

Fremsat den 8. februar 2024 af udlændinge- og integrationsministeren (Kaare Dybvad Bek)

Forslag

til

Lov om ændring af repatrieringsloven, hjemrejse-loven og udlændingeloven

(Adgang til indkomstregistret i forbindelse med dedikeret vejledning om repatrieringsordningen, ændring af ydelsesstruktur og udbetalingstidspunkt for hjælp til repatriering, høring af politiet i alle repatrieringssager, udvidelse af målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse, videregivelse af helbredsoplysninger til brug for udsendelse, ændring af reglerne om behandling af sager om opholdstilladelse som udsendelsehindret samt fastsættelse af indrejseforbud ved overskridelse af en udrejsefrist m.v.)

§ 1

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1270 af 11. september 2022, som ændret ved § 1 i lov nr. 1190 af 8. juni 2021 og § 5 i lov nr. 295 af 20. marts 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 5 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen kan til brug for vurderingen af, om der skal vejledes efter stk. 1, 2. pkt., få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret, jf. § 7 i lov om et indkomstregister.«

2. § 7, *stk. 3, 2. pkt.*, affattes således:

»Tilsvarende indhenter kommunalbestyrelsen en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.«

3. I § 7, *stk. 4-6*, ændres »§ 7 a, stk. 2-5,« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3,«

4. § 7 a affattes således:

»§ 7 a. Hjælp til repatriering udbetales i følgende dele, jf. dog § 14 a:

- 1) Umiddelbart før udrejsen udbetales 26.814,56 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 16.088,74 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst. Der kan efter ansøgning forud for udrejsen derudover betales for lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler,

dog højst i alt 5.362,91 kr., og nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har behov herfor.

- 2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 75.080,77 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 91.169,5 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 42.903,29 kr. pr. person under 18 år til hjælp til indledende etablering.
- 3) For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For andre udlændinge udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.
Stk. 2. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales hjælp til repatriering i følgende dele, jf. dog § 14 a:
  - 1) Umiddelbart før udrejsen udbetales 26.814,56 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 16.088,74 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan efter ansøgning forud for udrejsen derudover betales for lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.362,91 kr., og nødvendig

vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har behov herfor.

- 2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 75.080,77 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 91.169,5 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 42.903,29 kr. pr. person under 18 år til hjælp til indledende etablering i det pågældende land.
- 3) Der udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med op til 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt. Ansøgningen indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan, jf. dog § 14 a, efter ansøgning hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst umiddelbart før udrejsen, jf. stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, til brug for transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr med højst 10.725,82 kr. pr. person mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.«

5. I § 9, stk. 1, 3. pkt., ændres »§ 7 a, stk. 2-5,« til: »§ 7 a, stk. 2, nr. 3,«.

6. I § 9, stk. 1, 5. pkt., og § 9 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, ændres »§ 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3«.

7. § 10, stk. 5, 2. pkt., affattes således:

»Tilsvarende indhenter kommunalbestyrelsen en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 4, 2. pkt.«.

8. § 14 affattes således:

»§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 11, og § 7 a, er fastsat i 2024-niveau og reguleres fra og med 2025 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. Det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«

§ 2

I hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1139 af 17. august 2023, som ændret ved § 2 i lov nr. 1191 af 8. juni 2021 og § 5 i lov nr. 1575 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. Efter 18 måneder fra udløbet af udrejsefristen træffer Hjemrejsestyrelsen afgørelse om, hvorvidt en udlænding er udsendelsehindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Stk. 2. Træffer Hjemrejsestyrelsen afgørelse om, at en udlænding er udsendelsehindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, sender Hjemrejsestyrelsen afgørelsen til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens afgørelse af, om der er grundlag for at meddele opholdstilladelse.«

2. I § 20, stk. 1, indsættes efter »en udlænding«: », der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1,« og »når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom,« udgår.

3. I § 20, stk. 2, indsættes efter »en udlænding«: », der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1,« og »når udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom« udgår.

4. I § 20 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Myndigheder, institutioner og sundhedspersoner skal efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen videregive oplysninger fra patientjournaler m.v. vedrørende udlændinge, der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1, i det omfang det er nødvendigt for styrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen.«

5. I § 22, stk. 1, indsættes efter »stk. 4, 2. pkt.,«: »stk. 7«.

6. I § 22, stk. 3, ændres »§§ 3 og 4,« til: »§ 3, § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, § 4,«.

7. I § 22, stk. 7, indsættes efter »§ 18«: »og Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding ikke er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2,«.

§ 3

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 10. august 2023, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 572 af 31. maj 2010, § 10 i lov nr. 893 af 21. juni 2022 og senest ved § 1 i lov nr. 1575 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 9 c, stk. 2, ændres »ansøgning« til: »afgørelse fra Hjemrejsestyrelsen, om at en udlænding er udsendeshindret, som lægges til grund ved afgørelsen af sagen,«.

2. I § 9 c, stk. 2, nr. 2, indsættes efter »udsendelsesbestræbelserne«: », jf. hjemrejselovens § 3, stk. 1,«.

3. I § 11, stk. 2, 2. pkt., ændres »træffer af egen drift afgørelse om« til: »behandler af egen drift sager om«, og »hvis grundlaget fortsat er til stede« udgår.

4. § 11, stk. 2, 3. pkt., ophæves.

5. § 19, stk. 11, ophæves.

6. To steder i § 19 a, stk. 1, indsættes efter »inddrages«: »eller nægtes forlænget«.

7. I § 19 a, stk. 1, 2. pkt., udgår »jf. stk. 7 eller 8«, og efter »internationale forpligtelser« indsættes: », jf. dog stk. 2, 3. pkt., og § 19, stk. 7 og 8«.

8. I § 19 a, stk. 2, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Endvidere finder § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold. Ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold og forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, finder § 19, stk. 7 og 8, anvendelse.«

9. § 19 a, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Når en af betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og stk. 4, 2. pkt., er opfyldt, skal en opholdstilladelse inddra-

ges eller nægtes forlænget, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2«.

10. I § 46, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »af Styrelsen for International Rekruttering og Integration«: », jf. dog stk. 3«.

11. I § 46, stk. 3, 1. pkt., ændres »afgørelse om meddelelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9,« til: »afgørelse efter § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 6, og § 32, stk. 9,«.

§ 4

I lov nr. 1190 af 8. juni 2021 om ændring af repatrieringsloven m.v. (Regulering af ydelsesstruktur og udbetalingstidspunkt af hjælp til repatriering, indhentelse af udtalelse fra politiet om registreringer i Kriminalregisteret, nægtelse af repatrieringsstøtte af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden, ændring af den kommunale vejledningspligt om repatriering m.v.), foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 13, 14, 22, 28 og 37, ophæves.

2. I § 5, stk. 1, udgår », jf. dog stk. 2«.

3. § 5, stk. 2 og 4, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2024, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 3-6 og 8, og § 4.

Stk. 3. § 2, nr. 1 og 5-7, og § 3, nr. 1-2, finder ikke anvendelse på ansøgninger eller forelagte sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, der er indgivet eller forelagt før lovens ikrafttræden. For sådanne sager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 6

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men § 3 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
  - 2.1. Terminaladgang til indkomstregistret for kommuner til brug for den dedikerede vejledningspligt om repatriering
    - 2.1.1. Gældende ret
    - 2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 2.2. Ændring af sammensætning og tidspunkt for udbetaling af hjælp til repatriering
    - 2.2.1. Gældende ret
      - 2.2.1.1. Udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssige tilknytning
      - 2.2.1.2. Transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohøve
      - 2.2.1.3. Transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv
      - 2.2.1.4. Etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning
      - 2.2.1.5. Køb af erhvervsudstyr til fremme af beskæftigelsesmuligheder og transport af sådant udstyr
      - 2.2.1.6. Sygeforsikring og behandling i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning
      - 2.2.1.7. Lægeordineret medicin
      - 2.2.1.8. Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler samt nødvendig vaccination i Danmark
      - 2.2.1.9. Skolegang til skolesøgende børn
      - 2.2.1.10. Anskaffelse af nationalitetspas m.v.
    - 2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
      - 2.2.2.1. Første del af hjælp til repatriering
      - 2.2.2.2. Anden del af hjælp til repatriering
      - 2.2.2.3. Modregning i anden del af hjælp til repatriering
      - 2.2.2.4. Tredje del af hjælp til repatriering
      - 2.2.2.5. Fastsættelse af nærmere regler om hjælp til repatriering
  - 2.3. Høring af politiet i alle sager om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand

- 2.3.1. Gældende ret
  - 2.3.1.1. Udbetaling af hjælp til repatriering
  - 2.3.1.2. Udbetaling af reintegrationsbistand
  - 2.3.1.3. Indhentelse af udtalelse fra politiet i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand
- 2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.4. Udvidelse af målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse samt videregivelse af helbredsoplysninger uden udlændingens samtykke
  - 2.4.1. Gældende ret
    - 2.4.1.1. Målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse
    - 2.4.1.2. Videregivelse af helbredsoplysninger uden udlændingens samtykke
  - 2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 2.4.2.1. Udvidelse af målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse
    - 2.4.2.2. Videregivelse af helbredsoplysninger uden udlændingens samtykke
- 2.5. Ændring af reglerne om behandling af sager om opholdstilladelse som udsendelseshindret
  - 2.5.1. Gældende ret
  - 2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.6. Fastsættelse af indrejseforbud, hvis en udlænding ikke overholder en fastsat udrejsefrist
  - 2.6.1. Gældende ret
  - 2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.7. Tydeliggørelse af reglerne om vurderingen ved afgørelser om afslag på forlængelse af opholdstilladelser
  - 2.7.1. Gældende ret
  - 2.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler
- 4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 6. Administrative konsekvenser for borgerne
- 7. Klimamæssige konsekvenser
- 8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
- 9. Forholdet til EU-retten

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at forenkle og smidiggøre myndighedernes sagsbehandling på udlændingeområdet. Lovforslaget indeholder en række forslag til ændringer og præciseringer af regler i repatrieringsloven, hjemrejse-loven og udlændingeloven.

Det er vigtigt, at udlændinge, der på trods af et længere ophold i Danmark ikke har opnået en fastere tilknytning til arbejdsmarkedet, vejledes fokuseret om repatriering. Kommunerne har derfor pligt til at afholde dedikerede vejledningssamtaler med udlændinge, som er omfattet af repatrieringsloven, og som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum fem år og har modtaget kontanthjælpslignende ydelser i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den dedikerede vejledningspligt er et vigtigt element i forhold til at motivere flere udlændinge med lovligt ophold, som ønsker at repatriere, til at rejse frivilligt hjem med økonomisk støtte fra den danske stat.

Ministeriet vurderer derfor, at der er behov for at smidiggøre kommunernes arbejde med at identificere de borgere, som skal modtage en dedikeret vejledningssamtale om repatriering.

Med lovforslaget foreslås det således, at der tilvejebringes hjemmel til, at kommunerne kan få adgang til borgernes indkomst- og ydelseshistorik i indkomstregistret til brug for vurderingen af, hvilke udlændinge der skal modtage en dedikeret vejledningssamtale om mulighederne for at modtage repatrieringsstøtte.

Endvidere skal repatrieringsstøtte alene bevilges og udbetales til dem, der ønsker at udrejse af Danmark for at etablere sig på ny. Udlændinge- og Integrationsministeriet ønsker derfor, at en større andel af den samlede repatrieringsstøtte først udbetales efter personens indrejse i repatrieringslandet. Samtidig ønsker ministeriet at øge motivationen for de pågældende til reelt at indrejse i repatrieringslandet i overensstemmelse med afgørelsen om hjælp til repatriering samt at forenkle ydelsesstrukturen med henblik på at understøtte en mere hensigtsmæssig og enkel administration af sagerne i kommunerne.

Det foreslås på den baggrund at indføre en ny ydelsesstruktur for repatrieringshjælpen. Hensigten med den foreslåede ydelsesstruktur er at begrænse muligheden for misbrug af repatrieringsordningen og samtidig forenkle kommunernes sagsbehandling i sager om repatriering.

Baggrunden for forslaget er, at der ved lov nr. 1190 af 8. juni

2021 blev vedtaget den her foreslåede ændring af udbetalingstidspunkt og ydelsesstruktur for repatrieringsordningen af et bredt flertal af Folketinget bestående af den daværende regering (Socialdemokratiet), Venstre, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Nye Borgerlige, Liberal Alliance, Kristendemokraterne og Inger Støjberg (UFG).

Ikrafttræden af disse ændringer fra lov nr. 1190 af 8. juni 2021 skulle fastsættes af udlændinge- og integrationsministeren ved bekendtgørelse, men ændringerne blev på grund af stigende udfordringer med den praktiske udbetaling af hjælp til repatriering aldrig sat i kraft.

Ved lov nr. 452 af 20. april 2022 blev der bl.a. indsat en ny § 14 a i repatrieringsloven og gennemført ændringer af forskellige henvisninger i loven. Ændringerne blev ikke gennemført i de dele af repatrieringsloven fra lov nr. 1190 af 8. juni 2021, der endnu ikke er sat i kraft.

Hvis ændringerne fra lov nr. 1190 af 8. juni 2021 sættes i kraft, vil henvisningerne i bestemmelserne som følge af ændringerne fra lov nr. 452 af 20. april 2022 ikke være korrekte.

Da der rent lovteknisk ikke kan foretages ændringer i en ændringslov, der endnu ikke er sat i kraft, vil bestemmelserne i § 1, nr. 13, 14, 22, 28 og 37, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, skulle ophæves og nyaffattes.

Der skal med forslaget ikke ske materielle ændringer i forhold til, hvad der blev vedtaget med § 1, nr. 13, 14, 22, 28 og 37, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021. Bemærkningerne til de foreslåede ændringer er derfor i vidt omfang identiske med bemærkningerne fra det tidligere lovforslag, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 215 som fremsat, side 9-15.

Det foreslås samtidig, at udlændinge- og integrationsministeren – som det også er tilfældet i dag – fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af bestemmelserne om den ændrede ydelsesstruktur og udbetalingstidspunkt, da fremgangsmåden ved den praktiske udbetaling af navnlig anden rate fortsat er under afklaring i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Med lovforslaget foreslås det desuden, at kommunalbestyrelsen fremover i alle sager om udbetaling af hjælp til repatriering og alle sager om reintegrationsbistand skal indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den

offentlige orden forud for, at der træffes en afgørelse om udbetaling af hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Til brug for Hjemrejsestyrelsens behandling af sager om udsendelse af udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig i Danmark, er det væsentligt, at Hjemrejsestyrelsen har adgang til de oplysninger, der er af væsentlig betydning for at kunne planlægge og gennemføre udsendelse af udlændinge uden lovligt ophold, herunder på en sundhedsmæssigt forsvarlig måde. Oplysningerne om udlændinge uden lovligt ophold skal således bidrage til at sikre en effektiv hjemrejseindsats. Det foreslås derfor at udvide målgruppen for, hvilke udlændinge der er omfattet af hjemrejelovens § 20, stk. 1 og 2, der i dag alene omfatter udlændinge, der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller som har frafaldet ansøgning herom. Der er med henblik på at understøtte en effektiv hjemrejseindsats behov for, at hjemlen til at videregive oplysninger, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, omfatter alle udlændinge, der har pligt til udrejse, jf. hjemrejelovens § 1, stk. 1. Desuden foreslås det at indsætte en ny § 20, stk. 3, med det formål at etablere hjemmel til at forpligte myndigheder, institutioner og sundhedspersoner til efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen at videregive oplysninger fra patientjournaler m.v. vedrørende udlændinge, der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1, i det omfang det er nødvendigt for styrelsens vurdering af, om udlændingens helbredtstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for medicin i forbindelse med udsendelsen.

Lovforslaget indeholder endvidere forslag om ændring af reglerne om opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer, således at Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse om, hvorvidt en udlænding er udsendelseshindret efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 2, som Udlændingestyrelsen skal lægge til grund ved afgørelsen af, hvorvidt der kan meddeles opholdstilladelse.

Formålet med lovforslaget er endvidere at minimere og forenkle sagsgangen i de sager, hvor Hjemrejsestyrelsen konstaterer, at en udlænding ikke har overholdt en fastsat udrejsefrist. Med lovforslaget foreslås det således at give Hjemrejsestyrelsen mulighed for at træffe afgørelse om indrejseforbud i de situationer, hvor der i forbindelse med en udrejsekontrol konstateres, at en udlænding ikke har overholdt en fastsat udrejsefrist.

Forenklingen består i, at Hjemrejsestyrelsen kan fastsætte et indrejseforbud i forlængelse af, at det ved en udrejsekontrol konstateres, at udlændingen ikke er udrejst inden udløbet af udrejsefristen, i stedet for at Hjemrejsestyrelsen skal anmode enten Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration om at træffe afgørelse herom.

Endelig indeholder lovforslaget forslag til nogle justeringer med det formål at tydeliggøre, hvilke regler der gælder om den vurdering, der skal foretages ved visse afgørelser om

afslag på forlængelse af opholdstilladelser, herunder afslag på forlængelse af opholdstilladelse til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge. Forslagene vil ikke medføre materielle ændringer.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Terminaladgang til indkomstregistret for kommuner til brug for den dedikerede vejledningspligt om repatriering

2.1.1. Gældende ret

Der er ikke i repatrieringsloven eller anden lovgivning hjemmel til, at kommunerne i relation til den dedikerede vejledningspligt kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret.

Det følger af repatrieringslovens § 5, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen vejleder systematisk om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil.

Af repatrieringslovens § 5, 2. pkt., følger, at kommunalbestyrelsen er forpligtet til ved en dedikeret samtale at vejlede udlændinge, som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum 5 år, og som har modtaget kontanthjælpslignende ydelser i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder, om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering. Den dedikerede vejledning sker ved en selvstændig samtale, som afholdes minimum hvert andet år.

Hvis udlændingen kommer kortvarigt i beskæftigelse, men dernæst modtager kontanthjælpslignende ydelser igen, vil den pågældende således skulle indkaldes til en ny dedikeret vejledningssamtale, når der er gået mere end to år siden den seneste dedikerede vejledningssamtale, og udlændingen opfylder betingelserne om at have modtaget kontanthjælpslignende ydelser i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder.

Det er ikke en betingelse for pligten til at indkalde til en dedikeret vejledningssamtale om repatriering, at den pågældende på tidspunktet for indkaldelsen til eller afholdelsen af samtalen modtager en kontanthjælpslignende ydelse eller er i kontaktførelse hos kommunen.

Samtalen forudsættes af hensyn til kommunens administration placeret i forlængelse af en obligatorisk samtale, som den pågældende i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen vil blive indkaldt til hos kommunen. Samtalen vil i visse tilfælde kunne lægges uafhængigt af en obligatorisk samtale, herunder i tilfælde af, at udlændingen ikke har et kontaktførelse hos kommunen.

Kommunalbestyrelsen underretter efter repatrieringslovens § 5, 3. pkt., Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, når en person udtrykker ønske om at vende tilbage til sit hjemland, tidligere

opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Oplysninger om indtægtsforhold, herunder oplysninger om, at en person gennem længere tid har modtaget kontant-hjælpslignende ydelser, har betydning for, om en person omfattet af repatrieringsloven skal modtage en dedikeret vejledningssamtale om mulighederne for at modtage repatrieringsstøtte.

Oplysninger om indkomst og udbetaling af ydelser kan findes i indkomstregistret.

Det følger af § 7, stk. 1, i lov om et indkomstregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 1305 af 20. november 2023 med senere ændringer, at kommunale og statslige myndigheder, anerkendte arbejdsløsheds-kasser og andre uden for de i lovens § 6 nævnte tilfælde kan få terminaladgang til indkomstregistret, i det omfang de pågældende i henhold til anden lovgivning kan få sådan adgang.

Bestemmelsen blev indsat i 2006 ved vedtagelsen af hovedloven, lov nr. 403 af 8. maj 2006 om et indkomstregister. Om baggrunden for og rækkevidden af bestemmelsen er i de almindelige bemærkninger jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 3420-3422, bl.a. anført, at Skatteministeriet på grund af registrets karakter og meget store omfang har fundet det rigtigst, at registret etableres ved lov, og at spørgsmålet om terminaladgang til registret ligeledes reguleres gennem udtrykkelige bestemmelser herom i den relevante særlovgivning. Det er anført, at lovforslaget derfor ledsages af et følgelovforslag, der bl.a. har til formål at tilvejebringe sådanne udtrykkelige bestemmelser om terminaladgang. Det er anført, at adgangen til indhentelse og videregivelse af oplysninger fra registret i øvrigt derimod alene reguleres af de almindelige regler herom, herunder navnlig persondatalovens (nu databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven) regler.

I bemærkningerne til § 7, stk. 1, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 3452-3453, er bl.a. anført, at det foreslås, at kommunale og statslige myndigheder, anerkendte arbejdsløsheds-kasser og andre kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret, i det omfang de pågældende i henhold til anden lovgivning kan få en sådan terminaladgang til indkomstregistret. Det er anført, at det således er et krav for at få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret, at der i anden lovgivning er udtrykkelig lovhjemmel til, at den pågældende myndighed m.v. kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret. Det er også anført, at terminaladgang kun vil kunne opnås i det omfang, de enkelte myndigheder kan/skal bruge oplysninger fra indkomstregistret, og der vil kun blive givet adgang til oplysninger, som er relevante og nødvendige for den enkelte myndighed. Det er ligeledes anført, at adgang alene vil kunne etableres i overensstemmelse med persondatalovens (nu databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven) regler, og at det således i forbindelse med etablering af terminaladgang til indkomstregistret konkret vil skulle overve-

jes, hvorvidt det er sagligt og nødvendigt at give adgang, og om der på det enkelte område kan gives en mere begrænset adgang til oplysningerne i indkomstregistret. Det er endelig anført, at det er et krav, at offentlige myndigheder m.v. ikke må behandle eller have adgang til oplysninger, som de ikke har behov for i deres konkrete myndighedsudøvelse.

Efter § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 906 af 26. juni 2018 om et indkomstregister, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1238 af 26. august 2022, kan myndigheder og andre indhentede oplysninger fra indkomstregistret via webservice-opslag eller advisordninger, hvis de efter § 7, stk. 1, i lov om et indkomstregister har adgang hertil, og hvis de med Skatteforvaltningen har indgået aftale herom, jf. § 7, stk. 4, i lov om et indkomstregister.

Kommunerne har således på nuværende tidspunkt ikke hjemmel til terminaladgang til indkomstregistret til vurdering af, om der skal ske dedikeret vejledning om mulighed for hjælp til repatriering, idet der ikke er en sådan udtrykkelig hjemmel til brug for kommunernes vejledningspligt efter repatrieringsloven.

I repatrieringslovens § 10, stk. 12, er der alene hjemmel til, at kommunalbestyrelsen til brug for behandling af sager om udbetaling af reintegrationsbistand, kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret.

Kommunernes adgang hertil blev indført med henblik på at lette og effektivisere udmåling af fradrag i reintegrationsbistanden samt forbedre kontrolmulighederne til brug for bekæmpelse af misbrug med sociale ydelser.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at vejledning om repatrieringsordningen, herunder de dedikerede vejledningssamtaler, er et vigtigt element i forhold til at få flere personer med lovligt ophold til at gøre brug af repatrieringsordningen og rejse frivilligt hjem.

Den dedikerede vejledningspligt blev indført ved lov nr. 1190 af 8. juni 2021 af et bredt flertal i Folketinget som led i ønsket om at etablere en mere virkningsfuld vejledning om repatriering.

Den dedikerede vejledning er således fokuseret på udlændinge, som på trods af et længerevarende ophold på mere end 5 år i Danmark ikke har opnået en fastere tilknytning til arbejdsmarkedet, og som har modtaget kontanthjælpslignende ydelser i mere end halvandet år ud af de seneste tre år, og for hvem en dedikeret vejledningssamtale om mulighederne på repatrieringsordningen således kan være hensigtsmæssig.

Med indførelsen af de dedikerede vejledningssamtaler har der vist sig et behov for at smidiggøre kommunernes arbejde med at identificere borgere i kommunen, som skal modtage en dedikeret vejledningssamtale om repatriering. Det har særligt vist sig administrativt tungt for kommunerne at

klarlægge, i hvilket omfang en udlænding, der er flyttet til kommunen inden for de seneste 36 måneder, har modtaget kontanthjælpslignende ydelser i en anden kommune i løbet af perioden.

Det foreslås derfor, at der tilvejebringes hjemmel i repatrieringslovens § 5, stk. 2, til, at kommunalbestyrelsen kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret til brug for vurderingen af, om der skal vejledes efter § 5, stk. 1, 2. pkt.

Det vil smidiggøre kommunernes arbejde med at vurdere, om der skal ske vejledning om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering, hvis kommunerne kan indhente oplysninger fra indkomstregistret om indtægtsforhold og ydelseshistorik, som kan vise, om en udlænding, som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum 5 år, har modtaget kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder.

Kommunerne vil navnlig kunne anvende adgangen som led i vurderingen af, om der skal ske vejledning af udlændinge, som er tilflyttet kommunen, og hvor eventuelt tidligere modtagne ydelser udbetalt af den tidligere bopælskommune ikke er registreret i tilflytterkommunens fagsystemer.

Oplysninger fra indkomstregisteret, herunder oplysninger om, at en person gennem længere tid har modtaget kontanthjælpslignende ydelser, vil ligeledes – i det omfang kommunen finder det relevant – kunne anvendes som supplement til kommunernes generelle arbejde med at vurdere, hvilke personer der er omfattet af målgruppen for en dedikeret vejledningssamtale.

Efter ikrafttrædelse af bestemmelsen vil den enkelte kommune skulle indgå en aftale med Skatteforvaltningen om, hvilke oplysninger kommunerne kan få adgang til i indkomstregistret.

Der henvises til afsnit 3 om forholdet til de databeskyttelsesretlige regler og til lovforslagets § 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.2. Ændring af sammensætning og tidspunkt for udbetaling af hjælp til repatriering

2.2.1. Gældende ret

Repatrieringsloven omfatter en række former for hjælp til repatriering, som en person kan modtage efter loven. Repatrieringshjælpen udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det beror i nogen grad på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til repatrieringen, og i hvilket omfang der i givet fald kan ydes støtte.

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommu-

nalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til repatriering til en person omfattet af repatrieringsloven. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil og ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varig bopæl. Hjælp til repatriering udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Ved vurderingen af, om personen har midler til repatriering, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension m.v., på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller, jf. § 7, stk. 11.

Hjælp til repatriering omfatter udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udgifter til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav, udgifter til transport af erhvervsudstyr, etableringshjælp, køb af erhvervsudstyr, sygeforsikring i op til 4 år i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udgifter til nødvendige personlige hjælpemidler og nødvendig vaccination samt udgifter til skolegang, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 1-10, jf. nedenfor. Sætserne reguleres årligt.

Hjælp til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7 a, stk. 4, udbetales i to dele, jf. § 7 a, stk. 2-5, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2-5.

Efter bemærkningerne til loven er formålet med opdeling af udbetaling af hjælp til repatriering at forhindre misbrug af ordningen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1246. Opdelingen af støtten øger samtidig motivationen til at blive i hjemlandet.

Den enkelte person skal selv rette henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om nuværende adresse og bankforbindelse for at få udbetalt den sidste del af hjælpen.

2.2.1.1. Udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

Der kan efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 1, ydes hjælp til udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hjælpen omfatter alle transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet. Hjemrejsen skal foretages så billigt som muligt.

2.2.1.2. Transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 2, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 34.147 kr. (2024-niveau) pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af personligt bohav. Den enkelte kan således vælge enten at få støtte til transport af personlige ejendele eller en startpakke til køb af bohav for samme beløb, som der kan ydes i transportstøtte.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 7, at hvis der ønskes hjælp til transport af personlige ejendele, skal transporten til bestemmelsesstedet ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v. Hvis der i stedet vælges tilskud til køb af personligt bohav, er det ikke en betingelse for udbetalingen, at den pågældende dokumenterer at have udgifter svarende til 34.147 kr. forbundet med køb af nyt bohav i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er ikke krav om eftersendelse af dokumentation for køb af nyt bohav.

2.2.1.3. Transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv

Der kan efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 3, ydes hjælp til udgifter til transport af erhvervsudstyr. Der kan ydes støtte på op til 17.993 kr. (2024-niveau) til transport af forskelligt udstyr, der er nødvendigt for personen eller dennes families erhverv i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det er således et krav, at udstyret er nødvendigt i forhold til erhvervet.

2.2.1.4. Etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

Hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, udgør indtil 155.417 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 47.401 kr. pr. person, der er under 18 år (2024-niveau). Hjælpen udbetales i to dele, hvoraf indtil henholdsvis 62.166 kr. (2024-niveau) pr. person og indtil 18.960

kr. (2024-niveau) pr. person – svarende til 40 pct. af det samlede beløb – udbetales i forbindelse med tilbagevenden, mens det resterende beløb udbetales efter fortrydelsesrettens udløb, eller, for de udlændinge, som ikke har fortrydelsesret, 12 måneder efter udrejsen fra Danmark, jf. lovens § 7 a, stk. 2. For at forhindre misbrug af repatrieringsordningen og samtidig øge den enkelte udlændings motivation til at blive i hjemlandet vedtog Folketinget i folketingsåret 2003-04 en opdeling af etableringshjælpen – der tidligere udgjorde et engangsbetrag, som havde til formål at støtte personen på tidspunktet for tilbagevenden – således at denne udbetales i to dele, jf. herved lov nr. 1157 af 19. december 2003.

2.2.1.5. Køb af erhvervsudstyr til fremme af beskæftigelsesmuligheder og transport af sådant udstyr

Det følger af repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 5, at kommunalbestyrelsen kan yde hjælp til udgifter på højst 17.993 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, samt udgifter på højst 23.237 kr. til transport af sådant udstyr (2024-niveau). Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4503, at det ikke er en betingelse, at erhvervsudstyret skal anvendes af den enkelte udlænding selv, men den pågældende skal selv deltage i erhvervet. Der er således mulighed for, at flere personer i fællesskab kan modtage støtte til fælles indkøb af erhvervsudstyr.

Det er en betingelse, at udstyret skal være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder, og at udlændingen fremlægger en erhvervsplan med henblik på at kunne få bevilget støtten, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 13.

2.2.1.6. Sygeforsikring og behandling i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 6, ydes støtte til udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, til personer, der på tidspunktet for tilbagevenden er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 8.707 kr. pr. år i op til fire år, dvs. at hjælpen i alt højst kan udgøre 34.828 kr. pr. person over 18 år.

Hjælp til udgifter til sygeforsikring udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 3. Første del af hjælpen, svarende til udgifter til det første år, udbetales ved tilbagevenden. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 5, at det er en betingelse for udbetaling af første del af hjælpen, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller

et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, kan første udbetaling ske på baggrund af et tilbud om forsikring. Anden del af hjælp til udgifter til sygesikring udgøres af den hjælp, kommunen har bevilget for andet, tredje og fjerde år. For udlændinge, der har fortrydelsesret, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det er i nogle lande ikke muligt eller meget vanskeligt at tegne en sygeforsikring. Kommunalbestyrelsen kan på den baggrund efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 4, i stedet for at yde hjælp til udgifter til sygesikring, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 6, når sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udbetale 8.707 kr. pr. år i op til fire år med det formål at dække behandlingsudgifter, dvs. i alt højst 34.828 kr. (2024-niveau).

Hjælp til behandlingsudgifter udbetales i to dele, jf. lovens § 7 a, stk. 4, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til udgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 16, at der ikke stilles krav om, at personen skal fremlægge dokumentation for afholdte behandlingsudgifter.

2.2.1.7. Lægeordineret medicin

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 7, ydes støtte til dækning af udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4503-4504, at medicinen forudsættes så vidt muligt indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hvis medicinen har begrænset holdbarhed, kan udgifterne til indkøb af medicinen i hjemlandet dog dækkes ved forudbetaling. Det er en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode. Der er ikke fastsat en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin.

2.2.1.8. Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler samt nødvendig vaccination i Danmark

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 8, kan der ydes støtte til udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler. Der kan dog højst ydes støtte til udgifter, der beløber sig til op til 7.594 kr. (2024-niveau).

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1252, at kommunalbestyrelsen kan bevillige beløbet til en person, der under sit ophold i Danmark har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende person fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Det er en forudsætning for bevilling af hjælpen, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode.

Der kan endvidere efter bestemmelsen ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen kan i forbindelse med oplysning af sagen anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1252.

2.2.1.9. Skolegang til skolesøgende børn

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 9, kan der ydes hjælp til skoleudgifter på 580 kr. pr. måned pr. barn i op til fire år. Et barn, som repatrierer, vil således kunne modtage 6.960 kr. om året i hjælp til udgifter til skolegang de første fire år efter repatriering har fundet sted, dvs. i alt 27.840 kr. (2024-niveau). Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6, at det i forbindelse med hjælpen til skoleudgifter ikke er en betingelse for udbetaling, at forældrene dokumenterer at have udgifter forbundet med barnets skolegang i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det er endvidere ikke en betingelse at barnet, på tidspunktet for familiens repatriering er startet i skole i Danmark.

Hjælp til skoleudgifter udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 5, således at 25 pct. af det beløb, der i alt kan ydes efter bestemmelsen, udbetales i forbindelse med udrejsen fra Danmark, mens den resterende del udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For de udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales beløbet efter fortrydelsesfristens udløb. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af repatrieringshjælpen, at familien fremlægger dokumentation for, at barnet er indskrevet i en skole i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6, at opdelingen af udbetaling af hjælp til skoleudgifter sikrer, at familien har mulighed for at afholde eventuelle omkostninger, der er forbundet med indskrivningen af barnet i skole, herunder eventuelt indmeldelsesgebyr samt køb af skoleuniform og skolebøger m.v., samtidig med at mulighederne for misbrug af ordningen mindskes. Det er derimod ikke en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6.

2.2.1.10. Anskaffelse af nationalitetspas m.v.

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 10, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 11.382 kr. (2024-niveau) pr. person til anskaffelse af nationalitetspas m.v. Det er således muligt for en person at søge om hjælp til at få dækket eventuelle udgifter, der er forbundet med fremskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende, som kan være en nødvendighed for at vende tilbage, herunder rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade i Danmark eller i udlandet.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketings Tidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 9, at det er en betingelse for udbetaling af hjælp efter bestemmelsen, at den pågældende udlænding dokumenterer at have haft udgifter forbundet med anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende rejsedokumenter. Udgifter til transport m.v. afholdes billigt muligt.

Beløbene reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets intention, at repatrieringsordningen skal være attraktiv for de personer, der er omfattet af repatrieringsloven og ønsker at vende tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.

Samtidig ønsker Udlændinge- og Integrationsministeriet at mindske muligheden for misbrug af repatrieringsordningen ved, at en større andel af den samlede hjælp til repatriering udbetales efter personens tilbagevendende, ligesom ministeriet ønsker at øge motivationen for den pågældende til reelt at indrejse i repatrieringslandet i overensstemmelse med afgørelsen om hjælp til repatriering.

Det er herudover Udlændinge- og Integrationsministeriets hensigt at skabe en større klarhed og overblik over ydelsesstrukturen, så den enkelte person i højere grad kan gennemskue, hvilket konkret beløb den pågældende kan forvente at få udbetalt ved bevilling af hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Der kan i dag være store spænd mellem de samlede bevilligede beløb, da der for så vidt angår en række af de nuværende ydelsestyper skal foretages en konkret vurdering af hver enkelt persons behov for den enkelte ydelse. Det er således ønsket med ændringen at gøre det mere gennemskueligt, hvilket konkret beløb den enkelte repatrierende og dennes familie samlet set kan forvente at modtage i forbindelse med udbetalingen af repatrieringshjælpen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet ønsker samtidig at forenkle ydelsesstrukturen med henblik på at understøtte en mere hensigtsmæssig og enkel administration af sagerne i kommunerne.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at det

ikke kan forventes, at kommunerne har det kendskab til alle relevante tredjelande, der er nødvendigt for f.eks. at kunne vurdere indholdet og relevansen af en erhvervsplan, som i dag skal fremlægges for kommunen for at kunne få bevilget støtte til indkøb af erhvervsudstyr. Ministeriet ønsker på den baggrund – med henblik på at lette kommunernes sagsbehandling – at der i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om repatrieringshjælp skal foretages væsentligt færre vurderinger af behovet for forskellige ydelsestyper, som bl.a. forudsætter et nøje kendskab til det land, hvortil den pågældende repatrierer.

Der er derfor efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse grund til at omstrukturere og opdele ydelsesstrukturen på en ny måde. Dette gælder både for så vidt angår de enkelte typer af hjælp til repatriering, som det foreslås fremover skal være faste beløb, samt for muligheden for dækning af konkrete udgifter til medicin m.v., og tidspunktet for, hvornår hjælp til repatriering udbetales.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at hjælp til repatriering bør udbetales i tre dele, således at den første del af den samlede hjælp til repatriering skal udbetales umiddelbart før udrejsen. Denne del vil som udgangspunkt alene dække udgifter til rejsen og den indledende, kortsigtede etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen. Den anden del af repatrieringshjælpen, som forudsættes udbetalt kort tid efter repatrieringen, vil som udgangspunkt dække hjælp til etableringen efter indrejsen i repatrieringslandet. Den tredje del vil dække hjælp til den endelige etablering efter repatrieringen.

Det foreslås således, at de op til ti forskellige former for hjælp til repatriering, som den samlede hjælp til repatriering i dag kan udgøres af, forenkles og samles på færre former for hjælp til repatriering. Det foreslås endvidere, at hjælp til repatriering udbetales ad tre omgange, jf. dog lovens § 14 a.

Den foreslåede ordning vil betyde, at nogle af de nuværende ydelsestyper vil bortfalde, og at der samtidig vil blive stillet færre dokumentationskrav i forbindelse med de ydelsestyper, der fortsat vil indgå i den foreslåede ordning.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at ordningen herefter vil være lettere at administrere for kommunerne og lettere at gennemskue for den enkelte borger.

En sådan ændring har endvidere til hensigt at mindske risikoen for misbrug af ordningen ved, at en person får udbetalt en væsentlig andel af den samlede repatrieringshjælp her i landet uden at repatriere.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder i den forbindelse, at det vil være hensigtsmæssigt, at den tredje del af hjælpen til repatriering, som udgør en væsentlig andel af den samlede repatrieringshjælp, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb eller for de udlændinge, der ikke har fortrydelsesret, 12 måneder efter udrejsen af Danmark, i overens-

stemmelse med de nuværende regler for udbetaling af hjælp til etablering, udgifter til sygeforsikring, behandlingsudgifter og udgifter til skolegang, hvor den resterende, anden del udbetales efter fortrydelsesfristens udløb eller for de udlændinge, der ikke har fortrydelsesret, 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Tilsvarende vil tredje del blive udbetalt til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen fra Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes eventuelle børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra deres danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering og således ikke er omfattet tilsagnet, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, og som følger den repatrierede forælder, udbetales den tredje del, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Det forudsættes i den foreslåede ordning, at kommunen – i overensstemmelse med gældende regler – fortsat vil skulle foretage en formuevurdering forud for bevilling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 11. Der tilsigtes endvidere ikke ændringer i den hidtidige praksis vedrørende kommunens opgørelse af udlændingens formue i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering, udover at det foreslås, at beløbene i § 7, stk. 11, satsreguleres en gang årligt fra og med 2025.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der ud fra en gennemsnitsbetragtning ikke med den foreslåede ordning ændres på den samlede værdi af hjælp til repatriering for den enkelte person.

Det foreslås, at beløbene reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene vil fremgå af Udlændinge- og Integrationsministeriets årlige satsvejledning.

Den foreslåede ordning skal ses i sammenhæng med udlændinge- og integrationsministerens mulighed for efter repatrieringslovens § 14 a at fastsætte nærmere regler om, at hjælp til repatriering kan udbetales på særlig vis, hvis udbetalingen af ydelserne til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, i væsentlig grad er vanskeliggjort af udfordringer med finansielle transaktioner til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.

Uanset den foreslåede ordning vil det således fortsat være muligt for udlændinge- og integrationsministeren at fastsætte nærmere regler for fleksibel udbetaling, herunder om, at alle tre rater af repatrieringsstøtte vil kunne blive udbetalt kontant i forbindelse med udrejsen.

2.2.2.1. Første del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at første del af hjælp til repatriering, som udbetales umiddelbart før udrejsen, udgøres af et fast støttebeløb på 26.814,56 kr. (2024-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 16.088,74 kr. (2024-niveau) pr. person under 18 år. Første del vil alene dække udgifter relateret til selve udrejsen og den første tid efter ankomsten til repatrieringslandet, dvs. frem til udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen. Anden del af repatrieringshjælpen forudsættes således udbetalt hurtigst muligt efter ankomsten.

Første del af hjælp til repatriering vil bestå af transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet.

Eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer vil – foruden det faste støttebeløb – kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode. Medicinen forudsættes som efter gældende ret så vidt muligt indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hvis der er særlige forhold, der gør sig gældende i forhold til den konkrete, nødvendige lægeordinerede medicin – f.eks. at medicinen har begrænset holdbarhed – kan udgifterne til indkøb af medicinen i repatrieringslandet dog dækkes ved forudbetaling. Der vil endvidere som led i udbetalingen af første del kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendige i det konkrete tilfælde. Der vil – i lighed med gældende regler – ikke blive fastsat en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.362,91 kr. (2024-niveau), vil – foruden det faste beløb – endvidere kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil som det klare udgangspunkt være tale om situationer, hvor den pågældende under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der vil være tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som den pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor vil skulle tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, vil der kunne ydes støtte til højst 1 års forbrug. Det vil være en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller

hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen.

De bevilligede beløb i første del af repatrieringshjælpen vil være faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen er behov for at afholde udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen vil i givet fald blive nedjusteret svarende til udgifterne hertil. Der vil således, under forudsætning af godtgørelse af behovet herfor, i forbindelse med udbetalingen af første del af hjælp til repatriering kunne udbetales udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i det land, hvortil den pågældende repatrierer. Det vil dog være det klare udgangspunkt for indkøb af erhvervsudstyr, at dette skal indkøbes efter indrejsen i repatrieringslandet.

Der vil endvidere – mod fradrag i anden del af hjælp til repatriering – kunne ydes yderligere støtte til dækning af ekstra transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. inden udrejsen vil skulle fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om modregning i anden del af hjælpen til repatriering i afsnit 2.2.2.3 og til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.2.2.2. Anden del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at anden del af hjælpen til repatriering udgøres af et fast beløb på 75.080,77 kr. (2024-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, og 42.903,29 kr. (2024-niveau) pr. person under 18 år.

Det foreslås, at anden del af hjælp til repatriering udbetales efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. dog repatrieringslovens § 14 a.

Anden del af repatrieringshjælpen vil efter den foreslåede ordning blive bevilliget med henblik på at dække udgifterne ved genetablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, uanset de faktiske etableringsomkostninger i det pågældende land, herunder evt. indkøb af nyt bohave, behandlingsudgifter samt skolegang for skolesøgende børn. Der vil ikke kunne udbetales et andet beløb i anden del af repatrieringshjælpen under henvisning til, at omkostningsniveauet i det pågældende land er højere eller lavere end i andre lande.

For personer, der er fyldt 18 år, og som ikke bevilges reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, vil der endvidere indgå et støttebeløb på 16.088,74 kr. (2024-niveau) pr. person med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, i anden del af repatrieringshjælpen. Beløbet (i alt 91.169,5 kr. i 2024-niveau) vil således kun kunne udbetales til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsbistand. Det skyldes, at bevilling af reintegrationsbistand forudsætter, at modtageren må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet. Det forudsættes således, at den pågældende ikke er erhvervsaktiv. Tildeling af erhvervsstøtte vil ikke forudsætte, at personen godtgør et behov herfor.

De bevilligede beløb i anden del af repatrieringshjælpen vil være faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen vil i givet fald blive nedjusteret svarende til udgifterne hertil. Der vil således, under forudsætning af godtgørelse af behovet herfor, i forbindelse med udbetalingen af første del af hjælp til repatriering kunne udbetales udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i det land, hvortil den pågældende repatrierer. Det vil dog være det klare udgangspunkt for indkøb af erhvervsudstyr, at dette skal indkøbes efter indrejsen til repatrieringslandet.

Der vil endvidere – mod fradrag i anden del af hjælp til repatriering – kunne ydes yderligere støtte til dækning af ekstra transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. inden udrejsen vil skulle fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Det forudsættes således, at kommunen ikke i alle sager vil skulle tage stilling til, om ansøgeren vil skulle bevilges støtte ud over det faste støttebeløb. Kun i sager, hvor ansøgeren angiver at have et konkret behov for dækning af udgifter til lægeordineret medicin, medbragte nødvendige personlige hjælpemidler eller andre hjælpemidler og nødvendige vaccinationer, vil kommunen skulle tage konkret stilling til ansøgerens behov.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om modregning i anden del af hjælpen til repatriering i afsnit 2.2.2.3 og til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.2.2.3. Modregning i anden del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan hæve beløbet, der udbetales umiddelbart før afrejsen til dækning af udgifter i forbindelse med afrejse og ankomst, og som dækker transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, med højst 10.725,82 kr. (2024-niveau) pr. person mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Denne mulighed vil således ikke have betydning for det samlede beløb, som hjælp til repatriering udgør efter forslaget. Der vil alene være tale om en omfordeling af beløbene. Formålet er at sikre, at udbetalingen af første del og andel del af hjælp til repatriering kan tilpasses en persons behov for nødvendig hjælp ved henholdsvis udrejsen (første del) og efter indrejsen (anden del) i det land, hvortil den pågældende repatrierer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.2.2.4. Tredje del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at tredje del af hjælp til repatriering udgøres af et fast beløb på 85.806,59 kr. (2024-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. (2024-niveau) pr. person under 18 år.

Tredje del af hjælp til repatriering vil omfatte alle udgifter til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold uanset udgifternes karakter.

Udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering vil efter den foreslåede ordning – i lighed med de nugældende regler for udbetaling af anden del af etableringshjælp, udgifter til sygeforsikring, behandlingsudgifter og udgifter til skolegang – komme til udbetaling efter fortrydelsesrettens udløb, eller for udlændinge, der ikke er omfattet af fortrydelsesretten, 12 måneder fra udrejsen af Danmark, forudsat de øvrige betingelser i repatrieringsloven er opfyldt.

For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab vil tredje del af hjælp til repatriering efter den foreslåede ordning blive udbetalt, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes eventuelle børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.2.2.5. Fastsættelse af nærmere regler om hjælp til repatriering

Det foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering. Det forventes, at bemyndigelsesbestemmelsen vil blive anvendt

til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering, herunder oplysningspligt over for det pengeinstitut, der vil skulle bistå ansøgeren med at overføre penge i forbindelse med repatrieringen med det formål at imødekomme de regler om kundekendskab, som pengeinstitutterne er underlagt. Bemyndigelsesbestemmelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om f.eks. behandlingen af ansøgninger om hjælp til repatriering m.v.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.3. Høring af politiet i alle sager om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Udbetaling af hjælp til repatriering

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning under visse betingelser hjælp til repatriering til en person omfattet af repatrieringsloven. Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 2, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen – ud over betingelserne oplyst i bestemmelsens stk. 1 – kun kan udbetale hjælp til repatriering, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt.

2.3.1.2. Udbetaling af reintegrationsbistand

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 6, jf. dog stk. 13, hvis personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand (nr. 1), ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med henblik på at tage varig bopæl (nr. 2), har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år (nr. 3) og på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning (nr. 4). Ordningen gælder dog ikke for personer, der benytter sig af adgangen til udbetaling af hjælp til repatriering efter lovens § 14 a, jf. § 10, stk. 13.

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 4, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen – ud over betingelserne oplyst i bestemmelsens stk. 1 – kun kan udbetale løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis ansøgeren frem til udbetalings-

tidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om afslag på løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. § 10, stk. 4, 2. pkt.

2.3.1.3. Indhentelse af udtalelse fra politiet i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 3, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret, jf. stk. 2, 1. pkt. Kommunalbestyrelsen indhenter endvidere efter lovens § 7, stk. 3, 2. pkt., i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

Det følger desuden af repatrieringslovens § 10, stk. 5, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er registreret som sigtet for en lovovertrædelse i Kriminalregisteret, jf. stk. 4, 1. pkt. Efter lovens § 10, stk. 5, 2. pkt., indhenter kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand endvidere en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet som nævnt i stk. 4, 2. pkt.

Bestemmelserne i repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt., og § 10, stk. 5, 2. pkt., indebærer, at det alene er i de sager, hvor kommunalbestyrelsen – på baggrund af et konkret skøn i den enkelte sag – finder, at der er grund til at antage, at ansøgeren vil deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, at kommunalbestyrelsen skal indhente en udtalelse fra politiet herom.

Sådanne indikationer kan eksempelvis bero på indberetninger til kommunen om, at der er mistanke om, at den pågældende er radikaliseret eller udviser anden mistænkelig adfærd, eller hvis kommunen i øvrigt som led i det kommunale forebyggende arbejde er bekendt med anmærkninger på den pågældende om aktiviteter på de sociale medier, ytringer m.v., jf. Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 215 som fremsat, side 50 og 68. Det kan også eksempelvis bero på henvendelser om bekymringer for ekstremisme til infohusene, der er et formaliseret samarbejde mellem politi, kommune og andre relevante myndigheder.

Skønner kommunalbestyrelsen, at der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekra-

vet ("grund til at antage"), anmoder kommunalbestyrelsen den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler repatrieringshjælpen eller reintegrationsbistanden, om en udtalelse.

Det fremgår desuden af bemærkningerne til § 7, stk. 3, 2. pkt., og § 10, stk. 5, 2. pkt., at det i politiets udtalelse bl.a. vil være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som den pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i en sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Videre fremgår det af bemærkningerne til bestemmelserne, at der vil være grundlag for at antage, at en person vil være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der er beskyttet af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.). Som eksempel nævnes i forarbejderne, at en person vil være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering og ansøgning om reintegrationsbistand.

En person vil tilsvarende være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, og som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Som eksempler nævnes bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). Det forudsættes derimod, at en mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden ikke vil være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, nævnes i forarbejderne ophold i et konfliktområde i udlandet. Det gælder navnlig i relation til personer, der tager aktivt del i kamphandlingerne. Personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid også blive udsat for en sådan påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller

vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde for at passe på familierne eller engagere sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Som et eksempel på sidstnævnte kan nævnes logistisk bistand. Som et andet eksempel nævnes ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder.

Politiet vil i forbindelse med afgivelsen af udtalelsen skulle høre Politiets Efterretningstjeneste (PET), hvis politiet vurderer, at dette er nødvendigt. Politiets udtalelse vil i givet fald i vidt omfang basere sig på oplysninger fra PET, men politiet forudsættes også selvstændigt at foretage undersøgelser forud for udtalelsen, f.eks. ved en systematisk gennemgang af politiets registre, søgning i åbne og lukkede efterforskninger, søgning på sociale medier, indhentelse af oplysninger fra kommune osv.

Det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp eller reintegrationsbistand, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Hvis det er tilfældet, og politiet i øvrigt ikke er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge repatrieringsstøtte i den konkrete sag, vil politiets udtalelse – af hensyn til efterretningstjenestens arbejde – ikke indeholde oplysninger til hinder for, at repatrieringshjælpen eller reintegrationsbistanden kan ydes.

Det fremgår af bemærkningerne til § 7, stk. 3, 2. pkt., at politiets behandling af sagen og afgivelsen af udtalelsen i muligt omfang sker under iagttagelse af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen, såfremt politiet afgiver en udtalelse, kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe.

Det er forudsat, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse uprøvet til grund ved afgørelsen om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, jf. Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 215 som fremsat, side 52 og 70.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., og § 10, stk. 4, 2. pkt., kan ikke indbringes for Ankestyrelsen, jf. lovens § 12, stk. 1, men kan prøves af domstolene efter grundlovens § 63.

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets intention, at repatrieringsordningen, herunder muligheden for at få en løbende, månedlig reintegrationsbistand, skal være attraktiv for de udlændinge og danske statsborgere med dobbelt stats-

borgerskab, der er omfattet af repatrieringsloven, og som ønsker at vende tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.

Det er dog samtidig afgørende for Udlændinge- og Integrationsministeriet, at det ikke skal være muligt for udlændinge, der vurderes at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, at få sådanne aktiviteter finansieret ved hjælp af en repatrieringsydelse betalt af den danske statskasse. Det er således uacceptabelt, hvis udlændinge misbruger repatrieringsordningen eller reintegrationsbistandsordningen til at få finansieret deres ophold eller aktiviteter i et konfliktområde.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen efter den gældende bestemmelse i repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt., og § 10, stk. 5, 2. pkt., alene skal indhente en udtalelse fra politiet i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, hvis kommunen har grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse kan det imidlertid være vanskeligt for kommunalbestyrelsen at foretage en sådan vurdering på baggrund af de oplysninger, som kommunalbestyrelsen selv råder over. Det beror bl.a. på, at kommunalbestyrelsen – modsat politiet, herunder PET – ikke i samme grad råder over relevante oplysninger om ansøgeren til at vurdere, om – eller hvorvidt der er indikationer på at – ansøgeren f.eks. har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i lovens § 7, stk. 2, 2. pkt., og § 10, stk. 4, 2. pkt.

Dette underbygges yderligere af, at Udlændinge- og Integrationsministeriet via Justitsministeriet i oktober 2022 har indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet om, i hvilket omfang kommunalbestyrelserne i praksis har indhentet en udtalelse fra politiet efter repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt. Det fremgår af udtalelsen, at der pr. 18. oktober 2022 umiddelbart ses at være tre ud af 12 politikredse, der har afgivet samlet 10 udtalelser til kommunerne efter repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt., siden bestemmelsens ikrafttræden den 1. august 2021. Dette skal ses i lyset af, at der ifølge Dansk Flygtningehjælps statistik i 2021 var 426 personer, der repatrierede, mens der i 2022 var 315 personer, der repatrierede. Efter repatrieringslovens § 7, stk. 3, 1. pkt., skal kommunerne derimod i alle sager indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er registreret som sigtet i Kriminalregistret.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det på denne baggrund hensigtsmæssigt at ændre repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt., og § 10, stk. 5, 2. pkt., således, at kommunal-

bestyrelsen i forbindelse med alle ansøgninger om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand skal indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden forud for, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand. Det er ministeriets vurdering, at en sådan ændring vil kunne medvirke til at mindske risikoen for misbrug af ordningerne og herved i sidste ende, at de danske statsborgeres skattekroner helt eller delvist tilfalder eller understøtter f.eks. militante islamistiske bevægelser i udlandet.

Det foreslås at ændre repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt., således, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås desuden at ændre repatrieringslovens § 10, stk. 5, 2. pkt., således, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om løbende, månedlig reintegrationsbistand indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

De foreslåede ændringer vil indebære, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med alle ansøgninger om hjælp til repatriering og ansøgninger om løbende, månedlig reintegrationsbistand skal indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden forud for, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Kommunalbestyrelsen vil således skulle indhente en udtalelse hos politiet, uanset om kommunalbestyrelsen i den konkrete ansøgningssag ikke måtte have oplysninger, der giver grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., og § 10, stk. 4, 2. pkt.

Det bemærkes, at PET er Danmarks nationale sikkerheds- og efterretningstjeneste, og at PET i denne kapacitet efter § 1, stk. 1, nr. 1, i lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET-loven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1600 af 19. december 2014 med senere ændringer, har til formål at forebygge, efterforske og modvirke forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder mv., jf. straffelovens kapitel 12 og 13. PET indhenter, analyserer og formidler således bl.a. oplysninger om trusler mod Danmark og danske interesser.

Det forudsættes derfor, at politiet som udgangspunkt vil skulle høre PET i sådanne sager. Politiet vil samtidig fortsat

skulle foretage selvstændige undersøgelser forud for afgivelsen af udtalelsen.

Det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp og reintegrationsbistand, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Hvis det er tilfældet, og politiet i øvrigt ikke er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i den konkrete sag, vil politiets udtalelse – af hensyn til efterretningstjenestens arbejde – ikke indeholde oplysninger til hinder for, at repatrieringsstøtten kan ydes.

Der er med lovforslaget ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af den gældende retstilstand. Lovforslaget ændrer således ikke på kravene til politiets udtalelse, herunder at politiet i forbindelse med politiets behandling af sagen og afgivelsen af udtalelsen i muligt omfang sker under iagttagelse af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24. Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om hjælp til repatriering eller løbende, månedlig reintegrationsbistand vil fortsat skulle foretages på baggrund af politiets udtalelse, og det forudsættes, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse uprøvet til grund.

Det foreslås, at ordningen vil gælde for såvel ansøgninger, der modtages efter ikrafttrædelsestidspunktet, og for ansøgninger, der verserer på ikrafttrædelsestidspunktet. Dette skal ses i lyset af formålet med den foreslåede ordning, som er at forhindre misbrug af repatrieringsordningen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 og 7, og bemærkningerne hertil.

2.4. Udvidelse af målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse samt videregivelse af helbredsoplysninger uden udlændingens samtykke

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. Målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse

Af hjemrejselovens § 1, stk. 3, fremgår det bl.a., at en udlænding uden lovligt ophold efter § 1, stk. 1, om nødvendigt udrejser med bistand fra Hjemrejsestyrelsen. Dette omfatter alle nødvendige, understøttende foranstaltninger, såsom selve den praktiske forberedelse af udrejsen samt gennemførelsen heraf.

Det følger af hjemrejselovens § 20, stk. 1, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke videregiver alle akter, der er indgået i en

sag om opholdstilladelse, til Hjemrejsestyrelsen til brug for en sag om udsendelse af en udlænding, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgning herom.

Der skal således videregives sagsakter, som vil kunne være nødvendige for endeligt at fastlægge udlændingens identitet, fremskaffe rejselegitimation og i øvrigt tilrettelægge og planlægge udsendelsen af den pågældende.

Det er ikke et krav, at udlændingen er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse, og der skal også ske videregivelse af sagsakter, uanset om udlændingens udrejsefrist er overskredet eller ej. Udsendelsesforberedelserne kan herved iværksættes af Hjemrejsestyrelsen allerede inden udrejsefristens udløb.

Efter bestemmelsen skal udlændingemyndighederne og domstolene videregive sagsakter til Hjemrejsestyrelsen, uanset om sagen måtte indeholde oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold eller andre fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om strafbare forhold.

Undtaget herfra er dog oplysninger, som er indgået i justitsministerens vurdering af, om en udlænding er til fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 45 b, stk. 1, og som justitsministeren, jf. udlændingelovens § 45 b, stk. 2, har truffet bestemmelse om ikke kan videregives af sikkerhedsmæssige grunde til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

Efter hjemrejselovens § 20, stk. 2, kan indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvor en udlænding er indkvarteret, uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Hjemrejsestyrelsen, når udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse eller frafalder ansøgning herom.

Oplysninger om udlændingens forhold, som indkvarteringsoperatøren har indsamlet, kan således efter anmodning videregives til Hjemrejsestyrelsen til brug for den videre planlægning af udlændingens udrejse.

Det er Hjemrejsestyrelsen, der vurderer, hvornår det er nødvendigt at modtage oplysninger fra indkvarteringsoperatøren.

Der kan ske videregivelse af oplysninger om udlændingens baggrund, uddannelse, erhvervs erfaring, kompetencer og helbredsmæssige oplysninger.

Formålet med hjemrejselovens § 20, stk. 2, er at sikre, at Hjemrejsestyrelsen har adgang til de nødvendige oplysninger om en udlændings forhold til brug for planlægningen af dennes udrejse, herunder i forhold til at planlægge og sammensætte relevante hjemrejseforberedende tiltag. Hensigten med bestemmelsen er desuden at øge Hjemrejsestyrelsens generelle vidensniveau om udlændinge, der skal udrejse, således at tilrettelæggelsen af udsendelsesarbejdet styrkes. Oplysningerne indgår bl.a. i vurderingen af, om der er behov

for at etablere særlige initiativer målrettet udlændinge, hvor særlige forhold eller problematikker gør sig gældende.

2.4.1.2. Videregivelse af helbredsoplysninger uden udlændingens samtykke

Efter hjemrejselovens § 1, stk. 3, udrejser en udlænding uden lovligt ophold efter § 1, stk. 1, om nødvendigt med bistand fra Hjemrejsestyrelsen. Politiet bistår om nødvendigt Hjemrejsestyrelsen.

Hjemrejsestyrelsens bistand omfatter alle dele af sagsbehandlingen, der ikke indebærer tvang eller magtanvendelse, herunder nødvendige, understøttende foranstaltninger, såsom selve den praktiske forberedelse af udrejsen samt gennemførelsen heraf. Hjemrejsestyrelsen bistår udlændinge, der ikke selv er i stand til at forestå deres udrejse eller ikke vil medvirke hertil.

Ved ledsaget udsendelse vil Hjemrejsestyrelsen og evt. politiet ledsage udlændingen til den pågældendes hjemland eller et andet land, hvor udlændingen har ret til at opholde sig. Ledsaget udsendelse anvendes som udgangspunkt i tilfælde, hvor udlændingen ikke medvirker til sin udrejse, jf. hjemrejselovens § 3, og vil typisk være begrundet i, at udlændingen fysisk modsætter sig udsendelsen, og at det således er nødvendigt at gennemtvinge denne. Ledsaget udsendelse kan derfor indebære anvendelse af magt eller tvang.

Politiet bistår Hjemrejsestyrelsen i forbindelse med varetagelse af opgaver, hvor der er behov for magt og tvangsindgreb. Dette kan bl.a. være tilfældet ved en ledsaget udsendelse, hvor Hjemrejsestyrelsen har ansvaret for sagsbehandlingen, herunder fremstillingen for hjemlandets myndigheder, mens politiet har ansvaret for sikkerheden og eventuel magtanvendelse i forbindelse med udsendelsen.

Ledsaget udsendelse kan dog også ske uden anvendelse af magt eller tvang, hvor ledsagelsen begrundes i andre hensyn, såsom hensynet til udlændingens helbred, alder eller særlige behov m.v. En udlænding kan ledsages på en udsendelse, hvis Hjemrejsestyrelsen vurderer, at det er nødvendigt for at gennemføre udsendelsen. Det kan f.eks. være begrundet i udlændingens alder, at vedkommende er særlig sårbar eller at udsendelsen omfatter flere skift i transitluft-havne. Endvidere vil flyselskabet, udlændingens hjemland eller det land, hvortil den pågældende udsendes, kunne stille krav om, at udlændingen ledsages.

Af hjemrejselovens § 1, stk. 4, fremgår, at hvis udrejsen gennemføres med fly, tages der hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

De fælles retningslinjer angår bl.a. sikring af, at den udsendes helbredstilstand tillader en risikofri udsendelse med fly. Det fremgår herom, at medlemsstaterne skal sikre, at de tilbagesendes helbredstilstand er sådan, at den retligt og

praktisk tillader en risikofri udsendelse med fly. Der tilvebringes en sygejournal for tilbagesendte personer med et kendt helbredsmæssigt problem, eller hvor der kræves medicinsk behandling. Disse sygejournaler omfatter resultaterne af lægeundersøgelser, en diagnose og specificering af eventuelt behov for medicin med henblik på nødvendige lægelige foranstaltninger. Ved fælles udsendelse med fly kan den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen af den fælles flytransport, nægte adgang til transporten for enhver tilbagesendt person, hvis helbredstilstand gør, at vedkommendes tilbagesendelse ikke er i overensstemmelse med principperne om sikkerhed og værdighed.

Hjemrejsestyrelsen foretager i overensstemmelse hermed i forbindelse med sagsbehandlingen af alle udsendelser, som styrelsen bistår med, en vurdering af, om udlændingens helbred tillader, at udsendelsen kan gennemføres på en sundhedsmæssigt forsvarlig måde. Det kan i den forbindelse, f.eks. hvis udlændingen oplyser at være syg eller at vedkommende tager lægeordineret medicin, skønnes nødvendigt at oplyse udlændingens helbredsmæssige tilstand nærmere gennem indhentelse af helbredsoplysninger om den pågældende fra sundhedsfagligt personale, der har haft med den pågældende at gøre. En lægefaglig vurdering kan – afhængigt af udlændingens helbredsoplysninger – føre til, at der skal træffes specifikke sundhedsmæssige foranstaltninger i forbindelse med udsendelsen, eksempelvis at en sundhedsperson deltager under udsendelsen, eller at udsendelse for nuværende ikke er sundhedsmæssigt forsvarlig at gennemføre. Hjemrejsestyrelsen vil i nødvendigt omfang indhente en ekstern lægefaglig vurdering heraf.

Efter hjemrejelovens § 20, stk. 2, kan indkvarteringsoperatøren, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor en udlænding er indkvarteret, uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Hjemrejsestyrelsen, når udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 180, at det er Hjemrejsestyrelsen, der foretager vurderingen af, hvornår det er nødvendigt at indhente oplysninger fra indkvarteringsoperatøren. Det fremgår endvidere, at der efter bestemmelsen kan ske videregivelse af bl.a. helbredsmæssige oplysninger om udlændingen, og at videregivelsen kan ske uden udlændingens samtykke. Som det fremgår indebærer bestemmelsen en ret, men ikke en pligt for indkvarteringsoperatøren til at videregive oplysninger til Hjemrejsestyrelsen.

Det følger af sundhedslovens § 43, stk. 1, at sundhedspersoner med patientens samtykke til andre formål end behandling kan videregive oplysninger om patientens helbredsforhold og andre fortrolige oplysninger til sundhedspersoner, myndigheder, organisationer, private personer m.fl.

Der kan efter visse nærmere betingelser, som er oplistet i sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 1-5, ske videregivelse af de i stk. 1 nævnte oplysninger uden patientens samtykke.

Det følger af sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 1, at videregivelse af oplysninger om patientens helbredsforhold og andre fortrolige oplysninger kan ske uden patientens samtykke, når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives og oplysningen må antages at have væsentlig betydning for den modtagende myndigheds sagsbehandling.

Efter sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 2, kan videregivelse uden patientens samtykke desuden ske, når videregivelsen er nødvendig for berettiget varetagelse af en åbenbar almen interesse eller af væsentlige hensyn til patienten, sundhedspersonen eller andre.

Det fremgår endelig af sundhedslovens § 43, stk. 3, at den sundhedsperson, der er i besiddelse af en fortrolig oplysning, afgør, hvorvidt videregivelse efter sundhedslovens § 43, stk. 2, er berettiget.

Sundhedslovens § 43 er en videreførelse af § 26 i lov nr. 482 af 1. juli 1998 om patienters retsstilling, som fastlægger, på hvilke betingelser der kan ske videregivelse af helbredsoplysninger m.v. til andre formål end behandling, jf. de specielle bemærkninger til lov nr. 546 af 24. juni 2005, Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, side 3209.

Efter § 26, stk. 1, i dagældende lov om patienters retsstilling kunne sundhedspersoner med patientens samtykke til andre formål end behandling videregive oplysninger om patientens helbredsforhold, øvrige rent private forhold og andre fortrolige oplysninger til myndigheder, organisationer, private personer m.fl.

Efter stk. 2 kunne videregivelse af de i stk. 1 nævnte oplysninger ske uden patientens samtykke, når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives og oplysningen må antages at have væsentlig betydning for den modtagende myndigheds sagsbehandling (1), videregivelsen er nødvendig til berettiget varetagelse af en åbenbar almen interesse eller af væsentlige hensyn til patienten, sundhedspersonen eller andre (2) eller videregivelsen er nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- og kontrolopgaver (3).

Det fremgik endelig af dagældende § 26, stk. 3, at den sundhedsperson, der er i besiddelse af en fortrolig oplysning, afgør, hvorvidt videregivelse efter stk. 2 er berettiget.

Det følger af bemærkningerne til § 26 i lov om patienters retsstilling, jf. Folketingstidende 1997-98, 2. samling, tillæg A, side 541-543, bl.a., at det forudsættes, at sundhedspersonen efter § 26, stk. 2, i almindelighed, medmindre der foreligger særlige grunde, forinden en videregivelse finder sted, forsøger at indhente patientens samtykke. Det følger endvidere, at der aldrig må ske videregivelse af oplysninger i et videre omfang, end det er påkrævet efter formålet. Om forslaget til § 26, stk. 2, nr. 1, fremgår det, at videregivelse kan ske uden samtykke, når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives. Med henblik på en øget beskyttelse af patientoplys-

ninger lovfæstes det krav, som hidtil har været gældende i praksis, nemlig at der kun er pligt til at videregive sådanne oplysninger, der må antages at have væsentlig betydning for den modtagende myndigheds sagsbehandling. Reglen vil navnlig have betydning i de situationer, hvor den rekvirerende myndighed fremsætter en meget bredt formuleret begæring om at modtage oplysninger om en konkret patient. Det indebærer, at såfremt en patientjournal indeholder oplysninger, der ikke kan antages at have væsentlig betydning for den modtagende myndigheds sagsbehandling, må disse oplysninger ikke videregives. Det kan f.eks. være oplysninger om ægteskabelige forhold og forholdet til ens pårørende, der må antages at være uden betydning for den myndighed, der anmoder om oplysningerne. Den pågældende sundhedsperson skal inden videregivelse frasortere de irrelevante oplysninger, enten ved overdækning i forbindelse med kopiering eller ved at tilbageholde dele af journalen. I nogle tilfælde vil det være mest hensigtsmæssigt at udfærdige en erklæring, redegørelse el. lign. til den pågældende myndighed.

Om forslaget til § 26, stk. 2, nr. 2, fremgår det bl.a., at bestemmelsen er en ”værdigspringsregel”, der som udgangspunkt forudsætter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Bestemmelsen er kun relevant, hvor der ikke er fastsat udtrykkelige pligtudleveringsbestemmelser som nævnt i nr. 1. Det fremgår videre, at den foreslåede bestemmelse er formuleret på en anden måde end den gældende værdispringsregel i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, jf. § 31. Formålet hermed er navnlig at foretage en nærmere regulering af spørgsmålet om sundhedspersoners videregivelse af oplysninger til politi og anklagemyndighed i forbindelse med efterforskning af mindre grov kriminalitet. I forhold til politi og anklagemyndighed vil en videregivelse af oplysninger være berettiget bl.a., såfremt der er tale om efterforskning af alvorlig kriminalitet som manddrab, seksualforbrydelser, grovere vold m.v., herunder vold mod børn. Bestemmelsen indebærer i princippet, at der – i modsætning til, hvad der i dag gælder for offentligt ansatte sundhedspersoner efter forvaltningslovens § 31 – ikke i nogen tilfælde er pligt til at videregive oplysninger til f.eks. politi og anklagemyndighed, uanset hvor grov kriminalitet m.v. der er tale om. Det forudsættes som modstykke hertil, at der i alle tilfælde, hvor videregivelse må anses for berettiget, foretages en konkret vurdering af, om videregivelse også bør finde sted. Der vil således ikke på sygehuse m.v. kunne etableres en praksis, hvorefter der aldrig eller kun undtagelsesvis videregives oplysninger til politi og anklagemyndighed.

Af bemærkningerne til § 26, stk. 3, fremgår det endvidere, at det vil være den sundhedsperson, der er i besiddelse af de fortrolige oplysninger, der afgør, hvorvidt videregivelsen er berettiget. Dette vil navnlig have betydning for videregivelse efter bestemmelsens stk. 2, nr. 2 og 3. For så vidt angår videregivelse af oplysninger efter stk. 2, nr. 1, vil den pågældende sundhedsperson altid være forpligtet til at udlevere de oplysninger, som en myndighed m.fl. i følge bestemmelser i særlovgivning har krav på at få udleveret, og

som må antages at have væsentlig betydning for myndighedens sagsbehandling.

Der er på nuværende tidspunkt ikke fastsat sådanne regler som beskrevet i sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 1, om, at sundhedspersoner skal udlevere helbredsoplysninger om udlændinge til Hjemrejsestyrelsen uden de pågældendes samtykke.

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.4.2.1. Udvidelse af målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at der er behov for at sikre, at Hjemrejsestyrelsen har adgang til oplysninger om udlændinge af væsentlig betydning for styrelsens arbejde med at udsende udlændinge uden lovligt ophold i Danmark, herunder udlændinge, som overføres efter Dublinforordningen, uanset hvad grundlaget for udsendelse er.

Den nuværende udformning af hjemrejselovens § 20, stk. 1 og 2, omfatter alene udlændinge, der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller som har frafaldet en ansøgning herom. Udlændinge, der eksempelvis er udvist eller skal overføres til et andet medlemsland i medfør af Dublinforordningen, vil således ikke være omfattet af bestemmelsen efter den gældende formulering. Når en udlænding, der ikke er omfattet af § 20, stk. 1 og 2, nægter at afgive samtykke, er der ikke i dag hjemmel til, at Hjemrejsestyrelsen kan indhente de nødvendige oplysninger til brug for udsendelsen uden udlændingens samtykke.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at der for alle udlændinge omfattet af hjemrejselovens § 1, stk. 1, generelt er behov for at sikre, at Hjemrejsestyrelsen er i besiddelse af eller kan indhente nødvendige oplysninger om udlændingen. Nærmere kendskab til udlændingens private forhold kan være nødvendige i udsendelsesfasen, herunder særligt i relation til planlægning af relevant hjemrejseforberedende undervisning og aktivering samt i forhold til fastsættelse af hjemrejsestøtten.

Ministeriet finder desuden, at et øget vidensniveau om alle udlændinge omfattet af hjemrejselovens § 1, stk. 1, vil styrke hjemrejsesagsbehandlingen. Det vil eksempelvis kunne føre til, at Hjemrejsestyrelsen i højere grad kan identificere behov for konkrete hjemrejsetiltag eller initiativer for en gruppe udlændinge, også blandt den gruppe, der ikke i dag er omfattet af bestemmelserne i § 20, stk. 1 og 2.

Ministeriet foreslår på baggrund heraf at ændre bestemmelserne i § 20, stk. 1 og 2, således at der kan videregives oplysninger om alle udlændinge, der har pligt til at udrejse efter hjemrejselovens § 1, stk. 1.

Den foreslåede ændring af hjemrejselovens § 20, stk. 1, vil medføre, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integra-

tionsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet vil skulle videregive alle oplysninger, der er indgået i en sag om opholdstilladelse til Hjemrejsestyrelsen vedrørende udlændinge, der har pligt til at udrejse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1. Videregivelsen vil kunne ske uden udlændingens samtykke.

Den foreslåede ændring af hjemrejselovens § 20, stk. 2, vil medføre, at indkvarteringsoperatøren for det sted, hvor en udlænding er indkvarteret, uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger til Hjemrejsestyrelsen, når udlændingen har pligt til at udrejse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 2-3, og bemærkningerne hertil.

2.4.2.2. Videregivelse af helbredsoplysninger uden udlændingens samtykke

Det kan have betydning for muligheden for at effektuere udsendelse, at der ikke er hjemmel til, at Hjemrejsestyrelsen uden for de i hjemrejselovens § 20, stk. 2, og sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 2, nævnte tilfælde kan indhente helbredsoplysninger om en udlænding uden dennes samtykke. Det kan også indebære risiko for, at der gennemføres udsendelser, der ikke er sundhedsmæssigt forsvarlige, hvis der på baggrund af et mangelfuldt oplysningsgrundlag ikke bliver truffet de nødvendige lægelige og sundhedsmæssige foranstaltninger, eksempelvis at en sundhedsperson skal deltage under udsendelsen, eller at det ikke bliver sikret, at udlændingen får nødvendig lægeordineret medicin umiddelbart op til, under og i umiddelbar forlængelse af udsendelsen.

Anvendelsesområdet for hjemrejselovens § 20, stk. 2, der alene omfatter indkvarteringsoperatøren, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor en udlænding er indkvarteret, og sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 2, der alene omfatter videregivelse, der er nødvendig for berettiget varetagelse af åbenbar almen interesse eller af væsentlige hensyn til patienten, sundhedspersonen eller andre, er endvidere så begrænset, at der er risiko for, at bestemmelserne ikke kan anvendes i alle sager, hvor Hjemrejsestyrelsen har behov for at indhente helbredsoplysninger uden udlændingens samtykke. Bestemmelserne hjemler desuden alene en ret, men ikke en pligt for indkvarteringsoperatøren eller sundhedspersonen til at videregive den pågældende oplysning.

En udlændings manglende samtykke til, at Hjemrejsestyrelsen kan indhente de nødvendige helbredsoplysninger om den pågældende, kan således være til hinder for udsendelse eller medføre, at en udsendelse ikke sker på en sundhedsmæssigt forsvarlig, værdig og bæredygtig måde.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer derfor, at der med henblik på at sikre grundlaget for både en effektiv og sundhedsmæssigt forsvarlig udsendelsesindsats, er behov for hjemmel til at sikre, at Hjemrejsestyrelsen kan få helbredsoplysninger af væsentlig betydning om

udlændinge, der har pligt til at udrejse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1, og som Hjemrejsestyrelsen bistår med udrejse. Videregivelsen skal sikre, at udsendelsen kan gennemføres på en sundhedsmæssigt forsvarlig, værdig og bæredygtig måde, herunder at et eventuelt behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen kan afdækkes.

Behovet for en udtrykkelig hjemmel til indhentning af helbredsoplysninger kan bl.a. vise sig i situationer, hvor udlændinge skal udsendes direkte fra institutioner uden for det udlændingeretlige indkvarteringsystem, jf. udlændingelovens § 42 a, og hvor hjemrejselovens § 20, stk. 2, derfor ikke finder anvendelse, og hvor sundhedslovens § 42, stk. 2, nr. 2, alene hjemler en ret, men ikke en pligt til at videregive helbredsoplysninger om den pågældende, hvis betingelserne herfor konkret vurderes at være opfyldt. Det gælder eksempelvis udvisningsdømte udlændinge, der skal udsendes direkte fra afsoning i kriminalforsorgens institutioner, samt udlændinge, der skal udsendes direkte fra institutioner i kommuner og regioner, herunder retspsykiatriske afdelinger og krisecentre.

For så vidt angår sager, hvor udlændingen skal udsendes fra et indkvarteringssted omfattet af udlændingelovens § 42 a, kan der også opstå behov for at modtage helbredsoplysninger fra andre end indkvarteringsoperatøren, eksempelvis fra sundhedsfaglige operatører på indkvarteringsstedet, udlændingens praktiserende læge, hvis udlændingen tidligere har haft opholdstilladelse, eller kommunale og regionale institutioner, hospitaler eller lignende, hvis udlændingen tidligere har haft ophold der.

Der er således behov for at kunne indhente helbredsoplysninger fra både andre myndigheder, institutioner og sundhedspersoner.

Det foreslås derfor, at myndigheder, institutioner og sundhedspersoner skal være forpligtet til efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen at videregive oplysninger fra patientjournaler m.v. om udlændinge, der har pligt til at udrejse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1, i det omfang videregivelsen er nødvendig for styrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, og om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen.

»Patientjournaler m.v.« skal fortolkes bredt og vil bl.a. omfatte de patientjournaler m.v., der udarbejdes af sundhedspersoner, og som føres på offentlige eller private sygehuse, klinikker, ambulatorier, i privat praksis eller i forbindelse med behandling i private hjem samt på andre offentlige eller private institutioner m.v., hvor der som led i sundhedsmæssig virksomhed foretages behandling af patienter.

De oplysninger, der vil være nødvendige for Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsen-

delsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen, vil være enhver oplysning om patientens tidligere, nuværende og fremtidige fysiske og psykiske tilstand, herunder en persons kontakt med sundhedsvæsenet, som kan have relevans for den pågældendes tilstand under hele udsendelsesfasen, fra afhentning af udlændingen til ankomst i destinationslandet, og, for så vidt angår behovet for medicin eller behandling, også i den første periode herefter. Der kan f.eks. være tale om oplysninger om resultaterne af lægeundersøgelser, en diagnose og specificering af eventuelt behov for medicin, som kan have indvirkning på, om en udsendelse kan gennemføres, herunder eventuelt under anvendelse af den nødvendige tvang og magt, eller om der eventuelt skal tages særlige forholdsregler eller lægelige foranstaltninger i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen. Der kan f.eks. være tale om helbredsoplysninger om, at den pågældende lider af sindssygdom eller en tilstand, der kan sidestilles hermed, eller har kognitive funktionsnedsættelser, i det omfang det har betydning for gennemførelsen af en udsendelse og nødvendige forholdsregler i den forbindelse, herunder også i tilfælde af tvang og magtanvendelse. Der kan f.eks. også være tale om oplysninger om, at en udlænding skal have lægeordineret medicin udleveret i doser under udsendelsen eller have udleveret tilstrækkeligt med medicin, så den pågældende har medicin til det første stykke tid i hjemlandet. I disse tilfælde vil Hjemrejsestyrelsen, ud over oplysning om medicinen, tillige kunne have behov for at modtage oplysninger om og vejledning i dosering af den pågældende medicin.

Den foreslåede bestemmelse vil være en pligtudleveringsbestemmelse omfattet af sundhedslovens i § 43, stk. 2, nr. 1.

Efter den foreslåede bestemmelse vil der alene være pligt til at udlevere de nævnte helbredsoplysninger til Hjemrejsestyrelsen i det omfang, videregivelsen er nødvendig for styrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen eller et eventuelt behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen. Efter sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 1, vil en oplysning kun kunne videregives, hvis den må antages at have væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering.

Det vil være den sundhedsperson, som er i besiddelse af helbredsoplysningerne, der på baggrund af anmodningen fra Hjemrejsestyrelsen skal foretage vurderingen af, om videregivelsen er berettiget, jf. sundhedslovens § 43, stk. 3.

Hvis oplysningen må antages at have væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering, vil der altid være pligt for den pågældende myndighed, institution eller sundhedsperson til at udlevere oplysningen til Hjemrejsestyrelsen.

Oplysninger, som ikke skønnes at være af væsentlig betydning for denne vurdering, vil derimod ikke kunne videregives efter bestemmelsen.

Det indebærer, at såfremt en patientjournal m.v. indeholder oplysninger, der ikke kan antages at have væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens sagsbehandling, må disse oplysninger ikke videregives. Det kan f.eks. være oplysninger om ægteskabelige forhold, forholdet til ens pårørende eller oplysninger om resultatet af undersøgelser, diagnoser eller lignende, der ikke har betydning for gennemførelse af en udsendelse, herunder eventuelt under anvendelse af tvang og magt, og som derfor ikke kan have betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen. Den pågældende sundhedsperson vil inden videregivelse skulle frasortere de irrelevante oplysninger, enten ved overdækning i forbindelse med kopiering eller ved at tilbageholde dele af journalen. I nogle tilfælde vil det være mest hensigtsmæssigt at udfærdige en erklæring, redegørelse el. lign. til den pågældende myndighed.

Hjemrejsestyrelsen vil således i forbindelse med anmodningen om at modtage helbredsoplysninger skulle konkretisere, hvilken type oplysninger styrelsen har behov for, samt til hvilket formål oplysningerne skal bruges, hvorefter sundhedspersonen på den baggrund vil skulle foretage en vurdering af, hvilke konkrete oplysninger fra patientjournaler m.v. der må antages at være af væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering.

Det vil endvidere være en betingelse for vurderingen af, om helbredsoplysningen er af væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering, at udsendelsesbestrebelsene er påbegyndt, således at der er konkrete planlægningstiltag. Hjemrejsestyrelsen vil således ikke på ethvert givent tidspunkt under behandlingen af en udsendelsessag kunne anmode om at få videregivet oplysninger efter bestemmelsen, hvis planlægningen af udsendelsen endnu ikke er påbegyndt. Det kan ikke fastsættes entydigt, hvornår udsendelsesbestrebelsene kan anses for påbegyndt med konkrete planlægningstiltag, men det forudsættes, at Hjemrejsestyrelsen som udgangspunkt bør afholde sig fra at anmode om at få udleveret oplysninger indtil et tidspunkt, hvor oplysningerne vil skulle anvendes i planlægningen af et relativt konkretiseret påtænkt udsendelsesscenarie.

Det forudsættes i overensstemmelse med udgangspunktet i sundhedslovens § 43, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsen, forinden der anmodes om oplysninger, har forsøgt at indhente udlændingens samtykke. Særligt i relation til udsendelse gælder dog, at oplysning om Hjemrejsestyrelsens indhentning af helbredsoplysninger vil kunne afsløre, at en udsendelse er nært forestående, og at der i særlige situationer kan være grund til ikke at oplyse den pågældende om Hjemrejsestyrelsens anmodning, hvis der er risiko for, at den pågældende vil unddrage sig udsendelse. Det forudsættes, at Hjemrejsestyrelsen i sådanne tilfælde i forbindelse med anmodningens fremsættelse oplyser, at der er konkret grund til, at udlændingen ikke skal oplyses om styrelsens anmodning. Det for-

udsættes, at denne fremgangsmåde alene vil blive anvendt helt undtagelsesvist og alene i de situationer, hvor det vurderes at være afgørende for udsendelsens gennemførelse, at udlændingen ikke får oplysning om Hjemrejsestyrelsens anmodning.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes i alle sager, hvor Hjemrejsestyrelsen bistår en udlænding med udrejsen, herunder ledsaget udsendelse. Det er forventningen, at bestemmelsen hovedsageligt vil være relevant i tilfælde, hvor en udlænding ikke medvirker og heller ikke vil samtykke til, at styrelsen indhenter vedkommendes helbredsoplysninger. Det kan ikke udelukkes, at bestemmelsen også kan blive relevant i sager, hvor udlændingen på andre punkter medvirker ved udsendelsesbestræbelserne, men ikke ønsker at samtykke til, at styrelsen indhenter vedkommendes helbredsoplysninger. Det forudsættes som udgangspunkt, at styrelsen forinden forsøger at indhente den pågældendes samtykke i overensstemmelse med sundhedslovens § 43, stk. 1.

Der henvises til afsnit 3 om forholdet til de databeskyttelsesretlige regler og til lovforslagets § 2, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.5. Ændring af reglerne om behandling af sager om opholdstilladelse som udsendeshindret

2.5.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, kan der efter ansøgning meddeles opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl), hvis udsendelse af udlændingen, jf. hjemrejselovens § 1, ikke har været mulig i mindst 18 måneder, udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder og udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Det er Udlændingestyrelsen, der efter udlændingelovens § 46, stk. 1, træffer afgørelse om opholdstilladelse på grund af udsendeshindringer, herunder om en udlænding er udelukket efter udlændingelovens § 10.

En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse som udsendeshindret efter udlændingelovens § 10, stk. 1, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter § 10, stk. 2, kan en udlænding uden for de nævnte tilfælde heller ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse som udsendeshindret, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4, hvis

udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS som uønsket i medfør af SIS-forordningen, eller hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorlige sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser. Udlændingen vil efter § 10, stk. 4, endvidere være udelukket fra opholdstilladelse som udsendeshindret, hvis udlændingen har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 1 og 5, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b eller er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2. Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, ikke gives opholdstilladelse som udsendeshindret, medmindre særlige grunde taler derfor. Endelig følger det af udlændingelovens § 10, stk. 6, at en udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, ikke kan gives opholdstilladelse som udsendeshindret, medmindre særlige grunde taler derfor.

Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, kan efter udlændingelovens § 46 a, stk. 4, 1. pkt., påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Efter 2. pkt. gælder der det samme for Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 2, er bortfaldet, jf. §§ 17-18, og klager over afslag på ansøgninger om, at en sådan opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 2 og 3, og § 17 a, stk. 2.

Som følge af kongelig resolution af 10. september 2019, jf. bekendtgørelse nr. 946 af 12. september 2019 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, hvor ressortansvaret for en række sagsområder blev omfordelt mellem bl.a. justitsministeren og udlændinge- og integrationsministeren, har Hjemrejsestyrelsen siden oprettelsen den 1. august 2020 har været ansvarlig for hjemsendelsesområdet.

Hjemrejsestyrelsen foretager efter hjemrejselovens § 1, stk. 2, kontrol med, om en udlænding er udrejst, og udlændingen udrejser om nødvendigt med bistand fra Hjemrejsestyrelsen, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 3, 1. pkt.

Det er endvidere Hjemrejsestyrelsen, der vurderer, om en udlænding medvirker til sin udrejse, som udlændingen efter hjemrejselovens § 3, stk. 1, har pligt til. Hjemrejsestyrelsen træffer således afgørelse om, hvorvidt en udlænding medvirker eller forsøger at medvirke til sin udrejse, jf. hjemrejselovens § 3, stk. 2. Hvis Hjemrejsestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding ikke lever op til sin forpligtelse til at medvirke, kan styrelsen efterfølgende, hvis udlændingen over en periode på op til 2 måneder ved aktiv handling

opfylder eller forsøger at opfylde sin forpligtelse efter stk. 1, træffe afgørelse om, at udlændingen medvirker til udrejsten.

Der er ikke i bemærkningerne til hjemrejseloven, jf. Folke-tingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, taget stilling til, om den medvirkensvurdering, der skal foretages efter hjemrejselovens § 3, vil være sammenfaldende med medvirkensvurderingen efter § 9 c, stk. 2, nr. 2. Der er heller ikke taget stilling til, hvordan den tidsmæssige udstrækning af udlændingens medvirken skal vurderes i forhold til spørgsmålet om opholdstilladelse som udsendelseshindret i eksempelvis de sager, hvor der først efter en periode uden medvirken bliver truffet afgørelse om medvirken efter hjemrejselovens § 3, stk. 3.

Hjemrejsestyrelsen (forud for ressortoverdragelsen den 1. oktober 2020 Rigspolitiet), har pligt til af egen drift at forelægge sager for Udlændingestyrelsen, snarest efter at der er forløbet 18 måneder fra udløbet af den udrejsefrist, som blev fastsat i forbindelse med et endeligt afslag på asyl efter udlændingelovens § 7 eller et eventuelt umiddelbart efterfølgende afslag på humanitær opholdstilladelse efter udlændingeloven med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til, om der er grundlag for at meddele opholdstilladelse som udsendelseshindret, medmindre udlændingen er udelukket herfra efter udlændingelovens § 10. Denne forelæggelsespligt er senest beskrevet i cirkulæreskrivelse nr. 123 af 13. juli 2000 om Rigspolitiets forelæggelse for Udlændingestyrelsen af sager om opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, og vejledning nr. 122 af 13. juli 2000 om behandlingen af sager om opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4. Selvom det fremgår af ordlyden af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, at opholdstilladelse meddeles på baggrund af ansøgning, er det således praksis, at Udlændingestyrelsen vurderer og efter omstændighederne meddeler opholdstilladelse i sagerne, selvom udlændingen ikke har indgivet en ansøgning.

2.5.2. Udlænde- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Udlænde- og Integrationsministeriet vurderer, at vurderingen af, om en udlænding er udsendelseshindret i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, mest hensigtsmæssigt bør ligge hos Hjemrejsestyrelsen.

Det skyldes, at Hjemrejsestyrelsen med ressortoverdragelsen og ikrafttræden af hjemrejseloven er den myndighed, der er nærmest til at vurdere, om betingelserne for at være udsendelseshindret efter bestemmelsen, er opfyldt.

Hjemrejsestyrelsen træffer efter hjemrejseloven en selvstændig afgørelse om udlændingens medvirken, jf. betingelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, ligesom det er Hjemrejsestyrelsen, der i kraft af styrelsens arbejde med udsendelsessagen, herunder udsendelsessamarbejdet med relevante landes myndigheder, er nærmest til at vurdere, hvornår udsendelse af udlændingen ikke har været mulig i 18

måneder, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1, og om udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 3.

Det foreslås derfor, at kompetencen til at vurdere, om en udlænding er udsendelseshindret skal ligge hos Hjemrejsestyrelsen.

Udlændingestyrelsen, der i dag har kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse til udsendelseshindrede, har imidlertid stor praktisk erfaring med en lang række øvrige forhold i relation til udstedelse af opholdstilladelse, herunder udelukkelse efter udlændingelovens § 10, optagelse af biometri, udstedelse af opholdskort, indberetning i Schengeninformationssystemet (SIS) og European Travel Information and Authorisation System (ETIAS), IT-understøttelse, forlængelsespraksis m.v.

Det foreslås derfor, at det fortsat skal være Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer. Udlændingestyrelsen vil skulle lægge Hjemrejsestyrelsens afgørelse om, at udlændingen er udsendelseshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, til grund ved afgørelsen af sagen. Det vil dermed være Hjemrejsestyrelsen, der foretager den materielle behandling og vurdering af, om betingelserne i § 9 c, stk. 2, er opfyldt.

Hjemrejsestyrelsens afgørelse om, at betingelserne er opfyldt, vil således være bindende og skal lægges uprøvet til grund for Udlændingestyrelsens afgørelse i sagen, idet det dog fortsat vil være Udlændingestyrelsen, der skal vurdere, om udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10. Den foreslåede ordning vil dermed adskille sig fra den nuværende, hvor Udlændingestyrelsen først vurderer, om udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, før styrelsen tager stilling til, om betingelserne for opholdstilladelse i § 9 c, stk. 2, er opfyldt.

Det vil endvidere fortsat være Udlændingestyrelsen, der vil skulle træffe afgørelse om forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, herunder om bortfald efter udlændingelovens § 21 b af hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden. Udlændingestyrelsen vil også i disse sager skulle lægge Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om udlændingen fortsat er udsendelseshindret, uprøvet til grund.

Hjemrejsestyrelsen vil være forpligtet til i alle sager af egen drift at vurdere, om en udlænding opfylder betingelserne for at være udsendelseshindret, snarest efter, at der er forløbet 18 måneder fra udløbet af udrejsefristen.

Herved skal den foreslåede ordning afspejle den del af den nugældende ordning, hvorefter alle sager, hvor der er forløbet 18 måneder fra udløbet af udrejsefristen, forelægges for Udlændingestyrelsen med henblik på, at der træffes afgørelse om, hvorvidt der er grundlag for en opholdstilladelse som udsendelseshindret.

På samme måde vil Hjemrejsestyrelsen af egen drift skulle vurdere alle omfattede sager, uden at udlændingen forinden selv skal indsende en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2. Dette skal sikre, at Hjemrejsestyrelsen i alle sager, hvor udlændinge, der har været i udsendelsesposition i mindst 18 måneder, som efter hjemrejse-lovens § 3 aktivt har medvirket til udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, men hvor udsendelsen for tiden må anses for udsigtsløs, indstiller til Udlændingestyrelsen, at de pågældende meddeles opholdstilladelse som udsendelseshindret.

Det foreslås derfor, at det udgår af bestemmelsen, at opholdstilladelse meddeles på baggrund af ansøgning. Der vil således ikke længere kunne indgives ansøgning om opholdstilladelse som udsendelseshindret.

I de sager, hvor Hjemrejsestyrelsen har truffet afgørelse om, at betingelserne for at anse en udlænding for udsendelseshindret er opfyldt, sender Hjemrejsestyrelsen afgørelsen til Udlændingestyrelsen, som skal lægge denne uprøvet til grund.

I de sager, hvor Hjemrejsestyrelsen træffer afgørelse om, at betingelserne for at anse en udlænding for udsendelseshindret ikke er opfyldt, eksempelvis allerede fordi den pågældende ikke medvirker til sin udsendelse, jf. hjemrejse-lovens § 3, stk. 1, sender Hjemrejsestyrelsen ikke sagen til Udlændingestyrelsen.

Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om en udlænding er udsendelseshindret vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Det indebærer, at forvaltningslovens regler følgerlig vil skulle iagttages i forbindelse med både den forudgående sagsbehandling og ved selve afgørelsen. Det foreslås dog, at det skal fremgå af hjemrejse-loven, at de afgørelser, som Hjemrejsestyrelsen træffer om, at en udlænding opfylder betingelserne for at blive anset for udsendelseshindret, ikke skal kunne påklages. Det skyldes, at disse afgørelser fra Hjemrejsestyrelsen er begunstigende, og at eventuelle efterfølgende afslag fra Udlændingestyrelsen på opholdstilladelse under alle omstændigheder vil kunne påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

De sager, hvori Hjemrejsestyrelsen vurderer, at betingelserne for at anse en udlænding som udsendelseshindret ikke er opfyldt, og hvor styrelsen derfor ikke sender sagen til Udlændingestyrelsen, vil Hjemrejsestyrelsen løbende skulle re-vurdere. Det forudsættes herved, at Hjemrejsestyrelsen efter den første vurdering hver 18. måned skal vurdere sagen på ny med henblik på at tage stilling til, om udlændingen nu er udsendelseshindret og i bekræftende fald lave en indstilling i sagen til Udlændingestyrelsen. Hvis Hjemrejsestyrelsen vurderer, at betingelserne fortsat ikke er opfyldt, skal styrelsen træffe en ny afgørelse herom.

Udlændinge- og integrationsministeren vil fastsætte nærmere retningslinjer for behandling af sagerne.

Cirkulæreskrivelse nr. 123 af 13. juli 2000 om Rigspolitiets

forelæggelse for Udlændingestyrelsen af sager om opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, og vejledning nr. 122 af 13. juli 2000 om behandlingen af sager om opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, vil samtidig blive ophævet.

Det foreslås endelig, at det udtrykkeligt kommer til at fremgå af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, at medvirken-svurderingen skal ske efter hjemrejse-lovens § 3, stk. 1. Det vil betyde, at det er Hjemrejsestyrelsens afgørelse om medvirken efter hjemrejse-lovens § 3, der skal lægges til grund ved vurderingen af, om betingelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, er opfyldt. Der er ikke herved lagt op til, at der skal foretages en anden medvirken-svurdering end den, Hjemrejsestyrelsen allerede i dag foretager efter hjemrejse-lovens § 3.

Det vil medføre, at i tilfælde, hvor en udlænding i en periode ikke har medvirket, vil der kunne gå op til 2 måneder, hvor den pågældende medvirker, førend Hjemrejsestyrelsen træffer en afgørelse om medvirken, som vil skulle lægges til grund i behandlingen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2. Dette vurderes, under hensyn til at den pågældende på trods af sin pligt hertil ikke kontinuerligt har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne, rimeligt og i øvrigt i overensstemmelse med formålet bag hjemrejse-lovens § 3.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af, hvordan kriterierne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, skal vurderes.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1 og 5-7, og § 3, nr. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

2.6. Fastsættelse af indrejseforbud, hvis en udlænding ikke overholder en fastsat udrejsefrist

2.6.1. Gældende ret

Af udlændingelovens § 32 følger regler om fastsættelse af indrejseforbud. Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, at der kan fastsættes et indrejseforbud i de tilfælde, hvor udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen efter § 33, stk. 2. Det fremgår videre af udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 1, litra b, at afgørelser om tilbagesendelse skal ledsages af et indrejseforbud, hvis forpligtelsen til at vende tilbage ikke er efterkommet.

Dog fastsættes der alene indrejseforbud for en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2. Endvidere kan der i henhold til udlændingelovens § 32, stk. 3, i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlades fastsat et indrejseforbud, hvis udlændingen udvises efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller hvis udlændingen er omfattet af § 32, stk. 1, nr. 2 eller 6.

Derudover følger det af bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 189 som fremsat, side 29, at bestemmelsen vedrørende § 32, stk. 1, nr. 2, blev indført med henblik på at sikre korrekt implementering af udsendelsesdirektivet, idet Rådet i sin gennemførelsesafgørelse af 15. februar 2018 henstillede til, at der systematisk skulle udstedes indrejseforbud til tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, som ikke har opfyldt en forpligtigelse til at vende tilbage inden for fristen for frivillig udrejse, jf. udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 1, litra b.

Endvidere fremgår det af afsnit 2.7.3., side 44, at i de situationer, hvor en fastsat udrejsefrist ikke er overholdt, skal afgørelsen om indrejseforbud som udgangspunkt træffes af den myndighed, som konstaterer, at der er tale om ulovligt ophold efter udløbet af en fastsat udrejsefrist.

Det følger af hjemrejseloven § 1, stk. 2, at Hjemrejsestyrelsen foretager kontrol med, om en udlænding, der ikke har lovligt ophold, udrejser i overensstemmelse med forpligtelsen hertil. Ydermere følger det af § 1, stk. 5, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om kontrol med udlændinges udrejse efter stk. 2.

Retningslinjerne for udrejsekontrol efter hjemrejselovens § 1, stk. 5, er nærmere fastsat i cirkulære nr. 9187 af 13. marts 2023 om Hjemrejsestyrelsens forkyndelser, udrejsekontrol, bistand til udrejse m.v.

Det følger af cirkulæret, at Hjemrejsestyrelsen foretager udrejsekontrol, hvis der er konkret grund til at antage, at en udlænding opholder sig her i landet uden det fornødne opholdsgrundlag, jf. § 7, stk. 1. Af § 7, stk. 2, fremgår, at andre myndigheder kan anmode Hjemrejsestyrelsen om udrejsekontrol efter stk. 1. Ydermere fremgår det af cirkulærets § 8, at Hjemrejsestyrelsen foretager udrejsekontrol i sager, hvor Danmark får underretning om udløb af udrejsefristen i Schengeninformationssystemet (SIS) efter artikel 7 i SIS-tilbagesendelsesforordningen.

Efter SIS-tilbagesendelsesforordningen skal alle tilbagesendelsesafgørelser, hvor tredjelandstatsborgeren ikke er frihedsberøvet, indlæses i SIS med henblik på at kontrollere, at forpligtelsen til at vende tilbage bliver overholdt, jf. SIS-tilbagesendelsesforordningens artikel 3. Tilbagesendelsesafgørelsen indlæses med en række oplysninger, bl.a. med fristen for udrejse. Registreres vedkommende ikke udrejst inden for fristen, notificeres medlemsstaten om den manglende udrejse, jf. SIS-tilbagesendelsesforordningens artikel 7. Det betyder, at medlemsstaterne i alle sager om tilbagesendelse vil få besked om, hvorvidt udlændingen er registreret udrejst. Hensigten hermed er at hjælpe medlemsstaterne med at håndhæve tilbagesendelsesafgørelsen og deres forpligtelse til at udstede et indrejseforbud. Der er i princippet mulighed for, at en tredjelandstatsborger kan udrejse af medlemsstaterne, uden at det registreres i SIS, f.eks. hvis vedkommende udrejser med skib og ikke er genstand for kontrol på medlemsstaternes ydre grænser.

Er der tale om en udvist udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, vil udrejsekontrollen fortsat ske efter anmodning fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, idet SIS-tilbagesendelsesforordningen kun omfatter tredjelandstatsborgere.

I udlændingelovens kapitel 8 er der fastsat kompetence- og klageregler vedrørende afgørelser på udlændingeområdet.

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 1, at afgørelser efter udlændingelovens bestemmelser træffes af Udlændingestyrelsen med undtagelse af en række bestemmelser, der fremgår af § 46, stk. 1, deriblandt udlændingelovens § 46, stk. 2 og 3.

Af udlændingelovens § 46, stk. 2, fremgår, hvilke afgørelser Styrelsen for International Rekruttering og Integration har kompetence til at træffe. Det fremgår bl.a., at afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 2, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Endvidere fremgår det af udlændingelovens § 46, stk. 3, i hvilke situationer Hjemrejsestyrelsen har kompetencen til at træffe afgørelser. Det fremgår bl.a., at afgørelser om meddelelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, om indrejseforbud i tilfælde, hvor en udlænding ikke medvirker til sin udrejse, og afgørelser om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9, træffes af Hjemrejsestyrelsen.

2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Ved den nuværende sagsgang bliver sager, hvor Hjemrejsestyrelsen ved udrejsekontrol konstaterer, at en udlænding ikke har overholdt en udrejsefrist, og hvor der derfor skal træffes afgørelse om fastsættelse af indrejseforbud, sendt flere gange frem og tilbage mellem henholdsvis Hjemrejsestyrelsen og den myndighed, der skal træffe afgørelse om fastsættelse af indrejseforbud, før den afsluttes endeligt. Hjemrejsestyrelsen foretager således udrejsekontrol og forelægger sagen for den styrelse, der har kompetencen til at træffe afgørelse om fastsættelse af indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, dvs. enten Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Herefter indberetter Hjemrejsestyrelsen, der som virkning af ressortoverdragelsen bl.a. er ansvarlig for indberetningen indrejseforbud, udlændingen i SIS efter anmodning fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 58 g, stk. 1.

Anmodningen om indberetning af indrejseforbud, som Hjemrejsestyrelsen på nuværende tidspunkt modtager fra Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration, sendes, for at påminde Hjemrejsestyrelsen om, at indrejseforbuddet skal indberettes. Ved den foreslåede ordning, hvor Hjemrejsestyrelsen træffer afgørel-

se om indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, vil anmodningen om indberetning af indrejseforbud på baggrund af en sag om udrejsekontrol fra Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke skulle ske, idet Hjemrejsestyrelsen selv træffer afgørelsen.

Det vil dermed minimere antallet af sagsgange og involverede myndigheder, hvis Hjemrejsestyrelsen – der allerede træffer afgørelse om fastsættelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9 – får kompetence til at træffe afgørelse om fastsættelse af indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, i sager, hvor styrelsen ved udrejsekontrol konstaterer, at en udlænding ikke har overholdt en udrejsefrist.

Dette vil endvidere være i overensstemmelse med hensigten bag udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 189 som fremsat, side 44, om, at det skal være den styrelse, der konstaterer en overskreden udrejsefrist, der ligeledes skal fastsætte et indrejseforbud.

Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at forenkle den samlede sagsbehandling i udrejsekontROLSager ved, at Hjemrejsestyrelsen får kompetence til at fastsætte indrejseforbud også i de tilfælde, hvor styrelsen ved en udrejsekontrol konstaterer, at en udlænding ikke har overholdt en fastsat udrejsefrist.

I forbindelse med den seneste Schengenevaluering på udsendelsesområdet i efteråret 2022, påpegede Europa-Kommissionen, at Danmark fortsat ikke i tilstrækkelig grad har implementeret procedurer, som sikrede systematisk meddelelse af indrejseforbud, jf. udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 1, litra b.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at en forenkling af sagsprocessen, sådan at meddelelsen af indrejseforbud ligger i umiddelbar forlængelse af udrejsekontrollen, vil medføre øget systematisering i meddelelsen af indrejseforbud, således at udsendelsesdirektivet også i praksis implementeres optimalt.

Det foreslås derfor, at der i udlændingelovens § 46, stk. 3, tilføjes, at Hjemrejsestyrelsen har kompetence til at træffe afgørelse om fastsættelse af indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at udlændingen ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

2.7. Tydeliggørelse af reglerne om vurderingen ved afgørelser om afslag på forlængelse af opholdstilladelser

2.7.1. Gældende ret

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 1, at opholdstilladelser meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet, og at opholdstilladelser kan tidsbegrænses.

§ 15 i udlændingebekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1206 af 23. august 2022, indeholder nærmere regler om, hvilke typer opholdstilladelse der meddeles med mulighed for varigt ophold, og hvilke typer opholdstilladelser der meddeles med henblik på midlertidigt ophold.

Det fremgår af bestemmelsen bl.a., at opholdstilladelser på grundlag af familiesammenføring som udgangspunkt meddeles med mulighed for varigt ophold her i landet, dog således at udlændinge, der meddeles opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring med flygtninge, meddeles opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold her i landet, jf. § 15, stk. 1, 2 og 4, ligesom opholdstilladelser til flygtninge meddeles med henblik på midlertidigt ophold, jf. § 15, stk. 3.

Ifølge udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Udlændingelovens § 19 angiver en række grunde til, at en opholdstilladelse kan inddrages. Det gælder efter § 19, stk. 1, nr. 1, bl.a., når grundlaget for en tidsbegrænset opholdstilladelse ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (asyl), og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Hvis en udlænding, der er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, ansøger om forlængelse af opholdstilladelsen, vil opholdstilladelsen blive forlænget, hvis ikke der foreligger sådanne omstændigheder, som fremgår af udlændingelovens § 19, og som vil kunne begrunde inddragelse af opholdstilladelsen, jf. § 11, stk. 2, 1. pkt.

Udlændingestyrelsen træffer af egen drift, dvs. uden at udlændingen skal indgive ansøgning herom, afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt.

Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, om inddragelse er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 1. pkt. Også en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med

Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt.

Efter praksis finder bestemmelsen i udlændingelovens § 19 a, stk. 1, ligeledes anvendelse i forbindelse med forlængelse af opholdstilladelser efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, og forlængelse af opholdstilladelser meddelt til familiesammenførte til udlændinge med opholdstilladelser efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Det betyder, at opholdstilladelser efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, og opholdstilladelser, der er meddelt efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal nægtes forlænget, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at afslå forlængelse af opholdstilladelsen.

Det fremgår af udlændingelovens § 19 a, stk. 2, at udlændingelovens § 26, stk. 1, finder anvendelse ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser, jf. dog § 19 b, der vedrører fortsat ophold på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning. Udlændingelovens § 26, stk. 1, gælder dog ikke ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 19, stk. 4, hvor udlændingelovens § 26, stk. 2, i stedet finder anvendelse, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 3, og § 19, stk. 11.

Det betyder, at de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, skal indgå ved vurderingen af, om andre opholdstilladelser – bortset fra visse opholdstilladelser på beskæftigelsesområdet, jf. § 19 b – end opholdstilladelser meddelt til flygtninge og opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med flygtninge, skal inddrages, når der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i udlændingelovens § 19. Dette gælder dog ikke omstændighederne nævnt i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og § 19, stk. 4, hvor § 26, stk. 2, finder anvendelse.

Der skal for disse andre typer af opholdstilladelser, f.eks. opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med andre end flygtninge, beskæftigelse og studieophold, således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, udlændingens tilknytning til herboende personer, konsekvenser for udlændingens herboende nære familiedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, jf. § 26, stk. 1, nr. 1-6.

Efter praksis finder udlændingelovens § 26, stk. 1, endvidere

anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, dvs. bl.a. opholdstilladelser meddelt på grundlag af ægtefællesammenføring med udlændinge, der ikke er flygtninge. Dette kom tidligere til udtryk i udlændingelovens § 19, stk. 7, der blev ophævet ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.). Det fremgik således af § 19, stk. 7, at § 26, stk. 1, fandt anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse. Sammenholdt med udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, var dette et udtryk for, at § 26, stk. 1, finder anvendelse ved afgørelser om forlængelse af opholdstilladelser meddelt med mulighed for varigt ophold, eftersom § 19, stk. 7, var indeholdt i § 19, som § 11 henviser til. Dette blev der ved en fejl ikke taget højde for i forbindelse med ophævelsen af § 19, stk. 7.

Blandt andet opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, når den herboende ægtefælle ikke er flygtning, meddeles med mulighed for varigt ophold, og hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, indgår således ved vurderingen af, om en sådan opholdstilladelse kan forlænges.

Endvidere fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8, at der ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, § 9 c, stk. 1, eller § 9 q, stk. 2, skal tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet, eller at den i Danmark fastboende person er afgået ved døden, og at det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, betyder – da § 19, stk. 7 og 8, er indeholdt i § 19 – at de omstændigheder, der er nævnt i udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8, også skal indgå ved vurderingen af, om bl.a. en opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, når den herboende ægtefælle ikke er flygtning, skal forlænges.

Endelig fremgår det af udlændingelovens § 11, stk. 2, 3. pkt., at § 19, stk. 7 og 8, også finder anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig

tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Det betyder, at de omstændigheder, der er nævnt i udlændingelovens § 19 stk. 7 og 8, også skal indgå ved vurderingen af, om en opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, når den herboende ægtefælle er flygtning, skal forlænges.

2.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at det bør fremgå mere tydeligt af udlændingeloven, hvilke regler der gælder om den vurdering, der skal foretages ved visse afgørelser om afslag på forlængelse af opholdstilladelser, herunder afslag på forlængelse af opholdstilladelse til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

Det foreslås derfor at foretage nogle justeringer af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 11 og 19 a. Det foreslås i den forbindelse at lovfæste, at udlændingelovens § 19 a, stk. 1, ikke alene gælder i forbindelse med inddragelse af opholdstilladelse til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge, men også i sager om forlængelse af opholdstilladelse til denne gruppe. Videre foreslås det at lovfæste, at udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke kun gælder ved inddragelse, men også ved afgørelse om forlængelse af opholdstilladelser meddelt med mulighed for varigt ophold.

Dette svarer til, hvad der allerede gælder i dag efter praksis, og der er således alene tale om at tydeliggøre dette i udlændingeloven.

Endvidere foreslås det at foretage nogle justeringer, således at reglerne, der danner grundlag for vurderingen af, om opholdstilladelser skal afslås forlænget eller inddrages, hvis betingelserne herfor er til stede, fremgår af udlændingelovens § 19 a.

Der ændres med forslaget hverken på de forhold, der kan begrunde inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser, eller vurderingen af, om forlængelse og inddragelse skal ske i sådanne tilfælde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 3-9, og bemærkningerne hertil.

3. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler

Der vil efter forslaget skulle ske udveksling af personoplysninger, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (herefter databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger

og om fri udveksling af sådanne oplysninger (herefter databeskyttelsesloven).

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 fastlægger en række grundlæggende behandlingsprincipper, der skal være opfyldt ved al behandling af personoplysninger. Det følger i den forbindelse af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, bl.a., at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede (litra a), indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål (litra b), være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (litra c), og oplysninger skal endvidere opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles (litra e).

Databeskyttelsesforordningens artikel 6 fastlægger mulighederne for at behandle almindelige personoplysninger. Det fremgår af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, at behandling af personoplysninger må finde sted, hvis mindst én af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt. Det er bl.a. tilfældet, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt, jf. artikel 6, stk. 1, litra e.

Det følger endvidere af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2, at medlemsstaterne kan opretholde eller indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af databeskyttelsesforordningens bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af artikel 6, stk. 1, litra c og e, ved at fastsætte mere præcist specifikke krav til behandling og andre foranstaltninger for at sikre lovlig og rimelig behandling.

Det følger herudover af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 3, bl.a., at grundlaget for behandling i henhold til stk. 1, litra c og e, skal fremgå af EU-retten eller af medlemsstaternes nationale ret, som den dataansvarlige er underlagt. Formålet med behandlingen skal være fastlagt i dette retsgrundlag, eller for så vidt angår den behandling, der er omhandlet i stk. 1, litra e, være nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt. Dette retsgrundlag kan indeholde specifikke bestemmelser med henblik på at tilpasse anvendelsen af bestemmelserne i denne forordning, herunder de generelle betingelser for lovlighed af den dataansvarliges behandling, hvilke typer oplysninger der skal behandles, berørte registrerede, hvilke enheder personoplysninger må videregives til og formålet hermed, formålsbegrænsninger, opbevaringsperioder, behandlingsaktiviteter samt behandlingsprocedurer.

Det fremgår endvidere af artikel 6, stk. 3, at EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal opfylde et formål i sam-

fundets interesse og stå i rimeligt forhold til det legitime formål, der forfølges. Der gælder således et proportionalitetsprincip.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, at behandling af særlige kategorier af personoplysninger, herunder race eller etnisk oprindelse, helbredsoplysninger, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, som udgangspunkt er forbudt. Efter bestemmelserne i artikel 9, stk. 2, kan der gøres undtagelse til forbuddet i stk. 1. Det kan f.eks. ske, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til væsentlige samfundsinteresser på grundlag af EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret og står i rimeligt forhold til det mål, der forfølges, respekterer det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse og sikrer passende og specifikke foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes grundlæggende rettigheder og interesser, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra g.

Det følger endvidere af artikel 9, stk. 2, litra g, at behandlingen skal stå i rimeligt forhold til det mål, der forfølges, respektere det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning og dataminimering, og i øvrigt sikre passende foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes grundlæggende rettigheder og interesser. Der gælder dermed også et proportionalitetsprincip efter databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra g.

For så vidt angår den foreslåede hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan tilgå oplysninger i indkomstregistret til brug for vurderingen af, om der skal ske vejledning efter repatrieringslovens § 5, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 1, vil der blive behandlet personoplysninger omfattet af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen. Der vil være tale om oplysninger om navn og kontaktoplysninger på arbejdsgiver og oplysninger om indtægtsforhold, dvs. private økonomiske forhold, som alle er almindelige personoplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6. Behandlingen heraf vurderes at være omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, hvorefter personoplysninger lovligt kan behandles, hvis behandlingen er nødvendig til udførelse af bl.a. en opgave, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt. Den foreslåede hjemmel vil udgøre en national særregel som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 3. Behandlingen af de omhandlede oplysninger er nødvendig for kommunalbestyrelsens vurdering af, om en udlænding er omfattet af kommunens forpligtelse til at yde dedikeret vejledning om repatrieringsordningen. Oplysningerne er dermed nødvendige for udførelsen af kommunalbestyrelsens opgave med at yde dedikeret vejledning efter repatrieringslovens § 5, stk. 1, 2. pkt., jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at den foreslåede behandling kan ske inden for rammerne af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen, og

at behandlingen er saglig og nødvendig og står i rimeligt forhold til de mål, der forfølges med lovforslaget.

Det er herved forudsat, at kommunerne alene vil få adgang til oplysninger i indkomstregistret i det omfang, det efter en konkret vurdering er nødvendigt og sagligt, herunder at adgangen teknisk begrænses til de oplysninger, det er nødvendigt for kommunerne at få adgang til.

I forhold til den foreslåede hjemmel til, at myndigheder, institutioner og sundhedspersoner er forpligtet til efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen at videregive oplysninger fra patientjournaler m.v. uden udlændingens samtykke, i det omfang det er nødvendigt for styrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, vil der være tale om en national særregel som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 3.

Det er et bærende princip i et retssamfund, at myndighedernes afgørelser efterkommes. Derfor skal udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig i landet, udrejse, og myndighederne må om nødvendigt bistå hermed. Det er derfor også centralt, at myndighederne har de fornødne redskaber til at understøtte, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig i landet, udrejser. Det bør så vidt muligt ske frivilligt, men hvis det ikke sker, er det myndighedernes opgave så vidt muligt at gennemtvinge pligten til at udrejse. Udsendelse skal i den forbindelse ske på en så værdig og skånsom måde, som det lader sig gøre. Det er derfor afgørende for, at udsendelsen kan gennemføres, herunder på en sundhedsmæssigt forsvarlig, værdig og bæredygtig måde, at myndighederne har kendskab til udlændingens helbredsoplysninger, i det omfang det er nødvendigt for styrelsens vurdering af, udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen.

Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at behandlingen af de omhandlede personoplysninger er nødvendig for udførelsen af Hjemrejsestyrelsens opgave vedrørende udlændinges udrejse af landet, som må anses for at være i samfundets interesse, jf. artikel 6, stk. 1, litra e, og at i det omfang der er tale om helbredsoplysninger, vil behandlingen være nødvendig af hensyn til væsentlige samfundsinteresser på grundlag af EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra g.

De helbredsoplysninger, der er nødvendige for Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse eller et eventuelt behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen vil være enhver oplysning om patientens tidligere, nuværende og fremtidige fy-

siske og psykiske tilstand, herunder en persons kontakt med sundhedsvæsenet, som kan have indflydelse på den pågældendes tilstand under udsendelsen, fra afgang til ankomst i destinationslandet. Der kan være tale om oplysninger om resultaterne af lægeundersøgelser, en diagnose og specificering af eventuelt behov for medicin, som kan have indvirkning på, om en udsendelse kan gennemføres, herunder eventuelt under anvendelse af den nødvendige tvang og magt, eller om der eventuelt skal tages særlige forholdsregler eller lægelige foranstaltninger i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen. Der kan også være tale om oplysninger om, at en udlænding skal have lægeordineret medicin udleveret i doser under udsendelsen eller have udleveret tilstrækkeligt med medicin, så den pågældende har medicin til det første stykke tid i hjemlandet.

Der henvises i den forbindelse øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

I forhold til vurderingen efter artikel 9, stk. 2, litra g, hvorefter behandlingen skal stå i rimeligt forhold til det mål, der forfølges, respektere det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse m.v., bemærker Udlændinge- og Integrationsministeriet, at behandling af særlige kategorier af personoplysninger i forbindelse med udlændingens udrejse kan være afgørende i forhold til at sikre, at udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser. Den foreslåede nye bestemmelse i hjemrejselovens § 20, stk. 3, vurderes endvidere at stå i rimeligt forhold til det legitime formål, der forfølges, da bestemmelsen er afgrænset på en sådan måde, at den alene kan anvendes med henblik på at sikre, at Hjemrejsestyrelsen kan vurdere, om udlændingens helbreds-tilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen.

Det følger af forordningens artikel 9, stk. 2, litra g, at der i forbindelse med fastsættelsen af nationale regler skal tages hensyn til det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse, og at der skal sikres passende og specifikke foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes grundlæggende rettigheder og interesser.

Det bemærkes herom i forhold til den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 20, stk. 3, at bestemmelsen er begrænset til at kunne finde anvendelse på oplysninger, som er af væsentlig betydning for styrelsens vurdering af, om udlændingens helbreds-tilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen, og at den pågældende myndighed, institution eller sundhedsperson alene vil kunne og skulle videregive oplysninger, der må antages at have væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering. Det bemærkes endvidere, at ansatte i Hjemrejsestyrelsen, som indsamler oplysninger fra de fysiske og juridiske personer, er undergivet den generelle tavshedspligt efter forvaltningslovens § 27.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har vurderet, at det er nødvendigt at fastsætte den foreslåede regel for at sikre, at der er klarhed over, hvilke oplysninger som kan og efter omstændighederne skal videregives i forbindelse med Hjemrejsestyrelsens bistand til en udlændings udrejse, og af hensyn til at fastsætte en egentlig pligt til videregivelse i de tilfælde, hvor videregivelsen er nødvendig for styrelsens vurdering af, om udlændingens helbreds-tilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke ved, at de pågældende myndigheder i situationer, som ligger uden for den foreslåede nationale særregel, fortsat vil kunne videregive særlige kategorier af personoplysninger, herunder helbredsoplysninger, når betingelserne i artikel 6, stk. 1, litra e, og databeskyttelseslovens § 7, stk. 4, er opfyldt.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes samlet set at medføre årlige merudgifter på Justitsministeriets område på 1,2 mio. kr. årligt, jf. elementet om høring af politiet i alle repatrieringssager (afsnit 2.3 i de almindelige bemærkninger).

Lovforslagets element om indførelse af hjemmel til kommunernes anvendelse af indkomstregistret i repatrieringssager (afsnit 2.1 i de almindelige bemærkninger) forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af, at kommunerne allerede har den tekniske adgang til indkomstregisteret, og bestemmelsen giver således blot hjemmel til, at registret kan tilgås i øjemed af den dedikerede vejledning. Det er på den baggrund lagt til grund, at der ikke er behov for IT-tilpasninger i kommunerne for så vidt angår adgangen til indkomstregisteret.

Lovforslagets element om gennemførelse af ny ydelsesstruktur og tredeling af udbetalingstidspunktet for hjælp til repatriering (afsnit 2.2 i de almindelige bemærkninger) forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af, at elementet alene har en lovteknisk karakter. Elementet forventes ikke at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige.

Lovforslagets element om høring af politiet i alle repatrieringssager (afsnit 2.3 i de almindelige bemærkninger) forventes at medføre årlige merudgifter på Justitsministeriets område på 1,2 mio. kr. som følge af politiets håndtering af et større antal høringer. Merudgifterne vil blive afholdt inden for Justitsministeriets eksisterende økonomiske ramme. Elementet forventes ikke at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige.

Lovforslagets element om udvidelse af persongruppen, der kan indhentes oplysninger om til brug for udsendelse samt indhentelse af helbredsoplysninger om udlændinge til brug for udsendelse (afsnit 2.4 i de almindelige bemærkninger)

forventes at medføre begrænsede økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af, at der alene er tale om en mindre udvidelse af en målgruppe, der i forvejen indhentes oplysninger om. Lovforslagets element tydeliggør endvidere Hjemrejsestyrelsens adgang til at indhente sundhedsoplysninger i forbindelse med udrejse. Eventuelle merudgifter afholdes inden for de eksisterende økonomiske rammer. Elementet forventes ikke at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige. Det bemærkes i forlængelse heraf, at Udlændinge- og Integrationsministeriet har overvejet relevansen af at foretage en konsekvensanalyse af, hvorvidt behandlingen af personoplysninger indebærer en risiko for borgernes rettigheder og frihedsrettigheder. Henset til, at forslaget alene udvider persongruppen og tydeliggør hjemlen til at indhente sundhedsoplysninger, er det vurderet, at det ikke er relevant at afdække yderligere. Det bemærkes i tillæg hertil, at der allerede i et vist omfang i hjemrejseloven og sundhedsloven er hjemmel til, at Hjemrejsestyrelsen kan indhente sundhedsoplysninger.

Lovforslagets element om ændring af reglerne om behandling af opholdstilladelsessager for udsendelsehindrede personer (afsnit 2.5 i de almindelige bemærkninger) forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af, at elementet alene flytter kompetence fra en myndighed til en anden på Udlændinge- og Integrationsministeriets ressortområde. Elementet forventes ikke at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige.

Lovforslagets element om indførelse af hjemmel til, at Hjemrejsestyrelsen kan fastsætte indrejseforbud i tilfælde, hvor det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at en udlænding ikke har overholdt en udrejsefrist (afsnit 2.6 i de almindelige bemærkninger) forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af, at elementet alene flytter kompetence fra en myndighed til en anden på Udlændinge- og Integrationsministeriets ressortområde. Elementet forventes ikke at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige.

Lovforslagets element om justering af reglerne og praksis for forlængelse af opholdstilladelser (afsnit 2.7 i de almindelige bemærkninger) forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af, at elementet alene indeholder lovtekniske justeringer, som har til formål at tydeliggøre regler og praksis for forlængelse af opholdstilladelser. Elementet forventes ikke at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Forslaget har ikke klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Forslaget har ikke miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke andre EU-retlige aspekter end forholdet til databeskyttelsesforordningen. Der henvises til afsnit 3.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslagets elementer om adgang til indkomstregistret i forbindelse med dedikeret vejledning om repatrieringsordningen, ændring af ydelsesstruktur og udbetalingstidspunkt for hjælp til repatriering, fastsættelse af indrejseforbud ved overskridelse af en udrejsefrist og tydeliggørelse af reglerne om vurderingen ved afgørelser om afslag på forlængelse af opholdstilladelser har i perioden fra den 26. oktober 2023 til den 23. november 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet (Advokatsamfundet), alle 98 kommuner, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Danske Rederier, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, DI, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Finans Danmark, Finanstilsynet, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes landsstyre, Naalakkersuisut (Grønlands landsstyre), HK/Danmark, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrer-rådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationstjeneste, KL – Kommunernes Landsforening, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Mellempfolkeligt Samvirke, Parliamentary Assembly of the Organization for Security and Cooperation in Europe, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (Tidl. Fredsfonden), Politiforbundet i Danmark, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Samtlige byretter, Røde Kors, Det Nationale Integrationsråd, SOS Racisme, Udlændingenævnet, Udviklings- og Forenklingsstyrelsen, UNHCR (Regional Representation for Northern Europe), UNICEF Danmark, Ældresagen, Æg-

teskab uden grænser, 3F og 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR).

Et udkast til lovforslagets elementer om høring af politiet i alle repatrieringssager, udvidelse af målgruppen for videregivelse af oplysninger til brug for udsendelse, videregivelse af helbredsoplysninger til brug for udsendelse og ændring af reglerne om behandling af sager om opholdstilladelse som udsendeshindret har i perioden fra den 8. november 2023 til den 6. december 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Aarhus Universitet, Advokatrådet (Advokatsamfundet), Arbejderbevægelsen Erhvervsråd, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, BL - Danmarks almene boliger, Børns Vilkår, Børnerådet, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, CE-POS, Cevea, Copenhagen Business School, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Statistik, Danmarks Tekniske Universitet, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk IT, Dansk Industri, Dansk Journalistforbund, Dansk Selskab for Almen Medicin (DSAM), Dansk Selskab for Patientsikkerhed, Dansk Standard, Dansk Sygeplejeråd (DSR), Danske Advokater, Danske Medier, Danske Patienter, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Universiteter, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Kriminalpræventive Råd, DI Byggeri, Digitalt Ansvar, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finanstilsynet, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Foreningen Danske Revi-

siorer, Forsikring og Pension, Færøernes landsstyre, Greenpeace, GLS-A, Naalakkersuisut (Grønlands landsstyre), HK/Danmark, HK/Kommunal, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvandreradgivningen, Institut for Menneskerettigheder, IT-Branchen, IT-Universitetet i København, IT-Politisk Forening, Justitia, Kirkernes Integrationstjeneste, KL – Kommunernes Landsforening, KOMBIT, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kreativitet og Kommunikation, Kriminalforsorgsforeningen, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Universitet, Landbrug og Fødevarer, Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Landsstyret via Rigsombudsmanden på Færøerne, LGBT+ Danmark, Lægeforeningen, Medierådet for Børn og Unge, Mellemføleligt Samvirke, MINO Danmark, Nets DanID A/S, Patientforeningen, Politiforbundet i Danmark, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (Tidl. Fredsfonden), Praktiserende Lægers Organisation (PLO), PRO-Vest Prosa, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Radio- og TV-Nævnet, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rettighedsalliancen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rigsrevisionen, Roskilde Universitet, Røde Kors, Rådet for digital sikkerhed, Samtlige byretter, Selvstyret via Rigsombudsmanden i Grønland, SMV Danmark, SOS Racisme, Syddansk Universitet, Sø- og Handelsretten, Teleindustrien, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udlændingenævnet, UNHCR (Regional Representation for Northern Europe), Yngre Læger, Ældresagen, Ægteskab uden grænser, 3F og 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR).

De nævnte elementer har desuden været sendt i høring hos alle 98 kommuner i perioden fra den 22. november 2023 til den 20. december 2023.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslagets element om høring af politiet i alle repatrieringssager (afsnit 2.3 i de almindelige bemærkninger) forventes at medføre årlige merudgifter på 1,2 mio. kr. årligt, som håndteres inden for Justitsministeriets eksisterende økonomiske rammer.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Der henvises til afsnittet ovenfor om forholdet til EU-retten.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Der er ikke i dag hjemmel til, at kommunerne i relation til den dedikerede vejledningspligt kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret.

Af repatrieringslovens § 5, 1. pkt., fremgår det, at kommunalbestyrelsen vejleder systematisk i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering.

Af repatrieringslovens § 5, 2. pkt., følger, at kommunalbestyrelsen er forpligtet til at vejlede udlændinge, som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum 5 år, og som har modtaget kontanthjælp eller lignende ydelser i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder, ved en dedikeret samtale om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering. Den dedikerede vejledning sker ved en selvstændig samtale, som afholdes minimum hvert andet år.

Det foreslås, at der som repatrieringslovens § 5, stk. 2, indsættes, at kommunalbestyrelsen til brug for vurderingen af, om der skal vejledes efter stk. 1, 2. pkt., kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret, jf. § 7 i lov om et indkomstregister.

Oplysninger, der vil være relevante at indhente fra indkomstregistret til brug for vurderingen af, om der efter repatrieringslovens § 5, stk. 1, 2. pkt., skal vejledes om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering, vil være oplysninger om indtægtsforhold og ydelsehistorik, som kan vise, om en udlænding, som har haft opholdstilladelse

i Danmark i minimum 5 år, har modtaget kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder.

Kommunerne vil navnlig kunne anvende adgangen som led i vurderingen af, om der skal ske vejledning af udlændinge, som er tilflyttet kommunen inden for de sidste 36 måneder, og hvor eventuelt tidligere modtagne ydelser udbetalt af den tidligere bopælskommune ikke er registreret i tilflytterkommunens fagsystemer.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 3, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret, jf. stk. 2, 1. pkt. Endvidere følger det af repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering indhenter en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

Skønner kommunalbestyrelsen, at der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet

vet ("grund til at antage"), f.eks. på baggrund af indberetninger, anmærkninger eller bekymringshenvendelser, anmoder kommunalbestyrelsen således den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler repatrieringshjælpen, om en udtalelse.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt., affattes således: »Tilsvarende indhenter kommunalbestyrelsen en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med alle ansøgninger om hjælp til repatriering vil skulle indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, forud for at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om hjælp til repatriering.

Kommunalbestyrelsen vil således skulle indhente en udtalelse hos politiet, uanset om kommunalbestyrelsen i den konkrete ansøgningssag ikke måtte have oplysninger, der indikerer, at den pågældende ansøger har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i de nævnte aktiviteter.

Anmodningen vil som hidtil skulle sendes til den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler ansøgningen om repatrieringshjælpen.

Det er forudsat, at bestemmelsen i øvrigt administreres som hidtil.

Udtalelsen om, hvorvidt den pågældende vurderes at have til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil således fortsat skulle bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af politiet.

Det vil i politiets udtalelse bl.a. fortsat være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som den pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i en sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det vil således som hidtil ikke være et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

En person vil være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der er beskyttet af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.).

Der ændres desuden ikke på, at en person vil være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige

forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering.

En person vil tilsvarende være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Det kan gøre sig gældende ved bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffelovens § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). En mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden vil ikke være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i et konfliktområde i udlandet. Det gælder navnlig i relation til personer, der tager aktivt del i kamphandlingerne. Personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid også blive udsat for en sådan påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde for at passe på familierne eller engagere sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Som et eksempel på sidstnævnte kan nævnes logistisk bistand. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder.

Der vil således fortsat kunne meddeles afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at en person vil tage ophold i et sådant konfliktområde uden at have et anerkendelsesværdigt formål med opholdet. Dette gælder også, selv om der ikke er oplysninger, som peger på, at den pågældende vil deltage aktivt i kamphandlingerne. På samme måde vil der kunne meddeles afslag til en person, som opholder sig eller har opholdt sig i et konfliktområde.

Som eksempel på ophold i et konfliktområde, der har et anerkendelsesværdigt formål – og dermed falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde – kan nævnes et ophold i et konfliktområde som led i arbejdet for en anerkendt nødhjælpsorganisation. Nødhjælpsarbejdere må i øvrigt ikke i almindelighed antages at blive udsat for en sådan påvirkningsrisiko, at de vil indebære en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den

offentlige orden. Ophold i et konfliktområde som led i udførelsen af en persons (civile) arbejde vil som udgangspunkt også falde uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Som et andet eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder. Hvis der er konkrete omstændigheder, som peger på, at en person agter at rejse til udlandet for at lade sig træne til at begå terrorisme, vil der efter omstændighederne kunne ske anholdelse og varetægtsfængsling forud for udrejse for (forsøg på) overtrædelse af straffelovens § 114 d, stk. 3.

Ovenstående eksempler er ikke en udtømmende oversigt over tilfælde, hvor politiet vil kunne udtale sig om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og hvor kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om hjælp til repatriering på baggrund heraf.

Det bemærkes, at Politiets Efterretningstjeneste (PET) er Danmarks nationale sikkerheds- og efterretningstjeneste, og at PET i denne kapacitet efter § 1, stk. 1, nr. 1, i lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET-loven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1600 af 19. december 2014 med senere ændringer, har til formål at forebygge, efterforske og modvirke forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder mv., jf. straffelovens kapitel 12 og 13. PET indhenter, analyserer og formidler således bl.a. oplysninger om trusler mod Danmark og danske interesser.

Det forudsættes derfor, at politiet som udgangspunkt vil skulle høre PET. Politiets udtalelse vil i givet fald i vidt omfang basere sig på oplysninger fra PET, men det forudsættes, at politiet selvstændigt foretager undersøgelser forud for afgivelsen af udtalelsen, herunder ved en systematisk gennemgang af politiets registre, søgning i åbne og lukkede efterforskninger, søgning på sociale medier, indhentelse af oplysninger fra kommune osv.

Det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Hvis det er tilfældet, og politiet i øvrigt ikke er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge hjælp til repatriering i den konkrete sag, vil politiets udtalelse – af hensyn til efterretningstjenestens arbejde – ikke indeholde oplysninger til hinder for, at repatrieringshjælpen kan ydes.

Uanset dette forudsættes det, at politiets behandling af sagen og afgivelsen af udtalelsen i muligt omfang sker under

iagttagelse af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, så vurderingen, såfremt politiet afgiver en udtalelse, kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse om hjælp til repatriering, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe.

Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om repatrieringshjælp vil som hidtil skulle foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen som i dag lægger politiets udtalelse om pågældende ansøger uprøvet til grund ved afgørelsen om hjælp til repatriering.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 4, 1. pkt., at hvis den pågældende på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2-5, er sigtet for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, tilbageholdes udbetalingen, indtil der afsiges endelig dom.

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 5, at kommunalbestyrelsen inden udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2-5, indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt den pågældende på udbetalingstidspunktet er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

Endelig fremgår det af repatrieringslovens § 7, stk. 6, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2-5, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 1 og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Af repatrieringslovens § 7 a, stk. 2-5, fremgår, at hjælp til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7 a, stk. 4, udbetales i to dele, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller

2, udbetales den resterende del af hjælpen til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab udbetales den resterende del af hjælpen til repatriering, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås det at nyaffatte repatrieringslovens § 7 a, således at hjælp til repatriering vil blive udbetalt i tre dele. Efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 3, vil den tredje del af hjælpen til repatriering for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, blive udbetalt efter fortrydelsesfristens udløb, og for andre udlændinge 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab vil den tredje del efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., blive udbetalt, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, som derfor ikke er omfattet af tilsagnet efter § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, vil tredje del af repatrieringshjælpen blive udbetalt, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med 12 måneder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 3. pkt. Ansøgning herom skal – medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder – indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt., og til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af hjælpen til repatriering, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 4. og 5. pkt.

Det foreslås i § 7, stk. 4-6, at ændre »§ 7 a, stk. 2-5,« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3,«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 4, om nyaffattelse af repatrieringslovens § 7 a og indebærer, at der i repatrieringslovens § 7, stk. 4-6, vil blive henvist til de nye bestemmelser om tidspunktet for udbetaling af den tredje og sidste del af hjælp til repatriering i den foreslåede affattelse af repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3.

Til nr. 4

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en person,

der er omfattet af lovens § 3, stk. 1 eller 6. Personer omfattet af repatrieringsordningens personkreds er dels flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, dels danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. herved også repatrieringslovens § 7 a, stk. 11, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med henblik på at tage varig bopæl. Ved vurderingen af, om personen har midler til repatriering, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension m.v., på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller, jf. § 7 a, stk. 11. En udlænding kan kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 7.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele. I disse tilfælde er udbetaling af den resterende del af hjælpen betinget af, at de tidsmæssige betingelser er opfyldt, hvilket typisk er tilfældet efter 12 måneder, jf. nedenfor, og at personen fortsat opholder sig som repatrieret i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 7 a nyaffattes med henblik på at etablere en ny opdeling af udbetalingen af hjælp til repatriering i tre dele, jf. dog repatrieringslovens § 14 a. Det følger af den foreslåede bestemmelse, at kommunalbestyrelsen – i lighed med gældende regler – fortsat vil skulle foretage en formuevurdering forud for bevilling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 11. Det foreslås, at de anførte beløb i forslaget til repatrieringslovens § 7 a reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent, og at beløbene vil fremgå af den årlige vejledning om satser.

Der skal med forslaget ikke ske materielle ændringer i forhold til, hvad der blev vedtaget med den tilsvarende bestemmelse i repatrieringslovens § 7 b, jf. § 1, nr. 14 i lov nr. 1190 af 8. juni 2021.

Den foreslåede ordning skal ses i sammenhæng med udlændinge- og integrationsministerens mulighed for efter repatrieringslovens § 14 a at fastsætte nærmere regler om, at hjælp til repatriering kan udbetales på særlig vis, hvis udbetalingen af ydelserne til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, i væsentlig grad er vanskeliggjort af udfordringerne med finansielle transaktioner til det pågældende land fra danske pengeinstitutter.

Uanset den foreslåede ordning vil det således fortsat være muligt for udlændinge- og integrationsministeren at fastsæt-

te nærmere regler for fleksibel udbetaling, herunder om, at alle tre rater af repatrieringsstøtte vil kunne blive udbetalt kontant i forbindelse med udrejsen.

Forslaget indebærer, at hjælp til repatriering fremover vil blive udbetalt i tre dele.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., at der umiddelbart før udrejsen udbetales 26.814,56 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 16.088,74 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst.

Denne første del af repatrieringshjælpen vil i medfør af den foreslåede ordning omfatte dækning af udgifter til rejsen til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og hjælp til den indledende etablering i repatrieringslandet, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen finder sted.

Første del af repatrieringshjælpen vil efter forslaget omfatte transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet, der kan foregå med fly, tog el. lign.

Efter forslaget vil der også kunne ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, og gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 1, 2. pkt., at der efter ansøgning før udrejsen derudover kan udbetales udgifter til lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.362,91 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende dokumenterer at have et særligt behov herfor.

Forslaget indebærer, at første del af repatrieringshjælpen efter forslaget – foruden det faste beløb – vil kunne omfatte eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer i Danmark. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen. Medicinen forudsættes så vidt muligt at blive indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hvis der er særlige forhold, der gør sig gældende i forhold til den konkrete, nødvendige lægeordinerede medicin – f.eks. at medicinen har begrænset holdbarhed – vil udgifterne til indkøb af medicinen i repatrieringslandet dog kunne dækkes ved forudbetaling. Der vil tillige kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer, der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde.

Der fastsættes i lighed med gældende regler ikke en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.362,91 kr., vil – foruden det faste beløb – endvidere kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil som det klare udgangspunkt være tale om situationer, hvor den pågældende under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der vil være tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som den pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor vil skulle tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, vil der kunne ydes støtte til højst 1 års forbrug. Det er en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen.

Det forudsættes, at første del af hjælp til repatriering udbetales i Danmark så tæt som muligt på personens udrejse af Danmark.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 2, at der efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 75.080,77 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 91.169,5 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 42.903,29 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse, at anden del af repatrieringshjælpen udbetales hurtigst muligt efter indrejsen i repatrieringslandet.

Efter forslaget vil anden del af hjælp til repatriering omfatte indledende hjælp til etablering i det land, den pågældende repatrierer til. Bestemmelsen indeholder ikke krav til de faktiske etableringsomkostninger, herunder evt. indkøb af nyt bohave, behandlingsudgifter og skolegang for skolesøgende børn.

De bevilgede beløb vil være faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen fra Danmark er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, hvormed beløbet til første del af hjælpen til repatriering vil blive hævet med højst 10.725,82 kr. Det samlede beløb til udbetaling ved anden del af repatrieringshjælpen nedjusteres i givet fald svarende til udgifterne hertil, jf. også forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 3, nedenfor. Der foretages desuden formuevurdering i forbindelse

med bevilling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1 og 11.

Forslaget indebærer, at der for personer, der er fyldt 18 år, og som ikke modtager reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, vil kunne udbetales 75.080,77 kr. (2024-niveau) efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Forslaget indebærer endvidere, at der for personer, der er fyldt 18 år, og som ikke tildeles reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, endvidere indgår et støtbeløb på 16.088,74 kr. (2024-niveau) i anden del af repatrieringshjælpen med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i repatrieringslandet. Samlet set udbetales således 91.169,5 kr. (2024-niveau). Beløbet vil kun kunne udbetales til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsbistand, idet det ved reintegrationsbistanden forudsættes, at modtageren må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, hvorved det forudsættes, at den pågældende ikke er erhvervsaktiv. Tildeling af erhvervsstøtte vil ikke forudsætte, at personen godtgør et behov herfor.

Forslaget indebærer desuden, at der for personer under 18 år udbetales 42.903,29 kr. (2024-niveau) efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 3, vil der umiddelbart før udrejsen desuden kunne udbetales penge til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i hjemlandet, det tidligere opholdsland, eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, hvis en person godtgør behovet herfor. Det er dog det klare udgangspunkt for indkøb af erhvervsudstyr, at dette købes i repatrieringslandet.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. vil skulle fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 3, 1. pkt., at der for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, efter fortrydelsesfristens udløb udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Forslaget indebærer, at tredje del af hjælp til repatriering vil udgøre et fast beløb på 85.806,59 kr. (2024-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. (2024-niveau) pr. person under 18 år. Denne tredje del af repatrieringshjælpen er målrettet hjælp til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold.

Udbetaling af den tredje del af hjælp til repatriering vil – i

lighed med de gældende regler for udbetaling af anden del af visse ydelser – være betinget af, at fortrydelsesfristen er udløbet, dvs. at der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, eller – hvis den pågældende har fået fristen forlænget, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2 – at denne frist er udløbet. Det vil endvidere være en betingelse, at den pågældende person fortsat opholder sig som repatrieret i repatrieringslandet. Tredje del af repatrieringshjælpen vil herefter komme til udbetaling, forudsat at de øvrige betingelser herfor i repatrieringsloven er opfyldt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 3, 2. pkt., at der for andre udlændinge udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Forslaget indebærer, at tredje del af hjælp til repatriering vil udgøre et fast beløb på 85.806,59 kr. (2024-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. (2024-niveau) pr. person under 18 år. Denne tredje del af repatrieringshjælpen er målrettet hjælp til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold.

Forslaget indebærer, at udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering for personer, som ikke er omfattet af fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2 – i lighed med de gældende regler for udbetaling – vil være betinget af, at der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark. Det er endvidere en betingelse, at den pågældende person fortsat opholder sig som repatrieret i repatrieringslandet. Tredje del af repatrieringshjælpen vil herefter komme til udbetaling, forudsat de øvrige betingelser herfor i repatrieringsloven er opfyldt.

For så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab foreslås det i § 7 a, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., at der umiddelbart før udrejsen udbetales 26.814,56 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 16.088,74 kr. pr. person under 18 år, til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab.

Denne første rate af repatrieringshjælpen vil omfatte dækning af udgifter til rejsen til det land, personen repatrierer til, og udgifter til den indledende etablering i repatrieringslandet, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen finder sted. Første del af repatrieringshjælpen forudsættes udbetalt i Danmark så tæt som muligt på udrejsen.

Efter forslaget er det for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab en betingelse for at få udbetalt første del af hjælp til repatriering, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra deres danske statsborgerskab.

Første del af repatrieringshjælpen vil efter forslaget omfatte transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet, der kan foregå med fly, tog el. lign.

Efter forslaget vil der også kunne ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, og gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

De bevilgede beløb vil være faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen fra Danmark er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, hvormed beløbet til første del af hjælpen til repatriering vil blive hævet med højst 10.725,82 kr. Det samlede beløb til udbetaling ved anden del af repatrieringshjælpen nedjusteres i givet fald svarende til udgifterne hertil, jf. også forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 3, nedenfor. Der foretages desuden formuevurdering i forbindelse med bevilling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1 og 11.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 1, 2. pkt., at der efter ansøgning umiddelbart før udrejse derudover kan udbetales udgifter til lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.362,91 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har særligt behov herfor.

Forslaget indebærer, at første del af repatrieringshjælpen efter forslaget – foruden det faste beløb – vil kunne omfatte eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer i Danmark. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen. Medicinen forudsættes så vidt muligt at blive indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hvis der er særlige forhold, der gør sig gældende i forhold til den konkrete, nødvendige lægeordinerede medicin – f.eks. at medicinen har begrænset holdbarhed – vil udgifterne til indkøb af medicinen i repatrieringslandet dog kunne dækkes ved forudbetaling. Der vil tillige kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde.

Der fastsættes i lighed med gældende regler ikke en grænse for størrelsen af beløbet, der vil kunne bevilliges til lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Forslaget indebærer endvidere, at eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.362,91 kr., vil – foruden det faste beløb – kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil være tale om situationer, hvor den pågældende under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der vil være tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som den pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor vil skulle tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, vil der kunne ydes støtte til højst 1 års forbrug. Det vil være en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der vil som udgangspunkt kun kunne ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

Det forudsættes, at første del af hjælp til repatriering udbetales i Danmark så tæt som muligt på personens udrejse af Danmark.

For så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab foreslås det videre i § 7 a, stk. 2, nr. 2, at der efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 75.080,77 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 91.169,5 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 42.903,29 kr. pr. person under 18 år, til udgifter til indledende etablering i det pågældende land.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse, at anden del af repatrieringshjælpen udbetales hurtigst muligt efter indrejsen i repatrieringslandet.

Efter forslaget vil anden del af repatrieringshjælpen omfatte indledende hjælp til etablering i det land, hvortil pågældende repatrierer. Bestemmelsen indeholder ikke krav til de faktiske etableringsomkostninger, herunder evt. indkøb af nyt bohave, behandlingsudgifter og skolegang for skolesøgende børn.

De bevilgede beløb vil være faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen fra Danmark er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, hvormed beløbet til første del af hjælpen til repatriering vil blive hævet med højst 10.725,82 kr. Det samlede beløb til udbetaling ved anden del af repatrieringshjælpen nedjusteres i givet fald svarende til udgifterne hertil, jf. også forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 3, nedenfor. Der foretages desuden formuevurdering i forbindelse med bevilling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1 og 11.

Forslaget indebærer, at der for personer, der er fyldt 18 år, og som ikke modtager reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, udbetales 75.080,77 kr. (2024-niveau) efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland

eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Forslaget indebærer endvidere, at for personer, der er fyldt 18 år, og som ikke tildeles reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, indgår efter forslaget i anden del af repatrieringshjælpen endvidere et støttebeløb på 16.088,74 kr. (2024-niveau) med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i repatrieringslandet. Samlet set udbetales således 91.169,5 kr. (2024-niveau). Beløbet vil kun kunne udbetales til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsbistand, idet det ved reintegrationsbistanden forudsættes, at modtageren ikke må antages at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, hvorved forudsættes, at den pågældende ikke er erhvervsaktiv. Tildeling af erhvervsstøtte vil ikke forudsætte, at personen godtgør et behov herfor.

Forslaget indebærer desuden, at der for personer under 18 år udbetales 42.903,29 kr. (2024-niveau) efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 3, vil der umiddelbart før udrejse desuden kunne udbetales penge til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i hjemlandet, det tidligere opholdsland, eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, hvis en person godtgør behovet herfor. Det er dog det klare udgangspunkt for indkøb af erhvervsudstyr, at dette købes i repatrieringslandet.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. vil skulle fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

For så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab foreslås det endelig i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., at der udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Det er en betingelse for udbetaling af den tredje del af repatrieringshjælpen, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Ansøgningen om ubetinget løsning fra statsborgerskabet skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Dokumentation for henholdsvis betinget og ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab i form af henholdsvis

betinget og ubetinget løsningsattest skal sendes til den kommune, som forestår udbetalingen af hjælp til repatriering.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremlægger en ubetinget løsningsattest inden for den i 3. pkt. angivne frist, opfylder den pågældende ikke betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Forslaget indebærer, at det tillige er et krav for udbetaling af den tredje del af hjælp til repatriering, at eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, som følger den repatrierende forælder, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det forudsættes, at ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af disse børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, og at forælderen og børnene løses ubetinget fra dansk statsborgerskab samtidig. I tilfælde af, at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, skal den pågældende forælder ansøge om løsning også på dette barns vegne, og fremsende dokumentation for ubetinget løsning til kommunen, før der kan ske udbetaling af den tredje del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 3. pkt., at fristen i 1. pkt. efter ansøgning kan forlænges med 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 4. pkt., at ansøgningen som nævnt i 3. pkt., medmindre der foreligger helt særlige

omstændigheder, skal indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.

Forslaget indebærer, at der kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der bl.a. lægges vægt på varigheden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 5. pkt., at ansøgningen vil skulle indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten.

En ansøgning om forlængelse af fristen på yderligere 12 måneder vil således skulle indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringshjælpen inden udløbet af den i 3. pkt. fastsatte frist på 12 måneder.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 7 a, stk. 1.

Det foreslås i § 7 a, stk. 3, at kommunalbestyrelsen, jf. dog § 14 a, efter ansøgning kan hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst umiddelbart før udrejse, jf. stk. 1, nr. 1 og stk. 2, nr. 1, til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav, med højst 10.725,82 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2.

Forslaget indebærer, at kommunen vil kunne hæve det beløb, der udbetales til afrejse og ankomst umiddelbart før udrejse, jf. stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, med højst 10.725,82 kr. (2024-niveau) pr. person mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det vil være en betingelse, at det kan dokumenteres, at det forhøjede beløb anvendes til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav.

Den foreslåede bestemmelse vil således ikke have betydning for det samlede beløb til hjælp til repatriering. Der er alene være tale om, at en del af beløbet, der som udgangspunkt vil blive udbetalt som anden del af repatrieringshjælpen, i stedet vil blive udbetalt i forbindelse med udbetalingen af første del af repatrieringshjælpen.

Forslaget betyder bl.a., at hvis en person i forbindelse med tilbagevenden f.eks. ønsker hjælp til dækning af udgifter til at medtage store mængder indbo til repatrieringslandet, vil et beløb svarende til disse udgifter, såfremt de kan godtgøres, blive fratrukket i anden del af hjælp til repatriering, som

udbetales efter indrejsen til repatrieringslandet med henblik på midlertidig etablering.

Det foreslås i § 7 a, stk. 4, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.

Forslaget indebærer, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering. Det forventes, at bemyndigelsesbestemmelsen navnlig vil blive anvendt til i bekendtgørelsesform at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering, herunder om nødvendige oplysninger til brug for pengeinstituttets overførsel af penge i forbindelse med repatrieringen. Formålet hermed er at imødekomme de regler om kundekendskab m.v., som pengeinstitutterne er underlagt i relation til bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering. Relevante oplysninger, som vil skulle videregives til pengeinstituttet, kan f.eks. være ID-dokumentation, forventet adresse i hjemlandet, kontaktoplysninger i hjemlandet m.v. Bemyndigelsesbestemmelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om bl.a. behandlingen af ansøgninger om hjælp til repatriering.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, stk. 1, 3. pkt., at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7 a, stk. 2-5, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Det fremgår af repatrieringslovens § 7 a, stk. 2-5, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab udbetales den resterende del af hjælp til etablering, jf. stk. 1, nr. 4, hjælp til sygeforsikring, jf. stk. 1, nr. 6, udgifter til skolegang, jf. stk. 1, nr. 9, samt udgifter til behandling, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Efter ansøgning kan fristen forlænges med 12 måneder, og ansøgningen skal – medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder – indgives inden udløbet af den angivne frist på 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det fremgår videre af § 7 a, stk. 2-5, at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af repatrieringshjælpen, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås repatrieringslovens § 7 a nyaffattet, og bestemmelsen vil indebære bl.a., at hjælp

til repatriering udbetales i tre dele. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab vil den tredje del efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., blive udbetalt, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, vil den tredje del af repatrieringshjælpen blive udbetalt, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt. Efter ansøgning vil fristen i 1. pkt. kunne forlænges med 12 måneder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 3. pkt., og ansøgning herom vil – medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder – skulle indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt., jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 4. pkt. Ansøgningen vil skulle indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 5. pkt.

Det foreslås i § 9, stk. 1, 3. pkt., at ændre henvisningen til § 7 a, stk. 2-5, til § 7 a, stk. 2, nr. 3.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 4, om nyaffattelse af repatrieringslovens § 7 a og indebærer, at der i repatrieringslovens § 9, stk. 1, 3. pkt., vil blive henvist til bestemmelsen om tidspunktet for udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering i den foreslåede nye affattelse af repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3.

Til nr. 6

Af repatrieringslovens § 9, stk. 1, 5. pkt., fremgår, at er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, træffer kommunalbestyrelsen desuden afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.

Med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås det at nyaffatte repatrieringslovens § 7 a, således at hjælp til repatriering vil bli-

ve udbetalt i tre dele. Efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2, vil anden del af hjælp til repatriering blive udbetalt efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 3, vil den tredje del af hjælp til repatriering for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, blive udbetalt efter fortrydelsesfristens udløb, og for andre udlændinge 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab vil den tredje del efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., blive udbetalt, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, vil tredje del af repatrieringshjælpen, blive udbetalt, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt. Efter ansøgning vil fristen i 1. pkt. kunne forlænges med 12 måneder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 3. pkt., og ansøgning herom vil – medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder – skulle indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt., jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 4. pkt. Ansøgningen vil skulle indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 5. pkt.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, stk. 1, 5. pkt., og § 9 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, ændres, således at henvisningen i bestemmelserne til § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, ændres til henvisninger til § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 4, om nyaffattelse af repatrieringslovens § 7 a. Forslaget indebærer, at der i repatrieringslovens § 9, stk. 1, 5. pkt., og § 9 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, vil blive henvist til den foreslåede nye affattelse af bestemmelserne i repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3, om tidspunktet for udbetaling af anden og tredje del af hjælp til repatriering.

Til nr. 7

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 4, 2. pkt., kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om afslag på løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 5, 1. pkt., at

kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er registreret sigtet for en lovovertrædelse i Kriminalregisteret, jf. stk. 4, 1. pkt. Det følger desuden af repatrieringslovens § 10, stk. 5, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand indhenter en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet som nævnt i stk. 4, 2. pkt.

Skønner kommunalbestyrelsen, at der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet ("grund til at antage"), f.eks. på baggrund af indberetninger, anmærkninger eller bekymringshenvendelser, anmoder kommunalbestyrelsen således den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler ansøgningen om løbende, månedlig reintegrationsbistand, om en udtalelse.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 10, stk. 5, 2. pkt., affattes således: »Tilsvarende indhenter kommunalbestyrelsen en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 4, 2. pkt.«

Den foreslåede ændring indebærer, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med alle ansøgninger om reintegrationsbistand vil skulle indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden forud for, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om reintegrationsbistand.

Kommunalbestyrelsen vil således skulle indhente en udtalelse hos politiet, uanset om kommunalbestyrelsen i den konkrete ansøgningssag ikke måtte have oplysninger, der indikerer, at den pågældende ansøger har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i de nævnte aktiviteter.

Anmodningen vil som hidtil skulle sendes til den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler ansøgningen om reintegrationsbistand.

Det er forudsat, at bestemmelsen i øvrigt administreres som hidtil.

Udtalelsen om, hvorvidt den pågældende vurderes at have til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil således fortsat skulle bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af politiet.

Det vil i politiets udtalelse bl.a. fortsat være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som den pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i en sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig

trussel mod den offentlige orden. Det vil således som hidtil ikke være et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

En person vil være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der er beskyttet af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.).

Der ændres desuden ikke på, at en person vil være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om reintegrationsbistand.

En person vil tilsvarende være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Det kan gøre sig gældende ved bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffelovens § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). En mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden vil ikke være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i et konfliktområde i udlandet. Det gælder navnlig i relation til personer, der tager aktivt del i kamphandlingerne. Personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid også blive udsat for en sådan påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde for at passe på familierne eller engagere sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Som et eksempel på sidstnævnte kan nævnes logistisk bistand. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder.

Der vil således fortsat kunne meddeles afslag på en ansøgning om reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at en person vil tage ophold i et sådant konfliktområde uden at have et anerkendelsesværdigt formål med ophol-

det. Dette gælder også, selv om der ikke er oplysninger, som peger på, at den pågældende vil deltage aktivt i kamphandlingerne. På samme måde vil der kunne meddeles afslag til en person, som opholder sig eller har opholdt sig i et konfliktområde.

Som eksempel på ophold i et konfliktområde, der har et anerkendelsesværdigt formål – og dermed falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde – kan nævnes et ophold i et konfliktområde som led i arbejdet for en anerkendt nødhjælpsorganisation. Nødhjælpsarbejdere må i øvrigt ikke i almindelighed antages at blive udsat for en sådan påvirkningsrisiko, at de vil indebære en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Ophold i et konfliktområde som led i udførelsen af en persons (civile) arbejde vil som udgangspunkt også falde uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Som et andet eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder. Hvis der er konkrete omstændigheder, som peger på, at en person agter at rejse til udlandet for at lade sig træne til at begå terrorisme, vil der efter omstændighederne kunne ske anholdelse og varetægtsfængsling forud for udrejse for (forsøg på) overtrædelse af straffelovens § 114 d, stk. 3.

Ovenstående eksempler er ikke en udtømmende oversigt over tilfælde, hvor politiet vil kunne udtale sig om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og hvor kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om reintegrationsbistand på baggrund heraf.

Det bemærkes, at Politiets Efterretningstjeneste (PET) er Danmarks nationale sikkerheds- og efterretningstjeneste, og at PET i denne kapacitet efter § 1, stk. 1, nr. 1, i lov om Politiets Efterretningstjeneste (PET-loven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1600 af 19. december 2014 med senere ændringer, har til formål at forebygge, efterforske og modvirke forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder mv., jf. straffelovens kapitel 12 og 13. PET indhenter, analyserer og formidler således bl.a. oplysninger om trusler mod Danmark og danske interesser.

Det forudsættes derfor, at politiet som udgangspunkt vil skulle høre PET. Politiets udtalelse vil i givet fald i vidt omfang basere sig på oplysninger fra PET, men det forudsættes, at politiet selvstændigt foretager undersøgelser forud for afgivelsen af udtalelsen, herunder ved en systematisk gennemgang af politiets registre, søgning i åbne og lukkede efterforskninger, søgning på sociale medier, indhentelse af oplysninger fra kommune osv.

Det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge reintegrationsbistand, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Hvis det er tilfældet, og politiet i øvrigt ikke er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge reintegrationsbistand i den konkrete sag, vil politiets udtalelse – af hensyn til efterretningstjenestens arbejde – ikke indeholde oplysninger til hinder for, at reintegrationsbistanden kan ydes.

Uanset dette forudsættes det, at politiets behandling af sagen og afgivelsen af udtalelsen i muligt omfang sker under iagttagelse af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, så vurderingen, såfremt politiet afgiver en udtalelse, kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse om reintegrationsbistand, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe.

Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om reintegrationsbistand vil som hidtil skulle foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen som i dag lægger politiets udtalelse om pågældende ansøger uprøvet til grund ved afgørelsen om reintegrationsbistand.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det fremgår af repatrieringslovens § 14, stk. 1, at de beløb, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, nr. 3, 5 og 8, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Endvidere fremgår det af § 14, stk. 2, at de beløb, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, nr. 4, og § 7 a, stk. 2, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om satsreguleringsprocent. Yderligere fremgår det af § 14, stk. 3, at de beløb, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, nr. 6 og 9, og § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Endelig fremgår det af § 14, stk. 4, at de beløb, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om satsreguleringsprocent.

Lovforslagets § 1, nr. 4, indeholder forslag til en nyaffattelse af repatrieringslovens § 7 a.

Det foreslås i repatrieringslovens § 14, stk. 1, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 11, og § 7 a, er fastsat i 2024-niveau og fra og med 2025 reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget indebærer, at beløbene i repatrieringslovens § 7, stk. 11, og forslaget til repatrieringslovens § 7 a, vil blive reguleret én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om satsreguleringsprocent. Beløbene vil fremgå af Udlændinge- og Integrationsministeriets årlige vejledning om satser.

Det foreslås i repatrieringslovens § 14, stk. 2, at det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og fra og med 2018 reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget om nyaffattelse af repatrieringslovens § 14 er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 4, om forslag til en nyaffattelse af § 7 a om en ny ydelsesstruktur. Forslaget skal desuden sikre, at også beløbene i § 7, stk. 11, om formuebeløb, som kommunalbestyrelsen ser bort fra ved vurderingen af, om en person har midler til repatriering, bliver satsreguleret på samme måde som øvrige beløb i repatrieringsloven.

Til § 2

Til nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 1, at afgørelser efter loven, herunder om opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer efter lovens § 9 c, stk. 2, træffes af Udlændingestyrelsen.

Det foreslås, at der som § 3 a, stk. 1, indsættes i hjemrejse-loven, at Hjemrejsestyrelsen efter 18 måneder fra udløbet af udrejsefristen træffer afgørelse om, hvorvidt en udlænding er udsendelseshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Med den foreslåede ændring får Hjemrejsestyrelsen kompetence til at vurdere, om betingelserne for at anse en udlænding som udsendelseshindret efter kriterierne i § 9 c, stk. 2, er opfyldt.

Hjemrejsestyrelsen vil have pligt til af egen drift at vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer er opfyldt, snarest efter at der er forløbet 18 måneder fra udløbet af udrejsefristen.

Det foreslås derudover, at der som § 3 a, stk. 2, indsættes, at træffer Hjemrejsestyrelsen afgørelse om, at en udlænding er udsendelseshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, sender Hjemrejsestyrelsen afgørelsen til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens afgørelse af, om der er grundlag for at meddele opholdstilladelse.

I de sager, hvor Hjemrejsestyrelsen vurderer, at betingelserne for opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer ikke er opfyldt, sender Hjemrejsestyrelsen ikke sagen til Udlændingestyrelsen, men træffer i stedet afgørelse om, at vedkommende ikke er udsendelseshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2. Det forudsættes, at Hjemrejsestyrelsen herefter hver 18. måned vil skulle vurdere, om udlændingen nu er udsendelseshindret.

Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om en udlænding er ud-

sendelseshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Det indebærer, at forvaltningslovens regler følgelig vil skulle iagttages i forbindelse med både den forudgående sagsbehandling og ved selve afgørelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af den gældende bestemmelse i hjemrejse-lovens § 20, stk. 1, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke videregiver alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til Hjemrejsestyrelsen til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgning herom, jf. dog udlændingelovens § 45 b.

Det foreslås, at § 20, stk. 1, ændres således, at », der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1,« indsættes efter »en udlænding«, og at »når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom,« udgår.

Alle udlændinge, der har pligt til at udrejse, jf. hjemrejse-lovens § 1, stk. 1, vil dermed blive omfattet af bestemmelsen. Herved vil blandt andre udlændinge, som er udvist eller skal overføres til et andet medlemsland i medfør af Dublinforordningen, også blive omfattet af bestemmelsen. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet og Flygtningenævnet vil således også i blandt andet sådanne sager uden udlændingens samtykke skulle videregive alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til Hjemrejsestyrelsen til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af udlændingen.

Den nuværende bestemmelse omfatter alene udlændinge, der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller som har frafaldet ansøgningen herom.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.2.1 og 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af hjemrejse-lovens § 20, stk. 2, at indkvarteringsoperatøren, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor en udlænding er indkvarteret, uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger til Hjemrejsestyrelsen, når udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgning herom.

Det foreslås, at der i § 20, stk. 2, indsættes efter »en udlænding«: », der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1,« og at »når udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse,«

delse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom« udgår. Herved vil blandt andre udlændinge, som er udvist eller skal overføres til et andet medlemsland i medfør af Dublinforordningen, også blive omfattet af bestemmelsen. Indkvarteringsoperatøren, for det indkvarteringssted, hvor en udlænding er indkvarteret, vil således også i blandt andet sådanne sager uden udlændingens samtykke skulle videregive oplysninger til Hjemrejsestyrelsen til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af udlændingen.

Den nuværende bestemmelse omfatter alene udlændinge, der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller som har frafaldet deres ansøgning herom.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.2.1 og 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det foreslås at tilføje et nyt *stk. 3* i hjemrejselovens § 20, hvorefter myndigheder, institutioner og sundhedspersoner efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen vil skulle videregive oplysninger fra patientjournaler m.v. vedrørende udlændinge, der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1, i det omfang det er nødvendigt for styrelsens vurdering af, om en udlændings helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at myndigheder, institutioner og sundhedspersoner vil skulle videregive de i bestemmelsen nævnte oplysninger, som må antages at have væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering, jf. sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 1.

Med patientjournaler m.v. menes de patientjournaler m.v., der udarbejdes af sundhedspersoner, og som føres på offentlige eller private sygehuse, klinikker, ambulatorier, i privat praksis eller i forbindelse med behandling i private hjem samt på andre offentlige eller private institutioner m.v., hvor der som led i sundhedsmæssig virksomhed foretages behandling af patienter.

De helbredsoplysninger, der er nødvendige for Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse eller et eventuelt behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen vil være enhver oplysning om patientens tidligere, nuværende og fremtidige fysiske og psykiske tilstand, herunder en persons kontakt med sundhedsvæsenet, som kan have indflydelse på den pågældendes tilstand under udsendelsen, fra afgang til ankomst i destinationslandet. Der kan være tale om oplysninger om resultaterne af lægeundersøgelser, en diagnose og specificering af eventuelt behov for medicin, som kan have indvirkning på, om en udsendelse kan gennemføres, herunder eventuelt under anvendelse af den nødvendige tvang og magt, eller om der eventuelt skal tages særlige forholdsregler eller lægelige foranstaltninger i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelsen. Der kan være

tale om helbredsoplysninger om, at den pågældende lider af sindssygdom eller en tilstand, der kan sidestilles hermed, eller har kognitive funktionsnedsættelser, i det omfang det har betydning for gennemførelsen af en udsendelse og nødvendige forholdsregler i den forbindelse, herunder også i tilfælde af tvang og magtanvendelse. Der kan også være tale om oplysninger om, at en udlænding skal have lægeordineret medicin udleveret i doser under udsendelsen eller have udleveret tilstrækkeligt med medicin, så den pågældende har medicin til det første stykke tid i hjemlandet. I disse tilfælde vil Hjemrejsestyrelsen, ud over oplysning om medicinen, tillige kunne have behov for at modtage oplysninger om og vejledning i dosering af den pågældende medicin.

Der vil således kunne videregives oplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6 og særlige kategorier af oplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 9.

Det er en forudsætning, at der ikke anmodes om videregivelse af oplysninger i et videre omfang, end det der er påkrævet efter formålet. Hjemrejsestyrelsen skal i sin anmodning derfor i videst muligt omfang konkretisere, hvilke oplysninger der er behov for at modtage, samt til hvilket formål oplysningerne skal bruges.

Herefter vil det vil være den sundhedsperson, som er i besiddelse af helbredsoplysningerne, der på baggrund af anmodningen fra Hjemrejsestyrelsen vil skulle fortage vurderingen af, hvilke oplysninger der må antages at have væsentlig betydning for styrelsens vurdering af muligheden for udsendelse af udlændingen, af om der er behov for særlige forholdsregler, eller af om der er behov for lægeordineret medicin, og dermed om videregivelsen er berettiget, jf. sundhedslovens § 43, stk. 3, hvorefter den sundhedsperson, der er i besiddelse af en fortrolig oplysning, afgør, hvorvidt videregivelse efter sundhedslovens § 43, stk. 2 er berettiget.

Oplysninger, som ikke skønnes at være af væsentlig betydning for denne vurdering, vil ikke kunne videregives efter bestemmelsen. Det indebærer, at såfremt en patientjournal m.v. indeholder oplysninger, der ikke kan antages at have væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens sagsbehandling, må disse oplysninger ikke videregives. Det kan f.eks. være oplysninger om ægteskabelige forhold, forholdet til ens pårørende eller oplysninger om resultatet af undersøgelser, diagnoser eller lignende, der ikke har betydning for gennemførelse af en udsendelse, herunder eventuelt under anvendelse af tvang og magt, og som derfor ikke kan have betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, af om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og gennemførelse af udsendelse, eller af om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen. Den pågældende sundhedsperson vil inden videregivelse skulle frasortere de irrelevante oplysninger, enten ved overdækning i forbindelse med kopiering eller ved at tilbageholde dele af journalen. I nogle tilfælde vil det være mest hensigtsmæs-

sigt at udfærdige en erklæring, redegørelse el. lign. til den pågældende myndighed.

Det vil endvidere være en betingelse for vurderingen af, om helbredsoplysningen er af væsentlig betydning for Hjemrejsestyrelsens vurdering, at udsendelsesbestræbelserne er påbegyndt, således at der er konkrete planlægnings tiltag. Hjemrejsestyrelsen vil således ikke på ethvert givent tidspunkt under behandlingen af en udsendelsessag kunne anmode om at få videregivet oplysninger efter bestemmelsen, hvis planlægningen af udsendelsen endnu ikke er påbegyndt. Det kan ikke fastsættes entydigt, hvornår udsendelsesbestræbelserne er påbegyndt med konkrete planlægnings tiltage, men det forudsættes, at Hjemrejsestyrelsen som udgangspunkt bør afholde sig fra at anmode om at få udleveret oplysninger, indtil et tidspunkt, hvor oplysningerne vil skulle anvendes i planlægningen af et relativt konkretiseret påtænkt udsendelsesscenarie.

Videregivelsen vil kunne ske uden udlændingens samtykke. Det forudsættes i overensstemmelse med udgangspunktet i sundhedslovens § 43, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsen, forinden der anmodes om oplysninger, har forsøgt at indhente udlændingens samtykke. Særligt i relation til udsendelse gælder dog, at oplysning om Hjemrejsestyrelsens indhentning af helbredsoplysninger vil kunne afsløre, at en udsendelse er nært forestående, og at der i særlige situationer kan være grund til ikke at oplyse den pågældende om Hjemrejsestyrelsens anmodning, hvis der er risiko for, at den pågældende vil unddrage sig udsendelse. Det forudsættes, at Hjemrejsestyrelsen i sådanne tilfælde i forbindelse med anmodningens fremsættelse oplyser, hvis der er konkret grund til, at udlændingen ikke skal oplyses om styrelsens anmodning. Det forudsættes, at denne fremgangsmåde alene vil blive anvendt helt undtagelsesvist og alene i de situationer, hvor det vurderes at være afgørende for udsendelsens gennemførelse, at udlændingen ikke får oplysning om Hjemrejsestyrelsens anmodning.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes i alle sager, hvor Hjemrejsestyrelsen bistår en udlænding med udrejsten, herunder ledsaget udsendelse. Det er forventningen, at bestemmelsen hovedsageligt vil være relevant i tilfælde, hvor en udlænding ikke medvirker til sin udrejse, og heller ikke vil samtykke til, at styrelsen indhenter vedkommendes helbredsoplysninger. Det kan ikke udelukkes, at bestemmelsen også kan blive relevant i sager, hvor udlændingen medvirker ved udsendelsesbestræbelserne i øvrigt, men ikke ønsker at samtykke til at styrelsen indhenter vedkommendes helbredsoplysninger. Det forudsættes som udgangspunkt, at styrelsen forinden forsøger at få den pågældendes samtykke i overensstemmelse med sundhedslovens § 43, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.2.2 og 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 1, at Hjemrejse-

styrelsens afgørelser efter loven kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 8.

Det fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 7, at politidirektorens afgørelser efter lovens § 18 kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås, at der i § 22, stk. 1, indsættes henvisning til § 22, stk. 7.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 2, nr. 7, foreslås indsat i hjemrejselovens § 22, stk. 7, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter den foreslåede § 3 a, stk. 1, i hjemrejseloven om, at en udlænding ikke kan anses for udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, også skal kunne påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Til nr. 6

Det fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 3, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter §§ 3 og 4, § 5, stk. 3, § 7, § 7 a, § 8, stk. 2, nr. 1 og 6, § 9, stk. 2, 2. pkt., og § 13, stk. 1, 2 og 4, kan ikke påklages.

Det foreslås, at der i opregningen i § 22, stk. 3, indsættes henvisning til Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding kan anses for udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Den foreslåede ændring vil have den virkning, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter den foreslåede § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding kan anses for udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, ikke kan påklages.

Udlændingestyrelsens efterfølgende afgørelse i sagen vil fortsat kunne påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 4.

Til nr. 7

Det fremgår af hjemrejselovens § 22, stk. 7, at politidirektorens afgørelser efter § 18 kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås, at der i § 22, stk. 7, indsættes en henvisning til Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding ikke er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Den foreslåede ændring vil have den virkning, at Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter den foreslåede § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding ikke er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, vil kunne påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at det med lovforslaget foreslås, at kompetencen til at træffe afgørelse om, hvorvidt en udlænding er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, overføres fra Udlændingestyrelsen til Hjemrejsestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørel-

ser vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 2, kan efter udlændingelovens § 46 a, stk. 4, påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Den foreslåede ændring skal således videreføre klageadgangen til udlændinge- og integrationsministeren i de sager, hvor myndighederne vurderer, at en udlændingen ikke er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Til § 3

Til nr. 1

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis udsendelse af udlændingen, jf. hjemrejselovens § 1, ikke har været mulig i mindst 18 måneder (1), udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder (2) og udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs (3).

Det foreslås i § 9 c, stk. 2, at »ansøgning« ændres til »afgørelse fra Hjemrejsestyrelsen, om at en udlænding er udsendeshindret, som lægges til grund ved afgørelsen af sagen.«.

Den foreslåede ændring vil have den virkning, at der ikke længere kan indgives ansøgning om opholdstilladelse som udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Den foreslåede ændring vil endvidere have den virkning, at ved Udlændingestyrelsens afgørelse af, om der skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, skal Hjemrejsestyrelsens afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, og som Hjemrejsestyrelsen efter den foreslåede bestemmelse i hjemrejselovens § 3 a, stk. 2, efterfølgende sender til Udlændingestyrelsen, lægges til grund.

Hjemrejsestyrelsens afgørelse om, at udlændingen er udsendeshindret, vil være bindende for Udlændingestyrelsen, og skal dermed lægges uprøvet til grund. Det vil dermed være Hjemrejsestyrelsen, der foretager den materielle vurdering af, om betingelserne i § 9 c, stk. 2, er opfyldt, mens Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om meddelelse af opholdstilladelsen. Udlændingestyrelsen vil skulle træffe afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse på grund af udsendeshindringer på baggrund af Hjemrejsestyrelsens afgørelse, medmindre den pågældende udlænding er udelukket efter udlændingelovens § 10. Dette adskiller sig fra den nuværende ordning, hvorefter Udlændingestyrelsen først vurderer, om udlændingen er udelukket efter § 10, før styrelsen tager stilling til, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, er opfyldt. Det vil endvidere fortsat være Udlændingestyrelsen, der vil skulle træffe afgørelse om forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, herunder om bortfald efter udlændingelovens § 21 b af hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden. Udlændingestyrelsen vil også

i disse sager skulle lægge Hjemrejsestyrelsens vurdering af, om en udlænding fortsat er udsendeshindret, uprøvet til grund.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, at der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder.

Efter hjemrejselovens § 3, stk. 1, har en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, pligt til at medvirke til sin udrejse, herunder fastlægge sin identitet, tilvejebringe rejsedokumenter og give møde til samtaler med relevante myndigheder, og til at medvirke til sin udrejse i øvrigt.

Efter hjemrejselovens § 3, stk. 2, træffer Hjemrejsestyrelsen afgørelse om, hvorvidt en udlænding, der opfylder forpligtelsen efter stk. 1, eller som kan påvise, at vedkommende forsøger at opfylde forpligtelsen, medvirker til sin udrejse.

Efter hjemrejselovens § 3, stk. 3, kan Hjemrejsestyrelsen, hvis styrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding ikke lever op til sin forpligtelse efter stk. 1, jf. stk. 2, efterfølgende, hvis udlændingen over en periode på op til 2 måneder ved aktiv handling opfylder eller forsøger at opfylde forpligtelsen efter stk. 1, træffe afgørelse om, at udlændingen medvirker til udrejsen.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, efter »udsendelsesbestræbelserne« indsættes »jf. hjemrejselovens § 3, stk. 1,«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at det vil fremgå udtrykkeligt af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2, at det er medvirkensvurderingen efter hjemrejseloven og dermed den afgørelse om medvirken, som Hjemrejsestyrelsen træffer efter hjemrejselovens § 3, der skal lægges til grund ved vurderingen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 2.

Der er ikke herved lagt op til, at der skal foretages en anden medvirkensvurdering end den, Hjemrejsestyrelsen allerede i dag foretager efter hjemrejselovens § 3.

Ændringen vil endvidere indebære, at den tidsmæssige udstrækning af udlændingens medvirken vil skulle beregnes ud fra, hvornår der er truffet afgørelse om medvirken efter hjemrejselovens § 3, stk. 2 og 3.

Dette vil også indebære, at der i sager, hvor udlændingen i en periode ikke har medvirket, kan gå op til 2 måneder, hvor udlændingen ved aktiv handling opfylder eller forsøger at opfylde forpligtelsen efter stk. 1, før der træffes afgørelse om, at udlændingen medvirker til udrejsen, jf. hjemrejselovens § 3, stk. 3. Der vil som følge af, at udlændingen i en periode ikke har medvirket til sin udrejse, derfor kunne gå

længere tid, før udlændingen kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, end hvis udlændingen har medvirket kontinuerligt ved udsendelsesbestræbelserne siden udrejsefristens udløb.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., træffer Udlændingestyrelsen af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2 (asyl), hvis grundlaget fortsat er til stede.

Bestemmelsen betyder, at Udlændingestyrelsen ved udløb af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, af egen drift forlænger opholdstilladelsen, hvis grundlaget herfor fortsat er til stede, dvs. uden at udlændingen selv skal indgive ansøgning herom.

Det foreslås, at »træffer af egen drift afgørelse om« ændres til »behandler af egen drift sager om« i udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., og at »hvis grundlaget fortsat er til stede« udgår af bestemmelsen.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget i lovforslagets § 3, nr. 6, der indebærer, at det kommer til at fremgå af udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 1. pkt., at en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, ikke alene skal inddrages, men også skal nægtes forlænget – medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser – når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, dvs. bl.a. hvis grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1.

Spørgsmålet om forlængelse af opholdstilladelser, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, vil herefter være reguleret i udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 1. pkt., og udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. vil alene fastsætte, at Udlændingestyrelsen af egen drift skal tage stilling til, om en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, kan forlænges, dvs. uden at udlændingen selv skal indgive en ansøgning om forlængelse. Der er således alene tale om en teknisk ændring.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 2, 3. pkt., at § 19, stk. 7 og 8, finder anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2 (asyl).

Det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8, at der ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, § 9 c, stk. 1, eller § 9 q, stk. 2, skal tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet, eller at den i Danmark fastboende person er afgået ved døden, og at det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Udlændingelovens § 11, stk. 2, 3. pkt. betyder, at der også skal tages hensyn til sådanne omstændigheder i forbindelse med en afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2 (asyl).

Det foreslås, at udlændingelovens § 11, stk. 2, 3. pkt., ophæves.

Der er alene tale om et forslag af teknisk karakter, idet en bestemmelse med tilsvarende indhold foreslås indsat som 3. pkt. i udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 8.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 11, at § 26, stk. 2, finder anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 4, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS som uønsket i medfør af SIS-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af SIS-forordningens regler herom med myndighederne i et andet Schengenland.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Udlændingelovens § 19, stk. 11, indebærer, at en udlændings opholdstilladelse i tilfælde, hvor udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, skal inddrages, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at inddrage opholdstilladelsen.

Det foreslås at ophæve udlændingelovens § 19, stk. 11.

Forslaget er alene af teknisk karakter, idet det samtidig foreslås at indsætte en tekstdel med samme indhold som § 19, stk. 11, i udlændingelovens § 19 a, stk. 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 9.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 1. pkt., skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt., skal en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingelovens § 19 a, stk. 1, betyder, at opholdstilladelser meddelt til flygtninge og opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med en flygtning som udgangspunkt skal inddrages, hvis der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter reglerne i udlændingelovens § 19, stk. 1-5. Det kan bl.a. være, hvis grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. I sådanne tilfælde skal inddragelse kun undlades, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at inddrage opholdstilladelsen, idet der i forhold til spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med en flygtning dog skal tages hensyn til forhold som nævnt i udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8.

Det foreslås to steder i § 19 a, stk. 1, at indsætte »eller nægtes forlænget« efter »inddrages«.

Forslaget betyder, at det vil fremgå af § 19 a, stk. 1, at opholdstilladelser meddelt til flygtninge og opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med en flygtning som udgangspunkt ikke alene skal inddrages, men også skal nægtes forlænget, hvis der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter reglerne i udlændingelovens § 19, stk. 1-5. Det kan bl.a. være, hvis grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1.

Dette svarer til, hvad der allerede gælder i dag efter praksis, og der er således alene tale om at lovfæste, at udlændingelovens § 19 a, stk. 1, også finder anvendelse i sager om forlængelse af opholdstilladelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt., skal en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt., betyder, at opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med en flygtning, skal inddrages, hvis der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter reglerne i udlændingelovens § 19, stk. 1-5, medmindre forhold som nævnt i udlændingelovens § 19, stk. 7 eller 8, taler imod inddragelse, eller det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at inddrage opholdstilladelsen.

Henvisningen til udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8, betyder, at der ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt på grundlag af familiesammenføring med en flygtning skal tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet, eller at den i Danmark fastboende person er afgået ved døden, og at det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Det foreslås, at »jf. stk. 7 eller 8«, udgår af § 19 a, stk. 1, 2. pkt., og at der i bestemmelsen efter »internationale forpligtelser« indsættes: », jf. dog stk. 2, 3. pkt., og § 19, stk. 7 og 8«.

Forslaget om, at henvisningen til stk. 7 og 8 skal udgå af § 19 a, stk. 1, 2. pkt., hænger sammen med forslaget til § 19 a, stk. 2, 3. pkt., jf. lovforslagets § 3, nr. 8, der sammenholdt med lovforslagets § 3, nr. 6, vil betyde, at det tydeligt vil fremgå af § 19 a, stk. 2, 3. pkt., at § 19, stk. 7 og 8, skal finde anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en flygtning. Henvisningen til udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8, i § 19 a, stk. 1, 2. pkt., vil herefter være overflødig.

Forslaget om at indsætte en henvisning til § 19 a, stk. 2, 3. pkt., og § 19, stk. 7 og 8, i § 19 a, stk. 1, 2. pkt., skal tydeliggøre, at udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8, finder anvendelse i sager om forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med en flygtning, hvilket fraviger udgangspunktet i §

19 a, stk. 1, om, at sådanne opholdstilladelse skal inddrages, hvis der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter reglerne i udlændingelovens § 19, stk. 1-5, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at inddrage opholdstilladelsen.

Forslaget medfører ikke materielle ændringer og er således alene af teknisk karakter.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det fremgår af udlændingelovens § 19 a, stk. 2, at udlændingelovens § 26, stk. 1, finder anvendelse ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser, jf. dog § 19 b.

Udlændingelovens § 19 a, stk. 2, der skal ses i sammenhæng med udlændingelovens § 19 a, stk. 1, betyder, at de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, skal indgå ved vurderingen af, om andre typer af opholdstilladelser – bortset fra visse opholdstilladelser på beskæftigelsesområdet, jf. § 19 b – end opholdstilladelser meddelt til flygtninge og opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med en flygtning, skal inddrages, når der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i udlændingelovens § 19. Det gælder dog ikke ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller stk. 4, hvor udlændingelovens § 26, stk. 2, i stedet finder anvendelse, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 3, og § 19, stk. 11.

Der skal for disse andre typer af opholdstilladelser, f.eks. opholdstilladelser meddelt på grundlag af familiesammenføring med andre end flygtninge, beskæftigelse og studieophold, således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, udlændingens tilknytning til herboende personer, konsekvenser for udlændingens herboende nære familiedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, jf. § 26, stk. 1, nr. 1-6.

Efter forslaget til § 19 a, stk. 2, 2. pkt., finder § 26, stk. 1, endvidere anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold.

Bl.a. opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, når den herboende ægtefælle ikke er flygtning, meddeles med mulighed for varigt ophold, og forslaget betyder, at hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, vil skulle indgå

ved vurderingen af, om bl.a. sådan en opholdstilladelse kan forlænges.

Dette svarer til, hvad der allerede gælder i dag efter praksis, og der er således alene tale om at tydeliggøre dette i udlændingeloven.

Efter forslaget til § 19 a, stk. 2, 3. pkt., finder § 19, stk. 7 og 8, anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold og forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Forslaget betyder for det første, at § 19, stk. 7 og 8, vil finde anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8, at der ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, § 9 c, stk. 1, eller § 9 q, stk. 2, skal tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet, eller at den i Danmark fastboende person er afgået ved døden, og at det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Bl.a. opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, når den herboende ægtefælle ikke er flygtning, meddeles med mulighed for varigt ophold, og efter forslaget vil sådanne omstændigheder, der er nævnt i udlændingelovens § 19 stk. 7 og 8, således skulle indgå ved vurderingen af, om en sådan opholdstilladelse kan forlænges.

Dette følger i dag af udlændingelovens § 11, stk. 2, hvoraf det fremgår, at en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, idet § 19, stk. 7 og 8, er indeholdt i § 19.

Forslaget om, at det direkte skal fremgå af udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 3. pkt., at § 19, stk. 7 og 8, finder anvendelse ved afgørelse om forlængelse af opholdstilladelser meddelt med mulighed for varigt ophold, er således alene en præcisering, der har til formål at tydeliggøre reglerne. Samtidig vil det betyde, at udlændingelovens § 19 a, der vedrører vurderingen af, om en opholdstilladelse skal inddrages eller forlænges, når betingelserne herfor er til stede, kommer til at indeholde en henvisning til udlændingelovens § 19, stk. 7 og 8, der også vedrører denne vurdering.

Forslaget til § 19 a, stk. 2, 3. pkt., betyder for det andet, at § 19, stk. 7 og 8, vil finde anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en flygtning.

Med en mindre sproglig justering svarer dette til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 2, 3. pkt., der samtidig foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 3, nr. 4.

Forslaget medfører ikke materielle ændringer, men er af teknisk karakter, idet forslaget alene vil betyde, at reglerne om vurderingen af, om en opholdstilladelse skal inddrages eller nægtes forlænget i tilfælde, hvor der er grundlag herfor efter udlændingelovens § 19, vil blive samlet og fremgå af udlændingelovens § 19 a (og § 19 b med hensyn til visse opholdstilladelser meddelt på grundlag af beskæftigelse).

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 7, og til afsnit 2.7.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, og § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Udlændingelovens § 19 a, stk. 3, indebærer, at i tilfælde, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, og § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse, skal udlændingens opholdstilladelse inddrages, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at inddrage opholdstilladelsen.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 11, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 4, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Bestemmelsen indebærer, at udlændingens opholdstilladelse skal inddrages, hvis udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at inddrage opholdstilladelsen.

Udlændingelovens § 19 a, stk. 3, jf. § 19, stk. 2, nr. 2 og

3, og § 19, stk. 11, jf. stk. 4, finder også anvendelse ved afgørelse om forlængelse af opholdstilladelser meddelt med mulighed for varigt ophold, jf. § 11, stk. 2, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at sådanne opholdstilladelser forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Efter praksis gælder det samme i forhold til opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Efter den foreslåede nye affattelse af § 19 a, stk. 3, skal en opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, når en af betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og stk. 4, 2. pkt., er opfyldt, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Forslaget medfører ikke ændringer af materiel karakter. Der er alene tale om at tydeliggøre, at en opholdstilladelse ikke alene skal inddrages, men også nægtes forlænget, når en af betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og stk. 4, 2. pkt., er opfyldt, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og at det – som i dag – vil gælde, uanset om opholdstilladelsen er meddelt med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold. Endvidere foreslås indholdet af § 19, stk. 11, der samtidig foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 3, nr. 5, indsat i udlændingelovens § 19 a, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Efter udlændingelovens § 46, stk. 2, 3 pkt., træffes afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af, at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 2, af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det foreslås i § 46, stk. 2, 3. pkt., at der efter »der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration« indsættes », jf. dog stk. 3«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 11, om forslag til, at Hjemrejsestyrelsen får kompetence til at træffe afgørelser om fastsættelse af indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, hvilket vil være en undtagelse til udgangspunktet i udlændingelovens § 46, stk. 2, 3 pkt., om, at bl.a. sådanne afgørelser træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Efter udlændingelovens § 46, stk. 3, 1. pkt., træffes afgørelse om optagelse af fingeraftryk efter § 40 a, stk. 2, nr. 4, og optagelse af personfoto efter § 40 b, stk. 2, nr. 3, og afgørelse om meddelelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9, af Hjemrejsestyrelsen.

Det foreslås i udlændingelovens § 46, stk. 3, 1. pkt., at ændre »afgørelse om meddelelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9,« til: »afgørelse efter § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 6, og § 32, stk. 9,«.

Med den foreslåede ændring får Hjemrejsestyrelsen kompetence til at træffe afgørelse om indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Hjemrejsestyrelsen får kompetence til at træffe afgørelse om indrejseforbud i de sager, hvor styrelsen ved udrejsekontrol konstaterer, at en udlænding ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist. Den foreslåede ændring vil have den virkning, at sagen ikke skal sendes frem og tilbage mellem Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis Hjemrejsestyrelsen ved udrejsekontrollen konstaterer, at der er tale om ulovligt ophold efter udløbet af en udrejsefrist, men at Hjemrejsestyrelsen selv kan fastsætte et indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, og i øvrigt selv kan indberette i SIS.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Det følger af § 1, nr. 13, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, at repatrieringslovens § 7 nyaffattes med henblik på at ændre henvisningerne til ydelsesstrukturen i § 7, stk. 4-6, således at henvisningen til § 7 a, stk. 2-5, ændres til § 7 b, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3. Ændringen er en følge af § 1, nr. 14, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, som indsætter § 7 b i repatrieringsloven. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af både ændringen og den nye § 7 b, jf. § 5, stk. 2, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, hvilket endnu ikke er sket.

Det følger af § 1, nr. 14, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, at der i repatrieringsloven indsættes § 7 a og § 7 b. Bestemmelsen i § 7 a viderefører ydelsesstrukturen fra den tidligere bestemmelse i repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, i lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. 2189 af 29. december 2020 og lov nr. 130 af

30. januar 2021, indtil den ny ydelsesstruktur i § 7 b sættes i kraft. Med bestemmelsen i § 7 b indføres en nye ydelsesstruktur og opdeling af udbetalingen af hjælp til repatriering i tre dele. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 7 b, og samtidig ophæves § 7 a, jf. § 5, stk. 2, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, hvilket endnu ikke er sket.

Det følger af § 1, nr. 22, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, at repatrieringslovens § 9 nyaffattes med henblik på at ændre henvisningerne til ydelsesstrukturen i § 9, stk. 1, således at henvisningen til § 7 a, stk. 2-5, og § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, ændres til § 7 b, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3. Ændringen er en følge af indsættelsen af den nye § 7 b i repatrieringsloven. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af både ændringen og den nye § 7 b, jf. § 5, stk. 2, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, hvilket endnu ikke er sket.

Det følger af § 1, nr. 28, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, at repatrieringslovens § 9 b nyaffattes med henblik på at ændre henvisningerne til ydelsesstrukturen i § 9 b, stk. 1 og 2, således at henvisningen til § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, ændres til § 7 b, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3. Ændringen er en følge af indsættelsen af den nye § 7 b i repatrieringsloven. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af både ændringen og den nye § 7 b, jf. § 5, stk. 2, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, hvilket endnu ikke er sket.

Endelig følger det af § 1, nr. 37, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, at repatrieringslovens § 14 nyaffattes med henblik på at ændre henvisningerne til den nye ydelsesstruktur i § 7 b i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, hvilket endnu ikke er sket.

Med § 13, nr. 1-4, og 7-8, i lov nr. 452 af 20. april 2022 blev der gennemført forskellige ændringer i de gældende bestemmelser i repatrieringslovens §§ 7, 7 a, 9, 9 b og 14. Ændringerne omfatter imidlertid ikke de bestemmelser i repatrieringslovens §§ 7, 7 b, 9, 9 b og 14, som blev vedtaget ved § 1, nr. 13, 14, 22, 28 og 37, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, men som endnu ikke er sat i kraft.

Hvis ændringerne fra lov nr. 1190 af 8. juni 2021 sættes i kraft, vil henvisningerne i bestemmelserne som følge af ændringerne fra lov nr. 452 af 20. april 2022 ikke være korrekte.

Da der som følge af lovtekniske regler ikke kan foretages ændringer i en ændringslov, der endnu ikke er sat i kraft, vil bestemmelserne i § 1, nr. 13, 14, 22, 28 og 37, skulle ophæves og nyaffattes.

Det foreslås derfor, at § 1, nr. 13, 14, 22, 28 og 37, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021 ophæves.

Baggrunden for forslaget er, at der ved lov nr. 1190 af 8. juni 2021 blev vedtaget den med dette lovforslag foreslåede ændring af udbetalingstidspunkt og ydelsesstruktur for repatrieringsordningen.

Den foreslåede ophævelse er dermed en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3-6 og 8, hvorved der foreslås gennemført forskellige ændringer i repatrieringslovens §§ 7, 9, 9 b og 14, samt indsættes en ny § 7 a, som alle sikrer, at de ændringer fra lov nr. 1190 af 8. juni 2021, som ikke er blevet sat i kraft, kan gennemføres med de ændringer, der efterfølgende er foretaget ved lov nr. 452 af 20. april 2022.

Til nr. 2

Det fremgår af § 5, stk. 1, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, at loven træder i kraft den 1. august 2021, jf. dog stk. 2.

Det foreslås i § 5, stk. 1, at », jf. dog stk. 2« udgår.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 4, nr. 3, hvorved bl.a. § 5, stk. 2, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021 foreslås ophævet.

Til nr. 3

Det fremgår af § 5, stk. 2, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 13, repatrieringslovens § 7 b, som affattet ved § 1, nr. 14, § 1, nr. 22, 28 og 37. Samtidig ophæves repatrieringslovens § 7 a som affattet ved § 1, nr. 14.

Det fremgår af § 5, stk. 4, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021, at for ansøgninger indgivet efter lovens ikrafttræden, men før ikrafttrædelsen af § 1, nr. 13, repatrieringslovens § 7 b som affattet ved § 1, nr. 14, § 1, nr. 22, 28 og 37, finder de regler, der var gældende før ikrafttrædelsen af § 1, nr. 13, repatrieringslovens § 7 b som affattet ved § 1, nr. 14, § 1, nr. 22, 28 og 37 anvendelse.

Det foreslås, at § 5, stk. 2 og 4, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021 ophæves. Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 4, nr. 1, hvorefter § 1, nr. 13, 14, 22, 28 og 37, i lov nr. 1190 af 8. juni 2021 foreslås ophævet.

Til § 5

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. maj 2024, jf. dog stk. 2.

Det foreslås i stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 3-6 og 8, og § 4.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at de nuværende regler om ydelsesstruktur og udbetalingstidspunkt for hjælp til repatriering fortsat vil gælde, indtil udlændinge- og inte-

grationsministeren fastsætter, at de foreslåede ændringer i lovforslagets § 1, nr. 3-6 og 8, og § 4, træder i kraft.

Bestemmelserne vil blive sat i kraft, når problemstillingerne vedrørende fremgangsmåden ved den praktiske udbetaling af navnlig anden rate er endelig afklaret.

Det foreslås i stk. 3, at § 2, nr. 1 og 5-7, og § 3, nr. 1-2, ikke skal finde anvendelse på ansøgninger eller forelagte sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, der er indgivet eller forelagt før lovens ikrafttræden. For sådanne sager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil betyde, at behandlingen af sager om opholdstilladelse på grund af udsendeshindringer efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, der verserer på tidspunktet for lovens ikrafttræden, vil skulle færdigbehandles i Udlændingestyrelsen efter de nuværende regler. Det vil gælde både sager, der er indgivet ved ansøgning eller på baggrund af forelæggelse fra Hjemrejsestyrelsen.

Til § 6

Repatrieringsloven gælder ikke for Færøerne eller Grønland. Lovforslagets § 1 skal således heller ikke gælde for Færøerne eller Grønland og skal heller ikke kunne sættes i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslagets § 2 vedrører hjemrejseloven, som ikke gælder for Færøerne eller Grønland, jf. lovens § 31, stk. 1. Det følger dog af bestemmelsens stk. 2, at lovens §§ 1-23 og 25 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger.

Hjemrejseloven er ikke endnu blevet sat i kraft for Færøerne eller Grønland. Den uudnyttede anordningshjemmel i hjemrejselovens § 31 vil således kunne anvendes til at sætte de med dette lovforslag foreslåede ændringer af hjemrejseloven i kraft for henholdsvis Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det fremgår af udlændingelovens § 66, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås på den baggrund i § 6, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at § 3 ved kongelig anordning helt eller delvis skal kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 5. ---

§ 7. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indhenter i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret, jf. stk. 2, 1. pkt. Endvidere indhenter kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

Stk. 4. Er den pågældende på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2-5, sigtet for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, tilbageholdes udbetalingen, indtil der afsiges endelig dom. Er der på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den sidste del af hjælpen til repatriering. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen er ikke en afgørelse.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen indhenter inden udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2-5, en udtalelse fra politiet om, hvorvidt den pågældende på udbetalingstidspunktet er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

Stk. 6. Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2-5, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 1 og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Stk. 7-11. ---

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1270 af 11. september 2022, som ændret ved § 1 i lov nr. 1190 af 8. juni 2021 og § 5 i lov nr. 295 af 20. marts 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 5 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan til brug for vurderingen af, om der skal vejledes efter stk. 1, 2. pkt., få terminaladgang til oplysninger i indkomstregistret, jf. § 7 i lov om et indkomstregister.«

2. § 7, *stk. 3, 2. pkt.*, affattes således:

»Tilsvarende indhenter kommunalbestyrelsen en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.«

3. I § 7, *stk. 4-6*, ændres »§ 7 a, stk. 2-5,« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3,«.

§ 7 a. Hjælp til repatriering omfatter

- 1) udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,
- 2) udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohave på 30.000 kr. pr. person,
- 3) udgifter på højst 11.615 kr. til transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,
- 4) hjælp til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med indtil 127.517 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og med indtil 38.890 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år,
- 5) udgifter på højst 11.615 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder, og udgifter på højst 15.000 kr. til transport af sådant udstyr,
- 6) udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.500 kr. pr. år i op til 4 år,
- 7) udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug,
- 8) udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., og hjælp til nødvendig vaccination i Danmark,
- 9) udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 500 kr. om måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år, og
- 10) udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. på højst 10.000 kr. pr. person.

Stk. 2. Hjælp til etablering efter stk. 1, nr. 4, udbetales i to dele, jf. dog § 14 a, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 51.007 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 15.556 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til etablering efter stk. 1, nr. 4, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til etablering efter stk. 1, nr. 4, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske

4. § 7 a affattes således:

»§ 7 a. Hjælp til repatriering udbetales i følgende dele, jf. dog § 14 a:

1) Umiddelbart før udrejsen udbetales 26.814,56 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 16.088,74 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst. Der kan efter ansøgning forud for udrejsen derudover betales for lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.362,91 kr., og nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har behov herfor.

2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 75.080,77 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 91.169,5 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 42.903,29 kr. pr. person under 18 år til hjælp til indledende etablering.

3) For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For andre udlændinge udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Stk. 2. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales hjælp til repatriering i følgende dele, jf. dog § 14 a:

1) Umiddelbart før udrejsen udbetales 26.814,56 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 16.088,74 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan efter ansøgning forud for udrejsen derudover betales for lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.362,91 kr., og nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har behov herfor.

2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 75.080,77 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 91.169,5 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 42.903,29 kr. pr. person under 18 år til hjælp til indledende etablering i det pågældende land.

3) Der udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet

statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til etablering, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 4. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 6. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 4. pkt.

Stk. 3. Hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. stk. 1, nr. 6, udbetales i to dele, jf. dog § 14 a, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, kan udbetaling af første del dog ske på baggrund af et tilbud om forsikring. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til sygeforsikring efter stk. 1, nr. 6, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 6. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 8. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 6. pkt.

Stk. 4. I de tilfælde, hvor sygeforsikring efter stk. 1, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, kan kommunalbestyrelsen i stedet yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter. Hjælpen udgør 7.500 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, jf. dog § 14 a, således at hjælpen til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter efter fortry-

senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 85.806,59 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 48.266,21 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med op til 12 måneder.

Ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.

Ansøgningen indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan, jf. dog § 14 a, efter ansøgning hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst umiddelbart før udrejsen, jf. stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, til brug for transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr med højst 10.725,82 kr. pr. person mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.«

delsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til behandlingsudgifter, jf. 1. og 2. pkt., ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

Stk. 5. Hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, udbetales i to dele, jf. dog § 14 a, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 1, nr. 9. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang i 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

§ 9. Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlæn-

ding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab afstår fra at repatriere eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt inden udrejse. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7 a, stk. 2-5, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 6, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.

§ 9 a. ---

§ 9 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Bortfald af den resterende del af hjælpen til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.

Stk. 3-7. ---

§ 10. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen indhenter i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er registreret sigtet for en lovovertrædelse i Kriminalregisteret, jf. stk. 4, 1. pkt. Endvidere indhenter kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet som nævnt i stk. 4, 2. pkt.

Stk. 6-13. ---

5. I § 9, stk. 1, 3. pkt., ændres »§ 7 a, stk. 2-5,« til: »§ 7 a, stk. 2, nr. 3,«.

6. I § 9, stk. 1, 5. pkt., og § 9 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, ændres »§ 7 a, stk. 1, nr. 4, 6 og 9, og stk. 4« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3«.

7. § 10, stk. 5, 2. pkt., affattes således:

»Tilsvarende indhenter kommunalbestyrelsen en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 4, 2. pkt.«.

8. § 14 affattes således:

§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, nr. 3, 5 og 8, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. De beløb, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, nr. 4, og § 7 a, stk. 2, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 3. De beløb, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, nr. 6 og 9, og § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 4. De beløb, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

§ 20. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til Hjemrejsestyrelsen, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom, jf. dog udlændingelovens § 45 b.

Stk. 2. Indkvarteringsoperatøren, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor en udlænding er indkvarteret, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Hjemrejsestyrelsen, når udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

»**§ 14.** De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 11, og § 7 a, er fastsat i 2024-niveau og reguleres fra og med 2025 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. Det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«

§ 2

I hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1139 af 17. august 2023, som ændret ved § 2 i lov nr. 1191 af 8. juni 2021 og § 5 i lov nr. 1575 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 3 indsættes:

»**§ 3 a.** Efter 18 måneder fra udløbet af udrejsefristen træffer Hjemrejsestyrelsen afgørelse om, hvorvidt en udlænding er udsendelsehindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Stk. 2. Træffer Hjemrejsestyrelsen afgørelse om, at en udlænding er udsendelsehindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, sender Hjemrejsestyrelsen afgørelsen til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens afgørelse af, om der er grundlag for at meddele opholdstilladelse.«

2. I § 20, *stk. 1*, indsættes efter »en udlænding«: », der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1,« og »når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom,« udgår.

3. I § 20, *stk. 2*, indsættes efter »en udlænding«: », der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1,« og »når udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom« udgår.

4. I § 20 indsættes som stk. 3:

»*Stk. 3.* Myndigheder, institutioner og sundhedspersoner skal efter anmodning fra Hjemrejsestyrelsen videregive oplysninger fra patientjournaler m.v. vedrørende udlændinge, der har pligt til at udrejse, jf. § 1, stk. 1, i det omfang det er nødvendigt for styrelsens vurdering af, om udlændingens helbredstilstand tillader udsendelse, om der skal træffes særlige forholdsregler i forbindelse med planlægning og

§ 22. Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 3, stk. 4, 2. pkt., og stk. 8.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter §§ 3 og 4, § 5, stk. 3, § 7, § 7 a, § 8, stk. 2, nr. 1 og 6, § 9, stk. 2, 2. pkt., og § 13, stk. 1, 2 og 4, kan ikke påklages.

Stk. 4-6. ---

Stk. 7. Politidirektørens afgørelser efter § 18 kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 8. ---

§ 9 c. ---

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. hjemrejselovens § 1, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3-7. ---

§ 11. ---

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede. Ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, finder § 19, stk. 7 og 8, tilsvarende anvendelse.

Stk. 3-20. ---

§ 19. ---

Stk. 2-10. ---

Stk. 11. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 4, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med

gennemførelse af udsendelsen, eller om der er behov for lægeordineret medicin i forbindelse med udsendelsen.«

5. I § 22, *stk. 1*, indsættes efter »stk. 4, 2. pkt.,«: »stk. 7«.

6. I § 22, *stk. 3*, ændres »§§ 3 og 4,« til: »§ 3, § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, § 4,«.

7. I § 22, *stk. 7*, indsættes efter »§ 18«: »og Hjemrejsestyrelsens afgørelser efter § 3 a, stk. 1, om, at en udlænding ikke er udsendeshindret efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2,«.

§ 3

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 10. august 2023, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 572 af 31. maj 2010, § 10 i lov nr. 893 af 21. juni 2022 og senest ved § 1 i lov nr. 1575 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 9 c, *stk. 2*, ændres »ansøgning« til: »afgørelse fra Hjemrejsestyrelsen, om at en udlænding er udsendeshindret, som lægges til grund ved afgørelsen af sagen,«.

2. I § 9 c, *stk. 2, nr. 2*, indsættes efter »udsendelsesbestræbelserne«: », jf. hjemrejselovens § 3, stk. 1,«.

3. I § 11, *stk. 2, 2. pkt.*, ændres »træffer af egen drift afgørelse om« til: »behandler af egen drift sager om«, og »hvis grundlaget fortsat er til stede« udgår.

4. § 11, *stk. 2, 3. pkt.*, ophæves.

5. § 19, *stk. 11*, ophæves.

hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse, jf. dog § 19 b.

Stk. 3. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse

§ 46. ---

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, og stk. 3, og §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b samt afgørelser efter §§ 33 og 33 a og § 33 b, stk. 1, nr. 4, i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3. Afgørelse om optagelse af fingeraftryk efter § 40 a, stk. 2, nr. 4, og optagelse af personfoto efter § 40 b, stk. 2, nr. 3, og afgørelse om meddelelse af indrejseforbud efter

6. To steder i § 19 a, stk. 1, indsættes efter »inddrages«: »eller nægtes forlænget«.

7. I § 19 a, stk. 1, 2. pkt., udgår »jf. stk. 7 eller 8«, og efter »internationale forpligtelser« indsættes: », jf. dog stk. 2, 3. pkt., og § 19, stk. 7 og 8«.

8. I § 19 a, stk. 2, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Endvidere finder § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold. Ved afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold og forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, finder § 19, stk. 7 og 8, anvendelse.«

9. § 19 a, stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Når en af betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og stk. 4, 2. pkt., er opfyldt, skal en opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2«.

10. I § 46, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »af Styrelsen for International Rekruttering og Integration«: », jf. dog stk. 3«.

11. I § 46, stk. 3, 1. pkt., ændres »afgørelse om meddelelse af indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9«,

§ 32, stk. 1, nr. 6, og om forkortelse af et allerede meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 9, træffes af Hjemrejsestyrelsen. Hjemrejsestyrelsen kan under en udlændings afsoning af en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller anbringelse i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, træffe afgørelse om optagelse af fingeraftryk og personfotoграфи efter § 40 a, stk. 1, nr. 1, og § 40 b, stk. 1.

Stk. 4-11. ---

§ 1, nr. 13. § 7 affattes således:

»§ 7. Kommunalbestyrelsen yder efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 11, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varig bopæl.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan ud over betingelserne op-listet i stk. 1 kun udbetale hjælp til repatriering, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indhenter i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret, jf. stk. 2, 1. pkt. Endvidere indhenter kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

Stk. 4. Er den pågældende på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 b, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, sigtet for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, tilbageholdes udbetalingen, indtil der afsiges endelig dom. Er der på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den sidste del af hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsens

til: »afgørelse efter § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der konstaterer, at udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 6, og § 32, stk. 9,«.

§ 4

I lov nr. 1190 af 8. juni 2021 om ændring af repatrieringsloven m.v. (Regulering af ydelsesstruktur og udbetalingstidspunkt af hjælp til repatriering, indhentelse af udtalelse fra politiet om registreringer i Kriminalregisteret, nægtelse af repatrieringsstøtte af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden, ændring af den kommunale vejledningspligt om repatriering m.v.), foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 13, 14, 22, 28 og 37, ophæves.

tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen er ikke en afgørelse.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen indhenter inden udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 b, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, en udtalelse fra politiet om, hvorvidt den pågældende på udbetalingstidspunktet er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

Stk. 6. Udbetaling af den resterende del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 b, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 1 og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang.

Stk. 8. Til en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 3 eller 4, kan hjælp til repatriering kun ydes, når udlændingen vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen).

Stk. 9. Uanset stk. 8 kan der ydes hjælp til repatriering, hvis

- 1) udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen,
- 2) referencen er død,
- 3) udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter sit fyldte 18. år ønsker at repatriere eller
- 4) udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 4.

Stk. 10. En udlænding omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark, på baggrund af en konkret asylretlig vurdering meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, omfattes af loven, når udlændingen har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 1 år.

Stk. 11. Ved vurderingen af, om personen har midler til repatriering, jf. stk. 1, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension m.v., på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller.«

§ 1, nr. 14. Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Hjælp til repatriering omfatter

- 1) udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,
- 2) udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav på 30.000 kr. pr. person,

- 3) udgifter på højst 11.615 kr. til transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,
- 4) hjælp til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med indtil 127.517 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og med indtil 38.890 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år,
- 5) udgifter på højst 11.615 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder, og udgifter på højst 15.000 kr. til transport af sådant udstyr,
- 6) udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.500 kr. pr. år i op til 4 år,
- 7) udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug,
- 8) udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., og hjælp til nødvendig vaccination i Danmark,
- 9) udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 500 kr. om måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år, og
- 10) udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. på højst 10.000 kr. pr. person.

Stk. 2. Hjælp til etablering efter stk. 1, nr. 4, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 51.007 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 15.556 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til etablering efter stk. 1, nr. 4, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til etablering efter stk. 1, nr. 4, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til etablering, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 4. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 6. pkt. skal,

medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 4. pkt.

Stk. 3. Hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. stk. 1, nr. 6, udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, kan udbetaling af første del dog ske på baggrund af et tilbud om forsikring. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til sygeforsikring efter stk. 1, nr. 6, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til sygeforsikring, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 6. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 8. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 6. pkt.

Stk. 4. I de tilfælde, hvor sygeforsikring efter stk. 1, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, kan kommunalbestyrelsen i stedet yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter. Hjælpen udgør 7.500 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælpen til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til behandlingsudgifter, jf. 1. og 2. pkt., ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger

dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til behandlingsudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

Stk. 5. Hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 1, nr. 9. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang i 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælpen til udgifter til skolegang efter stk. 1, nr. 9, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælpen til udgifter til skolegang, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

§ 7 b. Hjælp til repatriering udbetales i følgende dele:

1) Umiddelbart før udrejsen udbetales 25.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst. Der kan efter ansøgning forud for udrejsen derudover betales for medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., og nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har behov herfor.

2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år til hjælp til indledende etablering.

3) For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For andre udlændinge udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Stk. 2. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales hjælp til repatriering i følgende dele:

1) Umiddelbart før udrejsen udbetales 25.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan efter ansøgning forud for udrejsen derudover betales for medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., og nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har behov herfor.

2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år til hjælp til indledende etablering i det pågældende land.

3) Der udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i

1. pkt. forlænges med op til 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst umiddelbart før udrejsen, jf. stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav med højst 10.000 kr. pr. person mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.«

§ 1, nr. 22. § 9 affattes således:

»§ 9. Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab afstår fra at repatriere eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt inden udrejse. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7 b, stk. 2, nr. 3, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 6, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælpen til repatriering efter § 7 b, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.«

§ 1, nr. 28. § 9 b affattes således:

»§ 9 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 b, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Bortfald af den resterende del af hjælpen til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter

§ 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælpen til repatriering, jf. § 7 b, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.

Stk. 3. Udbetaling af den resterende del af hjælpen til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, 1. pkt., og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse oprevet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.«

§ 1, nr. 37. § 14 affattes således:

»§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7 b, er fastsat på 2021-niveau og reguleres fra og med 2022 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. Det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat på 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt

den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«

§ 5. Loven træder i kraft den 1. august 2021, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 13, repatrieringslovens § 7 b som affattet ved § 1, nr. 14, § 1, nr. 22, 28 og 37. Samtidig ophæves repatrieringslovens § 7 a som affattet ved § 1, nr. 14.

Stk. 3. ---

Stk. 4. For ansøgninger indgivet efter lovens ikrafttræden, men før ikrafttrædelsen af § 1, nr. 13, repatrieringslovens § 7 b som affattet ved § 1, nr. 14, § 1, nr. 22, 28 og 37, finder de regler, der var gældende før ikrafttrædelsen af § 1, nr. 13, repatrieringslovens § 7 b som affattet ved § 1, nr. 14, § 1, nr. 22, 28 og 37 anvendelse.

2. I § 5, *stk. 1*, udgår », jf. dog *stk. 2*«.

3. § 5, *stk. 2* og *4*, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter *stk. 2*.